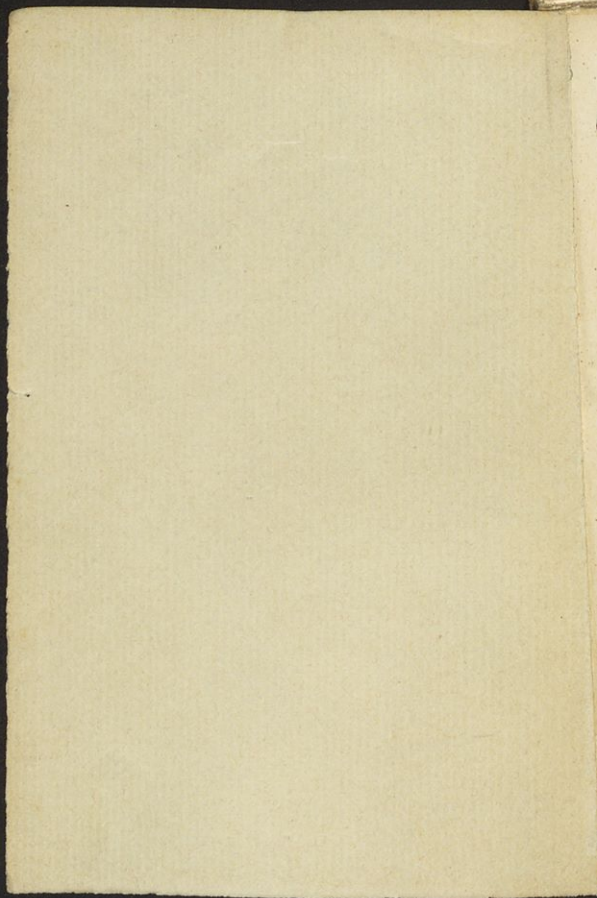

39887. III, M, h.

X

Sv. Anton Padovanski.

Življenjepis in češčenje velikega
čudodelnika iz frančiškanskega
reda z molitvenikom.

Po nemški izdaji

P. Sebastijana Scheyring

priredili

Ljubljanski bogoslovci.

V Ljubljani, 1913.

Založila Katoliška Bukvarna.

Natisnila Katoliška Tiskarna.

Nihil obstat.

Labaci, die 12. Decembris 1912.

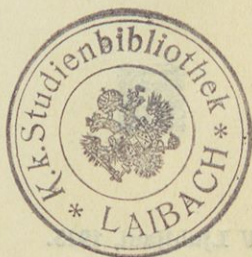
Dr. Al. Nastran C. M.

Št. 5106.

Imprimatur.

Ord. Labacensis, die 17. Decembris 1912.

Joannes Flis,
Vic. gen.

Predgovor k slovenski izdaji.

Evo Vam nove slovenske knjižice, ki obsega kratek življenjepis in češčenje velikega čudodelnika sv. Antona Padovanskega iz reda sv. Frančiška. — Zdi se, da bi utegnil kdo oporekati, češ, čemu zopet nova nabožna knjižica, ko imamo Slovenci podobnega blaga za potrebo dovolj. — Res je izšlo, posebno v zadnjem času, med številom novoizdanih slovenskih knjig tudi sorazmerno precej takih, ki naj pospešujejo pobožnost slovenskega ljudstva, res je pa tudi, da pri nas versko življenje napreduje in da rabimo zato tudi več nabožnih knjig, ki naj ga goje. Če se knjižici posreči, da se bo še bolj razširilo in poglobilo med našim narodom češčenje sv. Antona, o katerem je zapisal papež Gregor IX., ko ga je prištel med svetnike, »da je sedaj v nebesih in da ga poveljujejo na zemlji mnogi čudeži, ki se gode danzadnem na njegovem grobu in ki so izpričani od verodostojnih prič,« je dosegla svoj namen.

Izdajatelj.

*Sacerd. pravilnega, se
kakega drava življenja, in
kogar je skrb za naše, je
moder.*

S. dom. Preg. 11: 30.

PRVI DEL.

Kratek življenjepis sv. Antona Padovanskega.

*Sadovi pravičnega so
kakor drevo življenja, in
kogar je skrb za duše, je
moder.*

Salom. Preg. 11, 30.

Sveti Anton je bil rojen leta 1195. v Lizaboni, glavnem mestu Portugalske. Njegovi stariši, ki so bili plemenitaškega rodu, so mu izbrali pri svetem krstu ime Ferdinand. Oče Martin, ki je upravljal kraljevsko zakladnico, je bil iz rodbine pl. Bouillon (Bujon); bogaboječa mati Marija je pa bila sorodnica pl. Taveranov. Dasi sta bila torej i oče i mati bogatega plemenitaškega rodu, vendar je bila obema dražja krščanska čednost kot pa plemenitaško ime. In prav ta zavest ju je vodila tudi pri vzgoji njunega sina. Zelo sta pazila nanj, da je bolj rasel v krščanskem kot pa v plemenitaškem duhu. Po nasvetu nekaterih pobožnih kanonikov je posvetil mladi Ferdinand vse svoje moči sveti vedi. Izredno marljiv je kmalu dosegel lepe uspehe. A še večje kot njegova želja po znanosti je bilo njegovo hrepenenje po popolnosti. Šele 15 let je bil star, pa je že dozorel v njem sklep, da se popol-

noma odpove svetu in njegovemu veselju, da daruje Bogu svoje nedolžno srce in poišče v tistem samostanu onega miru, ki ga svet ne more dati.

In res! njegovi stariši so ustregli tej želji. Vstopil je v samostan avguštincev v Lizaboni. Sedaj se je šele pričelo njegovo pravo duhovno življenje. A spoznal je tudi, da je za tako življenje treba drugega kraja. Neprestani obiski njegovih sorodnikov so namreč le preveč vznemirjali njegovo božuvdano dušo. Zato je prosil svoje predstojnike, naj ga pošljejo v kak drug samostan, kar se je tudi zgodilo. Poslali so ga v mesto Kojimbra, kjer je bil samostan svetega Križa. V tem samostanu je živel, ločen od vsega sveta, v strogi pokori celih osem let. Njegova skromnost, ljudo-milost in nedolžnost je vzbujala občudovanje pri vseh. S svojim čednostnim življenjem je bil v zgled vsem bratom. Noč in dan se je ukvarjal s svetimi vednostmi. Najrajši je pa prebiral in proučaval sveto pismo ter dela cerkvenih očetov. Ravno ta uk mu je pa pripomogel, da je postal imeniten govornik, ki je Cerkvi zelo koristil. Njegova beseda je bila vsled poznanja svetega pisma prepričevalna, in segla je globoko

v srce. Njegova duša je neprestano občevala v molitvi in premišljevala večne resnice z Bogom. Zato je pa tudi dosegel ono stopinjo popolnosti, da ga je sveti Frančišek brez skrbi pozneje sprejel kot vrednega člana v svoj red. Ko je bil Ferdinand star približno štiriindvajset let, je postal duhovnik.

Že je teklo osmo leto, odkar se je naselil Ferdinand v Kojimbri. Tedaj je prinesel na Špansko portugalski prestolonaslednik Peter trupla peterih bratov frančiškanov, ki so nedavno prej umrli mučeniške smrti v Maroku. S Španskega so prenesli svetinje v Kojimbro v samostansko cerkev. Ko jih je nekoč videl Ferdinand, se je naenkrat vzbudilo v njem izredno hrepenenje po mučeniški smrti. Od tega časa je večkrat ponavljal sam pri sebi tole: »Glej! Zveličar je dal zate kri in življenje. Kaj pa si že ti storil zanj? O, da bi tudi jaz mogel iz ljubezni do Njega preliti kri kot mučenec!« Ta sveta želja je rastla v njem od dne do dne. Spoznal je tudi, da bi najprej dosegel venec mučeniške smrti, če vstopi v strogi frančiškanski red. S to prošnjo se je zopet zatekel k svojim poglavarjem; a moral je prenesti dokaj težkoč, predno so ga uslišali. Za-

kaj vedeli so, da bi bila velika škoda, če izgubi samostan tako svetega moža. Šele tedaj so ugodili njegovi želji, ko so spoznali, da ga kliče k frančiškansom Bog sam. Velika je bila žalost med redovniki-avguštinci, ko se je poslavljal od njih pobožni mladenič. Kako zelo so bili prepričani o svetosti mladega duhovnika, nam priča tudi tale dogodek, ki se je zgodil ob njegovem slovesu. Eden izmed redovnih bratov ga je hotel na lep način pregovoriti v njegovem sklepu. Ob koncu razgovora je pa šaljivo pristavil: »No, le pojdi, le pojdi, Ferdinand. Brez dvoma postaneš svetnik.« »In kaj bi ti dejal,« mu odgovori Ferdinand, »če se to zgodi? Ali ne boš ves vesel Boga hvalil?«

Kakor hitro je dobil dovoljenje od svojih poglavarjev, je odhitel v neki frančiškanski samostan. Ležal je samostan v bližini mesta Kojimbre. Prosil je, naj ga sprejmo med redovnike, kar je tudi dosegel. Leta 1221. so mu oblekli v kapelici, ki je bila posvečena sv. Antonu Puščavniku, frančiškansko haljo. Takrat je tudi zamenjal svoje ime Ferdinand z imenom Anton. Obenem je sklenil kolikor mogoče posnemati istoimenskega svetnika. Odslej je živel nekaj časa v

molitvi in najstrožji pokori med frančiskani. Toda glej! iznova se je vzbudilo v njem srčno hrepenenje, da umrje mučeniške smrti iz ljubezni do Kristusa. Kleče je prosil svojega poglavarja, da bi smel iti oznanjevat sveti evangelij med Mavre v Afriko. Zopet so uslišali njegovo prošnjo. Ukrcał se je v ladjo, ki ga je pripeljala na afriško obrežje.

Komaj je pa jel apostolsko delovati, že se ga je lotila huda dolgotrajna bolezen. Ni mu kazalo drugega kot vrniti se na Špansko. Za smrt je bil bolan, ko so ga prenesli na ladjo, da se prepelje domov. A mesto na Špansko so tirali neugodni vetrovi ladjo v Šilicijo, kjer so pristali v Mesini. Bolezen ga je mučila še vedno, tako da je moral ostati dalj časa v tem mestu. Ob tej priliki je zvedel, da zbere v kratkem sveti Frančišek Asiški svoje učence. Kajti prepričati se je hotel, koliko so napredovali v popolnosti.

Ob tej novici je sveti Anton čisto pozabil na svojo bolezen. Na vsak način je hotel videti svetnika. Poiskal ga je in od takrat sta se večkrat shajala k skupnim pogovorom. Ob teh razgovorih je rastlo v duši Antonovi novo veselje, novo zaupanje. Sveta preprostost in pri-

srčna ljubezen Frančiškova je tako predrugačila njegove misli, da se je odločil naseliti se v Italiji, v bližini svetnikovi, namesto da bi šel nazaj na Špansko. Od slej mi mora biti, tako je mislil sam pri sebi, Frančišek vzor, njemu moram slediti. Prosil je torej po raznih samostanih, da bi ga sprejeli in mu izročili najnižje posle. Ker je pa bil vsled bolezni zelo oslabel, ni nihče zanj maral. Povsod so se ga bali, češ, saj nam bo samo v nadlego. Anton namreč ni nikomur hotel ničesar razodeti, kako sveto živi in kako obsežno je njegovo znanje. Slednjič se ga je vendar usmilil dobrosrčen gvardijan z imenom Gracijan. Sprejel ga je med svoje redovnike. Na Pavlovi gori pri mestu Forli mu je odkazal celico za stanovanje.

Z veseljem se je naselil sveti Anton v tej celici. Sedaj se mu je izpolnila vroča želja, da ostane nepoznan pred svetom. Občeval je v sveti samoti edino z Bogom. Premišljeval in molil je ter mrtvičil svoje telo. Prenašal je različna ponižanja radevolje in znal je tako brzdati svoj jezik, da ni nikdar niti najmanjše besedice črhnil o svojem znanju. Toda Previdnost božja je hotela, da izve tudi svet, kako učen mož je Anton.

Leta 1222. so se zbrali dominikanci skupno s frančiškani v mestu Forli, da se posvetujejo o samostanskih zadevah. Tje je vzel seboj gvardijan tudi svetega Antona. Ko se je imelo pričeti zborovanje, so prosili frančiškani dominikance, da bi eden izmed njih pričel z nagovorom. Toda vsakdo se je izgovarjal, da ni pripravljen. Tu je posegla Previdnost božja vmes. Gvardijan ukaže Antonu, naj gre na prižnico in govori, karkoli mu bo narekoval Sveti Duh. V vsej ponižnosti se je uklonil temu ukazu. Jel je govoriti in govoril je s tako močjo in prepričevalnostjo, da so se vsi čudili.

Takrat je bil sveti Anton star sedemindvajset let. Po njegovih naravnih darovih bi sodili, da je rojen za govornika. Bil je častitljivega in prikupljivega obraza. Imel je močan, prijeten glas in izvrsten spomin. Sveto pismo je tako poznal, da je znal njegove dogodke spraviti v zvezo z najrazličnejšimi dogodki v življenju. Obenem je pa umel izborno razlagati sveto besedilo in izrabiti moč, ki jo ima sveto pismo do človeških src. Čeprav je preživel svoja mlada leta na Portugaljskem in se ni nikdar učil tujih jezikov, vendar je tako spretno govoril italijanski in francoski,

kot bi se bil učil teh jezikov v detinski dobi pri materi.

Zopetinzopet je Bog izkazal čudežno naklonjenost njim, ki so poslušali njegove propovedi ali ki so imeli vsaj resno voljo poslušati njegove nauke. Tako se je zgodilo, da ni mogla iti neka žena k Antonovi pridigi, ker je ni pustil njen mož posvetnjak. Zato je šla v neko gorenjo sobo svoje hiše. Stala je pri oknu in poslušala. In čudno! Natanko je razumela svetega Antona, čeprav je bil kraj, kjer je on govoril, oddaljen celo uro. Ko je povedala to svojemu možu, se je i on na lastna ušesa prepričal. Ni čuda, če se je izpreobrnil in je od tega dne z veseljem poslušal svetega Antona, kadarkoli je oznanjal božjo besedo.

Neka druga žena je pustila svoje dete brez varstva doma, da ne bi zamudila svetnikove pridige. Med pridigo je pa padlo dete v kotel kropa. Na kakšen način se je nesreča zgodila, tega otrok ni vedel povedati. Gotovo pa bi bilo moralo dete umreti, če bi ne bil Bog čudežno vmes posegel. Toda On, ki ljubi vse ljudi, ki spoštujejo njegove služabnike, je rešil tudi materi otroka. Ko se je vrnila domov, je našla svojega ljubljénčka čisto zdravega v vreli vodi.

Igral se je zadovoljno kot bi ležal na trati sredi rožic.

Nekoliko drugače se je godilo neki drugi materi. Ko se je vrnila od Antoneve pridige, je našla svojega otroka mrtvega v zibelki. Nemudoma se je odpravila k svetniku ter ga prosila pomoči. In tedaj je govoril Anton ženi znane besede, ki jih je govoril nekoč tudi Kristus kraljeviču, ki ga je prosil, da naj mu ozdravi sina: »Pojdi. Tvoj sin živi.« Še tisto uro se je žena prepričala, da je govoril svetnik resnico. Prišla je domov in tedaj je videla svojega otroka, kako se je zdrav igral s svojimi tovariši.

Ko je zvedel sveti Frančišek, kako učen in svet mož je Anton, ga je precej poslal v mesto Verčeli. Tu naj bi se še bolj poglobil v sveto vedo. Odslej je poučeval z velikim uspehom bogoslovne nauke v Boloniji, Tuluzu, Monpeljeju in Padovi. Slednjič je postal gvardijan v mestu Limož. Poleg te službe je pa večkrat tudi govoril spokorne pridige v okolici mesta. Vedno dalje in dalje se je širil glas o njegovi svetosti in učenosti. Splošno so ga nazivali le svetnika. V svojih propovedih ni poznal nobene razlike med bogatimi in revnimi. Neustrašeno je oznanjal povsod vero v

Križanega ter preganjal pregreho. Kajpada ga je njegova odločnost večkrat spravila celo v smrtno nevarnost.

Okrog leta 1230. je prevzel vodstvo gibelinov, to je Cerkvi sovražnih cesarskih čet, mož z imenom Ecelino. Rojen je bil v treviški pokrajini. Njegovi predniki so bili Nemci. Osvojil je mesto Verono, razdril je več naselbin v Lombardiji in plenil je celih petnajst let po deželi. Za kazni, ki jih je izrekla nad njim sveta Cerkev, se še zmenil ni. O krutosti tega moža nam priča dejstvo, da je dal v Padovi, kjer so se mu uprli prebivalci, na en dan umoriti 12.000 oseb. Iz Verone, kjer je imel svoj sedež, so pa zbežali do malega vsi ljudje. Ko je zvedel sveti Anton o teh krutostih, je sklenil iti k njemu v Basano. Odšel je na pot in prišel je do Ecelinove palače. Prosil je, naj ga peljejo pred njega, kar so mu dovolili radevolje. Ecelino je sedel na prestolu. Stražila ga je množica vojakov. Ta prizor Antona ni prav nič vznemiril. Brez strahu je stopil pred Ecelina in mu je govoril: »Ali slišiš! ti sovražnik božji, kruti samodržec, podoben steklemu psu! Kdaj boš nehal preganjati nedolžno kri kristjanov? Vedi, da je Bog že izrekel svojo strašno sodbo nad teboj.« Okrog

stoječi vojaki so že bili pripravljeni, da udarijo na ukaz svojega gospoda po Antenu. Pa zopet je posegla Previdnost božja vmes. Ostre besede Antonove so pretresle krvnika. Izginila je hipoma krutost iz njegovega srca in postal je krotak kot jagnje. Nadel si je okrog vratu spokorno vrv in pokleknil v znak spokornosti pred svetnika. Vsi so se čudili, ko je priznal svoje grehe in obljubil, da se bo poboljšal. Potem se je obrnil do svojih vojakov in jim je govoril: »Možje, drugi! nikar se ne čudite temu, kar vam sedajle povem. Zagotovim vas, da so moje besede gola istina. Videl sem, kako je čudežni sijaj ožaril glavo Antonovo. Ob tem pogledu se mi je zazdelo, da zame ni več rešitve iz pekla.«

Od tega trenutka je imel Ecelino veliko spoštovanje pred svetnikom in ni nikdar več storil kake večje pregrehe. Ker pa Anton le ni hotel jenjati namigavati v svojih pridigah na njegova zlodejstva, je poslal k njemu nekoč svoje služabnike z najdragocenejšimi darovi. Ko jih je odpustil na pot, jim je pa naročil tudi to-le: »Če sprejme darove, potem ga umorite na mestu; če jih pa odkloni, mu ne smete storiti nič žalega, temveč

mirno poslušajte, naj vam reče, karkoli hoče.« Na tak način se je hotel Ecelino prepričati, če Bog varuje Antona tudi sedaj. Služabniki so prišli k svetniku in so mu izročili darove, rekoč: »Tebi pokorni Ecelino ti pošilja ta skromni dar, da ga sprejmeš v znak njegove vdanosti in moliš za zveličanje njegove duše.«

Ko je slišal svetnik te zvite besede, ga je obšla vidna nevolja. Obrnil se je do služabnikov in jim dejal: »Ne maram darov, ki se jih drži greh tatvine. Njegovi zakladi mu bodo samo v pogubo. Poberite se, da ne pride zaradi vas prokletstvo tudi nad to hišo.« Ob teh besedah so se služabniki vrnili vsi preplašeni domov. Ko so povedali svojemu gospodu, kaj so doživeli, je vzkliknil vpričo vseh: »Tega moža vodi Bog sam. Pustite ga, naj hodi svoja pota. Sam naj se tudi odloči, kakšnih darov hoče imeti od mene.«

Vse Antonove govore so prevevale globoke misli. Lepe so bile njegove pridige vsled živih podob in prav zato tudi tako preproste.

Za zgled naj nam služi propoved, ki jo je govoril leta 1227. v mestu Rimini.

V 11. in 12. stoletju se je pojavilo iznova, zlasti na Italijanskem in v se-

li
o
li
n
-
i
verní Francíji, krivoverstvo, ki ga je z uspehom pobíjal že sveti Avgúštin. Privrženci te krive vere so se imenovali za dobe Avgúštinove manihejci. Sedaj so se pa nazivali kataré, valdence, albižane in pataré. Širili so se od dne do dne po mestih in deželi.

Velika nevarnost je pretíla v teh časih nevesti Kristusovi, sveti Cerkvi. Toda Bog, ki zvesto čuva nad njo, ji je tudi tedaj kmalu poslal pomoč. Vstala sta njena mogočna zagovorníka sveti Dominík in sveti Frančišek. S svojim umom, z molitvijo in svetostjo svojega življenja sta se borila proti krivovercem in sta jih tudi srečno premagála.

Z njima vred je pa tudi sveti Anton rešil mnogo dúš in je znatno pripomogel k zmagi Kristusovi. Uspešno je deloval proti krivovercem zlasti v deželi Romagna. V tej pokrajini so se bili razšírili krívi nauki predvsem v mestu Rimini. Zastonj so se trudili sveti škofje in rimska stolica, da bi iztrebili zmoto. Kar zaslišíjo prebivalci mesta, da pride med nje sveti Anton. Nasprotnike je obšel velik strah že samo ob tej novici. Zakaj vedeli so, da se njegovim govorom ne more nihče ustavljati. Zato so se dogovorili, da ne bodo šli niti blizu, ko bo

jel pridigati. Obenem so pregovarjali tudi ljudstvo, naj ne hodi poslušat svetnika.

Sveti Anton je prišel v mesto. Toda namesto, da bi se bila zbrala okrog njega kot ponavadi cela množica ljudi, ga je prišlo poslušat samo nekaj starčkov in žensk. Kljub temu pa svetemu Antonu ni upadel pogum. Dasi je bilo malo poslušalcev, vendar jim je jel govoriti s svetim ognjem. Govoril je s tolikim prepričanjem in uspehom, da so ga sklenili nasprotniki umoriti. Ko je zvedel njih hudobno nakano, se je umeknil v samotno sobo. Tu se je mudil njegov duh v molitvi in premišljevanju pri Bogu. Ne-prestano je prosil Vsemogočnega, naj ohrani ljudstvu dragoceni dar prave vere.

Slednjič je zapustil po mnogih molitvah svoje stanovanje. Šel je naravnost k obrežju morja. Ondi se je ustavil na kraju, kjer se izliva reka Marica v morje, in jel je glasno klicati:

»Pridite semkaj, brezumne ribe! Prikažite se in poslušajte besedo božjo. Osrामotite ljudi, ki nočejo zavreči zmote, ki nočejo poslušati naukov svete vere in odpreti srca večnim resnicam!« Naravno je, da se je ob tem čudnem

Antonovem klicanju kmalu nabrala na obrežju cela množica radovednežev. Pa o čuda! Komaj je nehal Anton govoriti, že so se prikazale na morski gladini cele trume rib najrazličnejše velikosti. Plavale so bližje in bližje obali. Razvrstile so se v najlepšem redu kot vojaki na ukaz svojih poveljnikov. Čisto ob obali so se prikazale najmanjše; za njimi pa večje in večje v polkrogu. Vse so dvigale svoje glave iz vode in čakale, da jame svetnik govoriti. Vsi, ki so to videli, so bili razočarani. Nastala je popolna tišina in nestrpno so čakali, kaj pride.

Ko je opazil svetnik, da še mu bližajo tako nenavadni poslušalci, tedaj je povzdignil svoj glas in je govoril ribam:

»Hvalite, ve ribe, Gospoda! Poveljujte svojega Stvarnika! Slavite Njega, ki vam je pripravil sinje, brezmejno morje za stanovališče! V srebrnih vodah vas varuje viharjev. V prosojnem vodovju merite z lahkoto svoja pota, gledate od daleč svoje sovražnike. Že ob stvarjenju je vas preskrbel z zadostno hrano. Že takrat je razlil svoj blagoslov nad vas, da se množite tako silno kot nobeno stvarjeno bitje. Zahvalite Boga, ker vas je oblagodaril s

tolikimi darovi. Hotel je, da niste nikomur podložne. Ohranil vas je edine ob vesoljnem potopu. Mirno ste se zibale sredi valovja, ko so ginile druge živali bolj vsled silnega strahu kot pa od bolečin. Vas je porabil takrat, ko je preskrbel stanovanje preroku Jonu, ko je ozdravil Tobija. Same od sebe ste izročile Zveličarju denar, da je mogel plačati davek zase in za svoje učence. Ve ste tudi v hrano spokornikom, ki ne uživajo drugega mesa. Zveličar sam je jedel vaše meso, ko je pokazal, da je res človek in da je res od mrtvih vstal. On sam je hodil po sinjih valovih nad vašimi glavami. Izmed ribičev je izbral svoje najzvestejše učence in njih mreže ste ve napolnile v obilni množini, da je bilo zaupanje učencev tem večje.«

Ribe so brez izjeme vse prav pazljivo poslušale svetnika. Njih število se je množilo vedno bolj. Odskakovale so iz vode in se zopet potapljale in tako pritjevale svetnikovim besedam. Odpirale so usta in niso se premaknile z mesta, dokler jih ni sveti Anton blagoslovil in odpustil. Še enkrat so močno udarile s plavutmi ob morsko gladino, da se je še dolgo nemirno zibalo morje. Polotil se je pa tudi ljudi velik nemir. Mnogi so

glasno jokali. Veliko jih je pokleknilo pred svetnika in prosili so ga, naj prizanese njih neveri. Drugi so zopet tekli v mesto in pripeljali s seboj novo množico ljudstva.

Sedaj je porabil v svoji pridigi sveti Anton pokorščino brezumnih živali, da je mogel očitati ljudem njih grdo nehvaležnost napram Bogu.

Živo jim je slikal grdobijo greha in zlasti hudobijo krivoverstva. Ni čuda, če so se razen nekaterih čisto zakrknjenih grešnikov vsi izpreobrnili. Tako je pripeljal sveti Anton zapeljano ljudstvo nazaj k pravi veri in na pot v sveta nebesa.

Leta 1227. je sveti Anton pridigal v Rimu pred papežem Gregorijem IX. Ob njegovi propovedi je bil sveti oče tako ginjen, da ga je imenoval »skrinjo zaveze«. Ker je znal tako ljubeznjivo in krotko govoriti, niso imela celo njegova očitanja nič trpkega na sebi. Res je, da je opominjal z vso resnostjo grešnike, a kljub temu ni izgubil zaupanja pri njih. Medtem ko je grozil razuzdanim grešnikom z večnim pogubljenjem, je skušal nedolžne kolikor mogoče utrditi v zaupanju v Boga. Zato se je ljudstvo kar trlo pri njegovih pridigah. Večkrat

se je zgodilo, da je bila cerkev premajhna. Govoriti je moral na javnih trgih ali pa kar zunaj na polju pod milim nebom.

Tako je nekoč govoril zunaj na polju neštetim poslušalcem. Naenkrat se je jelo pripravljati k hudi uri. Grmelo in bliskalo se je. Vsakdo je mislil na to, kako bi se rešil in prišel pod streho. Toda svetnik ni pustil nikomur proč iti. Zagotovil jih je, da ne bo nobeden moker. In res se je ulila ploha kroginkrog njih in voda se je udrla po polju. A na Antonove poslušalce ni kanila ne kaplja dežja.

Zopet je govoril nekdej v Arlu o priliki glavne skupščine frančiškanov. Takrat je še živel v Italiji sveti Frančišek. In čuda! Hipoma se je prikazal nad zbrano množico in jo je blagoslovil. Brez dvoma je hotel dati sveti Frančišek Antonovi besedi še večjo veljavo. Pa ne samo sveti Frančišek; tudi sveti Anton sam se je mnogokrat prikazal na kakem kraju, ne da bi zapustil kraj, kjer je bival v resnici. Poleg tega so izjavili mnogi, da se jim je prikazoval celo v spanju. Opominjal jih je, naj se spovedo najskrivnejših grehov, za katere je vedel edinole Bog.

Pri neki pridigi v Monpeljeju se je domislil, da ni pri svojem odhodu nikomur naročil, naj mesto njega poje slovesni graduale. Ob tej misli ga je obšla velika žalost. Naslonil je nekoliko svojo glavo na prižnico. Pa glej! V tem hipu so ga videli njegovi bratje med seboj, kako poje graduale. Bog je torej obnovil čudež, ki se je bil zgodil tudi s svetim Ambrožem. Le-ta svetnik je nekoč na videz zadremal, ko je maševal; a prav ob času te maše so ga videli, da je šel za pogrebom v mestu Tur, ko so nesli svetega Martina pokopat.

Podobno se je godilo našemu svetniku še v mestu Limož. Ob neki slavnosti je pridigoval v stolni cerkvi, a obenem je prepeval doma deveto lekcijo v matutinu.

Poleg teh čudežev je Bog svetemu Antonu podelil tudi dar prerokovanja. Neki ženi v Asiziju je naprej povedal, da bo umrl njen sin, ki takrat še na svet ni prišel, mučeniške smrti. In res se je zgodilo tako. Njen sin Filip je vstopil v frančiškanski red. Ko so osvojili Saraceni mesto Agot, je bil slučajno v tem mestu tudi Filip. Zastonj so ga silili neverniki, naj zataji svojo vero in prestopi k mohamedanstvu. Ker se jim ni udal, so mu potegnili kožo z živega telesa.

Slednjič so mu z nekaterimi drugimi zvestimi kristjani odsekali glavo.

Sveti Anton je prehodil veliko mest in vasi v Italiji, na Španskem in Francoskem. Bog ga je podpiral na poseben način in mu delil izrednih milosti. Večkrat je moral govoriti vpričo 30.000 ljudi. Nekega dne se je nastanil v nekem takem mestu. Ugleden meščan mu je odkazal sobo v svoji hiši, da bi tem lažje zbrano molil in premišljeval. Svetnik je premolil celo noč. Ko je ponoči pregledoval lastnik hiše, če je vse v redu, je prišel tudi do Antonove sobe. Radovedno se je ozrl vanjo skozi okno. Videl je svetnika, kako je bil zatopljen v molitev. Pa videl je še več. Sveti Anton je držal v svojem naročju ljubeznjivo, zalo dete. Neprestano je imel uprte vanje svoje oči. Objemal ga je in poljubljal. Zaman je meščan ugibal, kaj naj to pomeni. Ni namreč vedel, da je dete povedalo svetemu Antonu, da je Kristus sam. Ko je nehal sveti Anton moliti, je opazil, da ga opazuje hišni posestnik. Precej mu je zabičal, da mora popolnoma molčati o vsem tem, dokler bo on živel. Posestnik je ostal možbeseda. Še-le po smrti svetega Antona je povedal, kakšno prikazen je imel

svetnik. Ta prikazen je dala slikarjem povod, da ga slikajo z detetom Jezuškom v naročju.

Ob neki njegovi pridigi se je bil zgodil tudi naslednji čudež. Antonova ljubeznjiva beseda je kar mehčala srca. Živo je zadela v srce tudi nekemu velikemu grešniku, tako da je jel glasno jokati. Precej je bil pripravljen opraviti spoved pri pridigarju. Toda vsled ihtenja ni mogel spraviti iz sebe nobene besede. Zato mu ukaže svetnik: »Pojdi in napiši grehe, ki se jih spominjaš, na list papirja.« Grešnik je šel in storil kakor mu je bilo ukazano. Ko pa pride nazaj in jame svetnik grehe brati, izgine hipoma list z grehi vred. Iz tega je sklepal sveti Anton, da so grehi grešniku čisto odpuščeni.

Četudi ni nikdar hrepenel po nobenem cdlikovanju, so vendar sčasoma izročili sv. Antonu najimenitnejše službe. Opravljal je vse z izredno modrostjo in gorečnostjo. Kadarkoli je šlo za čast božjo, je kazal neumorno delavnost in neupogljiv pogum.

Ko je bil sveti Anton gvardijan v mestecu Pviyu v pokrajini Velej, se je sešel nekega dne z nekim zelo razuzdanim uradnikom. Sveti Anton se mu je

odkril in globoko priklonil. To pa je uradnika silno ujezilo. Mislil je, da ga Anton na ta način zasmehuje. V svoji jezi je zagrozil svetniku, da ga bo prebodel z mečem. Anton mu je pa ljubeznjivo odgovoril: »Ne, nisem te mislil žaliti. Zakaj, jaz te v resnici spoštujem. Kajti kmalu pride dan, ko boš umrl mučeniške smrti za vero Kristusovo. Prosim te, spomni se mene ob tisti uri.« Uradnik se je seveda smejal ob teh besedah, a izpolnile so se vendarle. Ta uradnik se je pridružil nekoliko pozneje svojemu škofu, ki je šel oznanjevat pravo vero Saracenom v Sveto deželo. Na svetih krajih je postal nekdanji posvetnjak tako goreč, da je i sam oznanjeval nauk Kristusov nevernikom. In ravno nasproti njemu so pokazali Saraceni vse svoje sovraštvo. Zgrabili so ga in po tridnevni mukah umorili. Preden je pa izdihnil svojo dušo, je povedal okrog stoječim, da mu je tako smrt naprej napovedal sveti Anton. Zato jim je tudi toplo priporočil, naj spoštujejo Antona kot velikega preroka.

Sveti Anton pa ni napovedoval samo prihodnjih stvari. Razodeval je tudi tako skrivne stvari, katerih ni mogel vedeti noben človek.

Kako velik čudodelnik je bil sveti Anton, priča ta-le čudež.

Nekega dne je popustil vsa svoja navadna opravila. Šel je v samoto na goro Alvernijo. Ko se je mudil nekaj časa ločen od vsega sveta na gori, je odšel v Padovo, ker je imel postne govore. K njemu je prišel k spovedi tudi neki mladenič. Povedal mu je, da je v jezi z nogo sunil svojo mater. Svetnik ga je ostro pokaral in mu je dejal, da zasluži noga, ki je izvršila tak greh, da se precej odreže. S tem mu je hotel reči svetnik, da mora zelo, zelo obžalovati svoj greh. Mladenič je pa čisto drugače razumel njegove besede. Šel je in si je v resnici nogo odrezal. Ta novica je vzbudila veliko začudenje pri ljudeh. Zvedel jo je tudi sveti Anton. Ukazal je mladeniču, naj pride k njemu. Mladenič je prišel in Anton mu je pritisnil nogo nazaj ter tudi zacelil rano.

Med tem ko se je Anton mudil v Padovi, so pa obdolžili njegovega očeta v Lizaboni, da je umoril nekega moža. Zaprli so očeta v ječo in vso njegovo družino. In res se je zdelo, da je kriv smrti, ker so našli umorjeno truplo na njegovem domu. Toda Antonu je Bog razodel, da je oče nedolžen. Zato je

prosil svoje poglavarje, naj ga spuste domov. Dovolili so mu in ponoči se mu je prikazal angel, ki ga je odnesel na Portugalsko. Drugo jutro je precej stopil Anton pred sodnika. Prosil ga je, naj izpusti nedolžnega očeta iz ječe. A sodnik ni hotel uslišati njegove prošnje. Anton je zahteval, naj prineso predenj truplo umorjenega moža. Njegov ukaz se je izpolnil. Ko so pa prinesli truplo v sodno dvorano, je ukazal sveti Anton, da naj mrtvec oživi in naj izjavi vpričo vseh, da ni ne njegov oče, ne mati, ne kdo izmed služabnikov morilec. — In kakor je svetnik ukazal, tako se je zgodilo. Mrtvec je oživel, povedal, da je oče nedolžen, in je zopet zaspal k večnemu počitku. Očeta so seveda takoj izpustili iz ječe. Sveti Anton je ostal še ves dan pri svojih domačih. Tolažil jih je in spodbujal h krepostnemu življenju. Potem se je pa zopet prikazal angel in odnesel ga je nazaj v Italijo.

Še enkrat je šel svetnik za svojega očeta isto čudežno pot. Njegov oče se je namreč preveč zanesel na ljudi pri svojih računih. Večkrat ni zahteval nobenih pobotnic za denar, ki ga je izplačal. Zgodilo se je pa, da so ga prišli nadzirat višji uradniki. Ker ni imel vseh

pobotnic, jim ni mogel povedati, kam je šlo toliko denarja. Obsodili so ga, da mora plačati velike vsote denarja iz lastnega premoženja. V slučaju pa, da ne bi mogel zadostiti tej zahtevi, mora iti v dosmrtno ječo. V tej stiski je Bog zopet razodel svetemu Antonu, da je oče nedolžen. In zopet mu je poslal angela, da je šel z njim ponoči v Lizabono. Tu je svetí Anton natanko razložil sodnikom, za kaj je porabil oče toliko denarja. Navedel je podrobno vse kraje, osebe in okoliščine, v katerih je izdajal oče denar. Sodniki so seveda morali očeta oprostiti. Sin se je pa vrnil nevidno nazaj v svoj samostan, kjer ga je le malokdo pogrešil.

Ker je tako svet mož, kot je bil Anton, z uspehom razdiral kraljestvo satanovo, je tudi satan kazal vse svoje sovražstvo nasproti njemu. Vedno je iskal prilike, da bi ga spravil s pota. Nekoč se ga je lotil kar dejansko in tiščal ga je z vso silo za vrat. V tej nevarnosti se je svetnik zaupno obrnil k Mariji. Jel je moliti priljubljeno himno: »Preslavna vseh devic Kraljica, — Jasnejša si kot zvezd vodnica« — in izginila je peklena moč.

Kako silno je sovražil pekel velikega svetnika, nam priča tudi tale dogodek.

Po prizadevanju satana se je podrla nekoč pridižnica, na kateri je pridigal sveti Anton. Peklenske sile so upale, da bo obležal svetnik mrtev in da bo v hipu pogubljenih več duš. Toda Bog je hotel, da se ni zgodilo nikomur nič žalega. Čisto zdrav je priletel svetnik na tla in ljudstvo je ostalo mirno, ker je ravno kar slišalo, kako zalezuje hudobni duh človeka. Svetemu Antonu so odkazali drugo pridižnico. Tu je nadaljeval in končal svojo pridigo z istim svetim ognjem kot jo je začel.

Ravno tako moč kot nasproti nevidnim sovražnikom svete Cerkve, je kazal sveti Anton tudi nasproti vidnim sovražnikom. Splošno so ga imenovali »kladivo krivovercev«. Nekdaj je izjavil eden izmed krivih prerokov vpričo svetnika, da ne bo prej verjel v pričujočnost Kristusovo v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, dokler ne bo njegov osliček po tridnevnem postu odklonil sena in ovsa, če mu ga bo ponudil, in molil posvečene hostije. Poln žive vere in trdno zaupajoč na Boga mu svetnik obljubi, da se bo zgodil tak čudež.

Po treh dneh je pripeljal krivoverec oslička k svetniku. Ponudil mu je ovsa in sena; toda žival se je obrnila proč.

Zgrudila se je pred presv. R. T., ki ga je držal sveti Anton v rokah. To je bilo krivovercu zadosti. Izpreobrnil se je sam in z njim vred mnogi drugi.

Približalo se je l. 1231., ko je sveti Anton zadnjikrat govoril postne govore. Ves zmučen je odšel v Padovo. Čutil je, da se mu bliža smrt. Ko se je raznesla novica, da prihaja svetnik v mesto, tedaj je drlo ljudstvo od vseh strani skupaj. Gnječa je bila tolika, da ni mogel v mesto. Ostal je zunaj mesta v nekem samostanu. Tu je prejel svete zakramente za umirajoče. Ob njegovi mrtvaški postelji sta stala redovna brata Luka in Roge-rij. Z njima je še enkrat molil sedem spokornih psalmov, predno je izročil Bogu svojo dušo. Takoj po njegovi smrti so se godili brezštevili čudeži na njegovo priprošnjo. Zato ga je že naslednje l. 1232. papež Gregorij IX. slovesno proglasil za svetnika.

Dostavek.

O nekaterih čudežih, ki so se zgodili na priprošnjo svetega Antona po njegovi smrti.

1. Okrog l. 1675. je živel v neapeljskem kraljestvu v vasici Monte Murano pošten trgovec z imenom Anton Torta-

mano. Nekega dne je šel po svojih opravkih na deželo. Nenadoma ga napadejo na poti v globoki zaseki trije roparji. Vjamejo ga in zvežejo. Trгоvec spozna, da mu gre za življenje. Nehote se zateče v tej stiski k svetemu Antonu. Zaupno dvakrat vzdihne: »O, sveti Anton! o sveti Anton!« Ob teh besedah ga udari eden izmed tolovajev zapored osemnajstkrat po glavi, rekoč: »Zdaj pa le kliči svetega Antona na pomoč!« Ob teh udarcih se je mož zgrudil mrtev na tla. Da ne bi prišli roparjem na sled, so vrgli truplo v bližnjo globel. Povrhu so ga še zasuli z grobljo in dračjem. Tri dni je ležalo truplo nepremično. Četrty dan je pa mrtvec oživel. Zazdelo se je ubitemu trgovcu, da se probuja iz globokega spanja in sliši glas, ki ga kliče: »Anton! Anton! Vstani!« Slušal je ta klic in se zravnal pokonci. Tu je zagledal pred seboj mladega frančiškana, ki mu je dejal: »Dvakrat si ti mene poklical; zato sem te tudi jaz poklical.« Nato je peljal trgovca na pravo pot. Ob slovesu mu je še naročil, da ne sme nikdar nikomur razodeti tega, kar se mu je zgodilo; pač pa naj moli vsak dan skozi vse življenje po trinajst oče-našev in češčenamarij. Ves vesel je tr-

govec vse obljubil. In res je molčal cela dva meseca. Ko je pa prišel praznik sv. Antona, se ni mogel več premagovati. Povedal je ljudem, kaj se mu je bilo zgodilo.

2. V vasici Santarem na Portugalskem je živel človek, ki so ga mučile silno hude izkušnje. Neprestano se mu je zdelo, da mora umoriti samega sebe. Satan sam se mu je prikazoval v podobi križanega Kristusa. Prepričeval ga je, da mu bodo odpuščeni grehi samo tedaj, če skoči v vodo. Na praznik svetega Antona se je odločil revež za ta korak. Že je šel proti vodi. Pot ga je peljala mimo cerkve, ki je bila posvečena svetemu Antonu. Še enkrat stopi vanjo. Goreče moli k svetemu Antonu, naj on prosi Boga, da bo spoznal, če je res božja volja, da skoči v vodo.

Med molitvijo je nesrečnež sladko zaspal. V spanju se mu pa prikaže sveti Anton in mu pravi: »Glej! na svojih kolnih imaš pismo. Preberi je in izkušnjav bo konec!«

In zares! kakor je svetnik napovedal, tako se je zgodilo. Izkušani se prebudi in ugleda pismo, kjer stoje besede: »Glejte! križ Kristusov je tukaj. Bežite

sovražne moči. Zmagal je lev iz rodu Judovega, potomec Davidov. Aleluja.»

Kakor hitro je prebral te vrstice, precej so minule vse izkušnjave. V njegovo srce se je vlil popoln mir.

To pismo je pozneje hotel imeti takratni kralj Dicnizij. Hranil ga je z drugimi dragocenostmi vred v dvorni kapeli.

Od onega trenutka pa, ko je bila ona oseba izročila kralju tako čudežno pismo, so se ji povrnila tudi izkušnjave. Kralj je dal zanjo napraviti prepis one molitve, kar jo je zopet izdatno osvobodilo izkušnjav. Pozneje se je sveta Cérkev sama prepričala o čudežni moči molitve, ki jo je preskrbel sveti Anton. Zato jo je vpletla v molitve, ki jih rabijo eksorcisti, kadar izganjajo hudobnega duhá.

3. Izredno dobroto je naklonil sveti Anton neki deklici v Neapolju l. 1649. Neka vdova je živela v silnem pomanjkanju. Da bi si opomogla, je sklenila pahniti za denar svojo hčer v pogubo. Kakor hitro izve hčerka za to materino nakano, odhiti v bližnjo frančiškansko cerkev. Tu goreče prosi svetega Antona, naj reši njeno čast. Vsa je bila zatopljena v molitev, ko ji pomoli svet-

nik roko in ji reče: »Vzemi ta list papirja in pojdi k škofovemu oskrbniku. Ko ga dobiš, naj ti izplača toliko denarja za doto, kolikor tehta ta list.« Mladenka je ukrenila kakor ji je naročil sv. Anton. Izprva so se ji smejali. Nazadnje so vendar položili list na tehtnico in vsi so se začudili, ko je tehtal nič manj kot dvesto srebrnih kron. Tu se je domislil škofov oskrbnik, da je sklenil že prejšnje leto, da obdari letos eno nevesto. Zato je nemudoma izplačal zahtevano vsoto. Tako je rešil mladenki čast in izpolnil obenem svojo obljubo.

4. Leta 1650. se je polotila neke žene iz visokih krogov silna otožnost. Vsakdo, celo njeni služabniki, ki so se trudili kar se je dalo, da bi jo razvedrili, so ji bili le v nadlego. Nobena hrana, nobena zabava ji ni bila po volji. Še spati ni mogla. Težko je čakala, da jo prejkoprej reši smrt. V tej težavi ji je jel govoriti neki notranji glas, da se naj zateče k svetemu Antonu. In res se je jela otroškozaupno priporočati velikemu svetniku, in Bog jo je uslišal na priprošnjo svetega Antona. Vrnila sta se ji mir in zadovoljnost. Zato je obljubila vsa srečna, da dá napraviti v zahvalo za izkazano pomoč spominsko ploščo.

5. Neki mož je zamolčaval nad štiriindvajset let pri spovedi strašno velik greh. Čim večkrat je šel k svetemu obhajilu, tem več božjih ropov je imel na vesti. Nekega dne je vendar posvetil izreden žarek milosti v njegovo srce. Božji glas mu je govoril, naj se obrne za pomcč do svetega Antona. Ubogal je ta glas. Ko pa je nekoč zopet goreče molil, se mu prikaže sveti Anton sam. Živo mu slika hudobijo njegovega greha. Govoril mu je o božji pravičnosti, kako ostro kaznuje vsako pregreho. Povedal mu je tudi, da preti njegovi duši večno pogubljenje. To je pomagalo. Grešnik je obžaloval svoj greh, spovedal se ga je in našel notranji mir.

6. Kordovski škof, don Inigo, je zelo častil svetega Antona. Zgodilo se je pa, da je izgubil nekega dne svoj dragoceni prstan, ki ga je prejel v dar na dan škofovskega posvečenja. To ga je zelo žalostilo. Molil in opravil je več svetih maš, da bi dobil prstan nazaj. A zdelo se je, da vse nič ne pomaga. Nekaj dni potem, ko je izgubil prstan, je povabil več svojih prijateljev na obed. Pri mizi se je govor zasukal tudi na čudeže svetega Antona. Tu se domisli škof svojega izgubljenega prstana in pravi: »Meni je

izkazal že marsikatero dobroto; zato ga zelo častim. Toda v neki zadevi me pa vendar neče uslišati.« Komaj je izpregovoril te besede, že je padel prstan v veliko začudenje vseh na mizo. Škof je spoznal, da je prstan njegov. S presrčno molitvijo so počastili vsi navzoči sv. Antona in od takrat so še bolj vanj zaupali.

7. V Neapolju je ukradel nekemu plemenitašu njegov služabnik zamorec veliko vsoto denarja. Zamorec je dobil tovariša, in pobrala sta jo domov v Afriko. Plemenitaš je pa v zaupanju na svetega Antona, da mu preskrbi ukradeni denar nazaj, daroval več sv. maš.

Že je plula ladja s tatovoma preko morja. Kar naenkrat se vzdigne silen vihar, ki je pogreznil enega izmed tatov v dno morja. Drugemu se je pa prikazal sveti Anton. Svetnik je prijel tatu za glavo, rekoč: »Vrni, kar si ukradel; sicer te stane življenje.« Hipoma se je tudi ladja zaobrnila in je prišla nazaj na neapeljsko obrežje. Sedaj je imel tat lepo priliko, da je šel prosit svojega gospoda odpuščanja. Povedal mu je vse, kar se je z njim zgodilo. Tako je dobil plemenitaš po priprošnji svetega Antona svoj denar nazaj, služabnik pa mirno vest.

8. Leta 1651. je rešil sveti Anton nekemu vojaku v Albaniji življenje na čudežen način. Zgodil se je pa ta čudež, kakor ga je vojak izpovedal pod prisego dveh redovnikov in več drugih ljudi, tako-le:

V vojski s Turki so vojaka vjeli sovražniki. Zaprli so ga v ječo. Zvezali so ga na rokah in nogah. V tej nadlogi je goreče molil k Bogu in Materi božji, naj se ga usmili. O svetem Antonu pa ni nikdar ničesar slišal. Zato se njemu tudi sedaj ni nič priporočal. A vendar se mu prikaže sveti Anton, oblečen v meniha, v spanju in mu reče: »Ne obupuj! Bog in njegova Mati sta te uslišala. Poslala sta mene, da te rešim. Jaz sem namreč sveti Anton Padovanski. Vstani in pojdi v Padovo. Tam se zahvali Bogu in Mariji za izkazano milost!«

Vojak se je v tem prebudil. Ker ni čutil več nobenih vezi na sebi, se je odpravil na pot. Tri dni je hodil skozi turško deželo in vendar so ga Turki pustili čisto v miru. Slednjič je ves vesel prišel v Padovo.

9. Hieronimu, trinajstletnemu sinu Janeza Amalda pl. Buran, je podplula na desni nogi nad kolenom kri. Tej bolezni se je pridružil še rak. Zdravniki

so mu morali odstraniti kosti, ki so se gnojile; a kljub temu so mislili, da je smrt gotova, če mu ne odrežejo vse noge. Ko je deček to slišal, se je zatekel k svetemu Antonu. Zahteval je njegovo podobo in goreče molil k njemu. Obljubil je tudi, da gre na božjo pot v Padovo in da bo nosil vse življenje rjavo obleko, če ozdravi. In res ga je uslišal sveti Anton. Hieronim je popolnoma ozdravel. Opravil je zaobljubljeno božjo pot in brez vse opore je šel okrog altarja v Padovi. Ko so to videli tisti, ki so ga poznali, kakšen revež je bil še nedavno, so preiskali njegovo nogo. Našli so, da so bile kosti v nogi prav takšne, kot bi ne bili nobene odstranili.

10. Velik čudež se je zgodil po priprošnji svetega Antona leta 1732.

Španski kralj ukaže enemu svojih admiralov, naj osvoji trdnjavo Oran, ki je ležala onkraj morja. Krivično so se polastili te trdnjave že pred več leti Mauri. Admrial don Mondemar, kateremu je kralj ukazal, naj izvede ta načrt, se je opravičeval, da je nemogoče osvojiti trdnjavo. Zakaj trdnjava je na vse strani dobro zavarovana. Toda kralj ni hotel odnehati. Iznova je ukazal admiralu, naj poizkusi izpodmakniti sovraž-

niku varno mesto. Sedaj se je admiral udal. Odplul je s svojimi četami preko morja. Pristal je v španskem mestu Ali-kante. Tu je zopet izprevidel in sporočil kralju, da mu ne bo nikakor mogoče osvojiti tako močne trdnjave. Mučile so ga velike skrbi. Zato je šel v mesto v bližnjo frančiškansko cerkev, ki je bila posvečena svetemu Antonu. Goreče je molil k Bogu in svetemu Antonu, naj mu pomaga s svojo priprošnjo, da ga Bog usliši. Po končani molitvi je stopil v samostan, da se posvetuje v tej zadevi z očeti frančiškani. Naročil je gvardijanu, da naj opravi v njegov namen sveto mašo.

Po končani sveti maši so se zopet sešli gvardijan, admiral in več drugih odličnih mož. Vpričo vseh je prosil admiral gvardijana, naj mu preskrbi lestvo. Gvardijan se je seve smejal, češ, kaj naj to pomeni. Toda admiral je le še z večjo resnostjo ponovil svojo prošnjo, na kar so mu prinesli lestvo. Precej jo je prislonil admiral na veliki altar v cerkvi, kjer je stala soha svetega Antona v naravni velikosti. Vsi so z začudenjem pričakovali, kaj bo sedaj. Admiral je pa stopil na vrh lestve do sohe svetega Antona. Položil mu je na glavo svojo s

perjem okrašeno čako. Črez ramo mu je vrgel admiralsko znamenje. Opasal mu je svoj meč in v roko mu je potisnil palico, s katero je poveljeval vojakom.

Potem je pa glasno zaklical vpričo zbranega ljudstva: »O sveti Anton, jaz ne morem osvojiti trdnjave Oran, ti jo pa vzameš z lahkoto.« Položil je svojo roko na svetnikovo glavo in je nadaljeval: »O, sveti Anton! Odslej bodi ti poveljnik, jaz pa navaden vojak. Kot prostak čakam tvojega povelja. Vse svoje zaupanje stavim za Bogom nate.« Ko je izgovoril te besede, je stopil z lestve. Odšel je ves potolažen k svojim vojakom, kjer se je ukrcal na ladje. Zapihal je ugoden veter in ladje so se jadorno bližale sovražnemu obrežju. V skrbah, pa tudi v nadah so pričakovali Španci, da jih zdaj zdaj pozdravijo Mauri s streli. Toda zastonj so čakali. Zato ukaže admiral svojim vojakom, naj oni sprožijo kanone. Pa zopet je bilo vse tiho na nasprotni strani. Sedaj ukaže admiral, da zapuste vojaki ladje in stopijo na suho. Vedno bolj so se bližali sovražnemu mestu. Pa kako so se čudili, ko niso nikjer ugledali nobenega sovražnika in so bila mestna vrata na stežaj odprta.

Admiral je mislil, da ga nameravajo sovražniki premotiti z zvijačo. Zato je zapovedal vojakom, naj gredo kolikor mogoče oprezno v mesto. A tudi v mestu ni bilo videti nobenega živega bitja. Šele po dolgem času so se prikazali iz svojih skrivališč nekateri Mavri. Španci so jih prijeli in pripeljali pred admirala. Le-ta jih je vprašal, zakaj so prostovoljno izročili mesto. Nato so mu povedali to-le: Ko smo ugledali, da se bližate mestu, smo s strahom opazili, da gre tudi po zraku nad nas velika armada. Poveljeval ji je frančiškan. Imel je na glavi špansko čako, ob strani mu je mahal meč in v roki je vihtel poveljniško palico. Prestrašeni smo gledali, kako preti našemu mestu poguba od vseh strani. Zato je jelo bežati vse, staro in mlado, vojaki in neoboroženi, in pustili smo vse za seboj.

Tako je prišla trdnjava Oran v roke kristjanov, ne da bi izgubili le enega svojih vojakov. Admiral don Mondemar je bil še posebej vesel te zmage. Vedel je namreč, da se je vse to zgodilo po priprošnji svetega Antona. Soha svetega Antona je pa še danes ohranjena v mestu Alkante prav tako, kakor jo je opravil admiral. Zgodil se je ta čudež

leta 1732. in leta 1770. so potrdili njegovo resničnost tudi v Rimu.

11. V pokrajini Asturija je živila v mestecu Oviedo žena Frančiška Uravio v veliki revščini. Njen mož Anton Dante se je mudil po svojih opravkih že dalj časa v Ameriki. Žena mu je sicer večkrat pisala; a žal, njen mož ni prejel nobenega pisma. Zato pa tudi ni nič vedel, kako hudo se ženi godi. Sila je bila vedno hujša. Tu se zateče žena zaupno k svetemu Antonu. Večkrat in dolgo je molila pred njegovim kipom v frančiškanski cerkvi. Napisala je nekoč tudi pismo na svojega moža in je vteknila pismo v rokav svetega Antona. Ob enem je zaupno prosila svetnika, naj poskrbi, da prejme njen mož pismo in ona odgovor od njega.

Naslednje jutro je opazil cerkvenik dotične cerkve, da drži sveti Anton v rokah pismo. Skušal mu ga je vzeti iz rok, pa ni šlo. Prvi, ki je stopil takrat v cerkev, je bila Frančiška. Prišla je nekoliko prej kot drugi ljudje, da priporoči svojo prošnjo iznova svetniku. Ko je ugledala, da drži svetnik v rokah pismo, je mislila, da je to prav tisto pismo, ki ga je ona izročila svetniku. Zato je jela tožiti: »O sveti Anton! Za-

kaj nisi izročil mojega pisma možu? Ali sem te mar zastonj tako goreče prosila, da mi pomagaš? Ali mi res ne boš uslišal prošnje?»

Cerkvenik je slišal, kako je žena tožila svetniku. Vprašal jo je, kaj namerava doseči s svojo prošnjo. Nato mu je žena razložila vso svojo zadevo. Cerkvenik ji je pa potem nasvetoval, naj ona poizkusi, morda izroči svetnik njej pismo, katerega sam ni mogel iztrgati svetniku iz rok. Žena ga je ubogala in pri tej priči je prepustil sveti Anton ženi pismo. Obenem je pa žena dobila tudi 300 mehikanskih zlatov, kar znese po naše nekako 1200 kron.

Na ta način je prejela žena od svojega moža pismo in denar. Kajti sveti Anton sam je izročil možu pismo, ki mu ga je bila napisala žena, in preskrbel je tudi odgovor od moža.

Novica o tem čudežu se je precej raznesla po samostanu. Zbrali so se vsi na enem kraju, da slišijo, kaj stoji v pismu, ki ga je preskrbel ženi sveti Anton. Pismo se je glasilo tako-le:

Predraga žena!

Že dolgo časa sem bil tukaj v Limi v hudih skrbah, kako se Ti

godi. Ni je bilo namreč novice od Tebe, dokler nisem prejel pred kratkim Tvojega pisma. Prinesel mi je to pismo neki frančiškan. Pritožuješ se, zakaj ne odgovorim na nobeno Tvoje pismo. Toda vedi, da nisem prejel nobenega pisma od Tebe razen zadnjega. Zato sem že nekaj časa mislil, da si umrla. Tembolj vesel sem pa sedaj. Zato sprejmi to pismo od mene. Pošiljam Ti ga po frančiškaneu, ki mi je izročil Tvoje pismo. Obenem Ti pošiljam 300 mehiških cekinov za prvo silo. Upam, da se kmalu vidi. Neprestano molim k svojemu patronu svetemu Antonu. Nanj se zanašam, da bo ukrenil s svojo priprošnjo pri Bogu tako, da bo i Tebi mogoče odgovoriti mi v kratkem. Bodí pod božjim varstvom!

Tebi vedno vdani mož

Anton Dante.

Lima, 23. julija 1729.

Izvirnik tega pisma hranijo v Oviedu, da se lahko vsakdo prepriča o resničnosti čudeža. O ko bi bil vedel oni mož, kdo je sel, ki mu je prinesel pismo, s kakšnim spoštovanjem bi ga bil sprejel.

12. A ime svetega Antona ni postalo slavno samo v Italiji in na Španskem, ampak Bog je hotel povečati s čudeži svojega zvestega služabnika tudi na Nemškem. Omenim naj samo še čudežne podobe tega svetnika v frančiškanski cerkvi v mestu Kaltern na Tirolskem.

Leta 1638. dobe oo. frančiškani severnotirolske provincije v last razvaline rottenburškega gradu. Tam sezidajo samostan in se naselijo v njem že leta 1643.

Poseben sijaj na novo hišo božjo, ki je bila prizidana samostanu, je razlivala podoba sv. Antona; kajti milosti in dobrote, ki so jih prejeli njegovi častilci v tej cerkvi, so tudi ljudem iz daljnih krajev pokazale pot, kje morejo v dušnih in telesnih potrebah najti pomoči.

Božja previdnost je izbrala g. Krištofa Udalrika viteza Boch, ki naj prekrbi čudežno podobo. Sv. Anton je bil namreč leta 1638. tega viteza rešil nevarnih sovražnikov. V zahvalo svojemu sv. varihu sklene v novi frančiškanski cerkvi postaviti oltar. Ko je bil oltar dodelan, je manjkalo le še svetnikove podobe. Vsemogočni Bog, ki je hotel slavo svojega zvestega služabnika raz-

glasiti po vsem svetu, da bi vsi mogli najti pri njem pribežališče v potrebah, pošlje k imenovanemu vitezu Boch, ki se je tedaj mudil v Padovi, neznanega slikarja, ki ga vpraša, če ne želi morda kake slike izpod njegovega čopiča. Česa si vitez Boch ni bolj želel kot tega? Takoj mu ukaže naslikati podobo sv. Antona, katero mu slikar že v malo dneh prinese izvršeno na dom. Vitez gre v drugo sobo iskat denarja, da bi mu plačal delo, a ko se vrne, ne najde v svoje veliko začudenje slikarja, o katerem ni bilo več ne duha ne sluha. Zato nekateri ne menijo brez vzroka, da je to sliko naslikal angel. Podoba nam kaže sv. Antona v človeški velikosti, pri njegovih nogah se vidi zidovje padovanske cerkve; v desnici drži lilijo, znak svoje deviške čistosti, v levici knjigo, na kateri sedi Jezušček, glavo mu pa kronata dva angela. Z njegovega obraza odseva ljubka resnost, obleka je vrezana v kroju, kot ga nosijo frančiškani severnotirolske provincije. Pri tej čudežni podobi sv. Antona se je zgodilo skozi 200 let že toliko čudežev, da je nastala splošna prislovica: Kdor ni bil uslišan v Padovi, naj gre k sv. Antonu v Kaltern.

13. Izmed mnogih slik sv. Antona je znamenita tudi ona, ki krasí obok nad korom lateranske bazilike v Rimu. Delo je lep mozaik iz časa papeža Nikolaja IV. Omenjena podoba je postala znamenita vsled sledeče dogodbe. Drugi naslednik Nikolaja IV., Bonifacij VIII., ukaže, naj odstranijo z oboka podobi sv. Frančiška in sv. Antona, ker se mu ni zdelo primerno, da bi bili sliki dveh tako novih svetnikov med podobami Marije, sv. Janeza Krstnika in apostolov. Vendar se premisli glede sv. Frančiška kot ustanovitelja svetega in splošnokoristnega frančiškanskega reda, samo sv. Antona ni hotel pustiti in je ukazal, naj pride na njegovo mesto podoba sv. Gregorija Velikega.

Ko hočejo umetniki odstraniti podobo, jih pahne nevidna roka, ali kakor se je nekaterim zdelo, strašna postava pri prvem poizkusu nazaj; na mah padajo vsi po tleh. Ko to sporoče papežu, pravi: »Pustite sv. Antona, ker kakor vidim, če njega odstranim, samo zgubimo, ničesar pa ne pridobimo.«

14. Težko boš bral življenje Bernarda Colnago T. J., da bi te ne ganila priprostost, s katero je ta pobožni služabnik božji prijateljsko občeval s

sv. Antonom. Izmed mnogih zgledov naj omenim samo sledečega.

Neka žena je močno žalovala, ker je njen mož zgubil konja. Da bi jo potolažil, se obrne o. Colnago do sv. Antona in mož res kmalu dobi svojega konja nazaj. A niti on niti njegova žena o tem ničesar ne povesta služabniku božjemu. Zato je sodil on, da njegova prošnja ni bila uslišana. Colnago pokliče k sebi nekega svetnega duhovnika, ki je pozneje vstopil v red sv. Frančiška Pavlanskega, ga prosi, naj položi na altar sv. Antona kamen, in naj mu reče, da ima gotovo trše srce kot ta kamen, ker mu je tako malo mar, da bi storil svojemu prijatelju malo uslugo. Duhovnik v svoji priprostosti res stori kakor mu je bilo rečeno. Medtem pa zagleda z altarja doli stopati redovnika, ki mu da kamen nazaj in smehljaje reče: »Povej Bernardu, da ima le on kamen namesto srca, ko more v njem pri tolikih dokazih moje ljubezni gojiti do mene še nezaupanje.« Lahko si misliš, kako je bilo dobrega patra sram, a kako je bil pa tudi vesel te novice.

15. Kjer je našel sv. Anton pravo zaupanje do svojega mogočnega varstva,

tam je bil radodaren s svojimi milostmi tudi v malenkostnih rečeh.

Neki brat kapucinskega reda je imel blagoslovljen molek, ki ga je visoko cenil vsled mnogih odpustkov, s katerimi je bil obdarjen. Kar se mu pretrga vrstica in jagode se razsujejo kroginokrog. Z veliko težavo zbere vse razen ene, ki je ni bilo mogoče najti. Hudo potrto moli z zaupanjem kratko molitvico k sv. Antonu. Ta ga potolaži naenkrat: mala mravlja prinese na njegov ukaz bratu izgubljeno jagodo. Dobri služabnik božji je glasno jokal iz hvaležnosti in veselja.

16. Neka redovnica je že prejela zakramente za umirajoče in je imela vsak čas umreti. Njen oče, ki je poznal usmiljeno srce o. Bernarda Colnago, gre k njemu in ga prosi, naj jo obišče. Ko stopi v samostanski čakalnici k mreži, kjer se lahko razgovarja z redovnicami, pravi pater eni izmed njih: »Ali hočete, da ozdravim umirajočo?« »Da, pater,« odvrne ona smeje, »ozdravimo jo!« O. Colnago odgovori: »Ozdravimo jo torej! Zato ni treba drugega kot da prosimo sv. Antona. Nato vzdigne svoje roke k nebu in naredi trikrat znamenje sv. križa. Potem da redovnici molek, ki ga je

držal v roki, in ji naroči, naj ga nese umirajoči sestri, ki ji je bilo ime Ivana Tedeschi. Komaj se bolna redovnica dotakne moleka, ozdravi popolnoma.

17. Štirinajstletne deklice Marije Codema iz Alano di Piave, padovanske škofije, se lotijo v začetku leta 1887. strašne bolečine. Vsled velikega strahu, ki ga je doživela nekoč pri nabiranju drv, jo začne tresti, nato se je loti mrzlica, kateri se pridruži še velika telesna oslabeledost in otrpnenje udov; kolena so ji zlezla skoro pod brado, rami pa naprej in ji stiskali prsi tako, da je izgledala kot klopčič brez življenja. Vsa mogoča sredstva so poizkušali, da bi jo ozdravili, a zastonj. Zdravniki, ki so stali ob njeni postelji, niso vedeli kaj početi. V tej stiski se zateče njena uboga mati, ki ni mogla nič več zaupati v človeško pomoč, k sv. Antonu. V malem vozičku pripelje dne 22. maja 1887. svojo hčer v Padovo, kjer prenočita v gostilni. Dr. Burlini se je zelo začudil revni in bolni deklici in reče materi, naj se posvétuje s slavnim doktorjem Bassini. Ta pa reče, da nič več ne upa na človeško pomoč, rešitve je pričakovati le še od sv. Antona. Zdravnik ji ne ugovarja, ker je pač spoznal, da tukaj

ne more pomagati ali celo ozdraviti nobena človeška roka. Naslednjega dne nese mati bolnega otroka k altarju sv. Antona. Deklica je bila tam brez navadnih bolečin pri sv. maši, pri drugi prejme sv. obhajilo, pri tretji se je loti izredna vznemirjenost in silni krči, tako da se ni mogla zdržati bolestnega ječanja. Nato se ji telo zopet zravna, z lahkoto stopi na noge in razen rok more pregibati vse ude. Okoli stoječi se začudijo, začno moliti rožnivenec in svétujejo deklici, naj se prekriža. Ko ona to stori, ji na mah ozdravijo tudi roke, in bila je popolnoma zdrava. Radost in veselje zaigra na licih vernikov, ki so bili pričujoči pri naglem ozdravljenju. Vsa Padova je bila vesela.

18. V torek, dne 9. decembra l. 1890. je bila na grobu sv. Antona neka prošnja tako čudežno uslišana, da se niso čudili samo navzoči, ampak vsi, ki so to slišali od verodostojnih prič; obenem je pa ta dogodka vžgala sveto navdušenje med častilci sv. Antona, ker so vnovič videli, da se k temu svetniku nikdo ne zateče, ne da bi bil uslišan.

Čeprav tukaj poročamo vse po resničnih virih, pripomnimo še posebej, da

je padovanski škof po natančni preiskavi
proglasil ta slučaj za čudež.

Angela Mamprin je ime srečni ženi, ki je omenjenega dne sprosila od velikega čudodelnika sv. Antona trenutno ozdravljenje silno hude in skoro neozdravljive bolezni, na kateri je bolehal že 15 mesecev. Bila je hči Jan. Battista in Marije Toffano, rojena v Carpenedo pri Mestre in stanuje že iz otroških let v Dese blizu Benetek, kjer se je 27. februarja l. 1889. poročila z Abrahamom Zuin. Mlada triindvajsetletna žena je bila vedno pridna in poštena ter je skrbela, da ohrani vero in pobožnost, kot se je učila od svoje matere, kateri je po močeh pomagala na polju in pri hišnih opravilih. Ker je bila zelo pridna in lepega vedenja, sta jo oče in mati zelo ljubila, kakor pozneje tudi njen mož, ki ji je v žalostnem času njene bolezni stregel s čudovito potrpežljivostjo in vdanostjo, ne da bi mu bilo mar truda ali stroškov. Malo pred boleznijo jo nekega dne po nesreči sredi polja napade vol, jo vrže v jarek in z rogovi tako osuje, da so ji od tedaj ostale strašno hude bolečine v hrbtenici in ledvicah. Njena poznejša bolezen je po

splošni sodbi pognala svoje kali tistega nesrečnega dne.

Kmalu na to gre s svojo tovarišico k mali reki Dese po vode za domače potrebe. Ona stopi nižje k vodi, napolni vedro in ga poda zgoraj stoječi tovarišici. Ko to težavno delo, čeprav noseča, le in le z vedno večjim naporom nadaljuje, začuti naenkrat v hrbtenici nekak pok in hude, vedno večje bolečine; v kratkem času ji odpovedo noge in vse mišice spodnjega života.

Nesrečna družina poizkusi kot zadnjo pomoč spraviti ženo v veliko deželno bolnišnico v Padovi, upajoč, da jo spretnost tamkajšnjih učenih zdravnikov reši obupne bolezni. Dne 12. julija leta 1890. jo prineso v omenjeno bolnišnico v nadi, da jo kmalu zapusti popolnoma zdrava. Ko jo zdravniki vprašajo o vzroku in okoliščinah njene bolezni, jim pove, kaj se ji je pripetilo in kake so bile posledice, pravitako, kakor smo popisali.

Ko zdravniki bolno ženo kar se da natančno preiščejo, izreko, da ima hudo poškodovano hrbtenico in da so se ji ranjene kosti vrhutega jele že tudi gnojiti. Ta bolezen je težko ozdravljiva, a nikdar kar naenkrat, če ne poseže vmes

čudežna moč, kot se je zgodilo Angeli Mamprin.

Angela ostane v bolnišnici celih šest mesecev v skrbni oskrbi; vse so poizkusili, kar zmore zdravniška veda in spretnost, da bi revo ozdravili ali ji vsaj olajšali bolečine. Vzlic najuspešnejšim zdravilom, vzlic temu, da so ji večkrat žgali z razbeljenim železom in ji bolni del života dali v mavec, ni čutila nikake olajšave, da, bolečine so postajale še celo hujše in skoro neznosne. Ker si uboga žena sama ni mogla prav nič pomagati, je bila vedno navezana na pomoč usmiljenk, kadarkoli se je hotela v postelji nekoliko vzravnati ali obrniti.

Vsi poizkusi, da bi jo rešili, so bili zastonj; zato jo sklenejo zdravniki poslati kot neozdravljivo na dom in obvestiti domače, naj jo pridejo iskat. V Milanu naroče medtem jeklen oklep, da bi se mogla vsaj malo držati pokonci. Tako se je godilo Angeli do 9. decembra popoldne. Po tolikih mesecih, ki jih je pretrpela v bolnišnici, spozna, da zanjo ni več človeške pomoči. Sklene jo iskati v nebesih.

Dan na dan ji je doneło iz zvonikov bazilike sv. Antona mogočno zvonjenje kot v tolažbo in opomin, da je v Padovi

še drug zdravnik, na čegar grobu je bilo v teku stoletij ozdravljenih že toliko in toliko bolnikov.

Angela se obrne prav zaupljivo do mogočnega čudodelnika, naj ji izprosi pri Bogu ljubega zdravja, in začne zato opravljati njemu v čast trinajstdnevno pobožnost. Ker ni imela pri rokah nobene pripravne knjižice, jo sama zloži iz trinajstih očenašev in češčenamarij. Kmalu nato ji da neki frančiškan iz Padove omenjeno knjižico s premišljevanji in molitvami. Iz nje opravi trinajstdnevno z veliko pobožnostjo in gorečnostjo.

S krvavečim srcem pridejo 9. decembra njeni stariši in mož v bolnišnico, da jo popeljejo na dom; bili so prepričani, da ni zanjo več človeške pomoči. V tej misli jih utrdi še pogled na onemoglo ženo v postelji; ganiti ni mogla niti z mezincem in vendar ni imela večje želje kot iti na grob sv. Antona. Dve usmiljenki jo s pomočjo služabnice oblečeta, neseta do vrat v pripravljen voz, ki skoro napol mrtvo ženo odpelje na grob sv. Antona. Tam jo posade na stol in neso k oltarju sv. Antona, kjer med sv. mašo z veliko pobožnostjo prejme sv. obhajilo. Nesrečni ženi se vzbudi silno hrepenenje, naj jo denejo

pod altar, kjer se nahajajo čudežni ostanki sv. Antona, kajti le od njega je pričakovala pomoči. Častiti samostanski očetje so bili pa mnenja, naj se njena želja izpolni šele po zadnji sv. maši, da bi ne motila koga izmed navzočih. Med tem časom jo spravijo v sobo za tujce in ji dajo nekoliko okrepčila.

Pri darovani zadnji sv. maši zopet prineso revo h grobu sv. Antona. Mnogi se ne morejo zdržati solz, ko vnovič zagledajo njene pomoči proseče oči in njen obraz, na katerem je bilo brati izraz neizmerne bolečine, a tudi žive vere; vsakemu se je smilila v dno srca. Neka oseba, ki jo je med sv. opravilom opazovala, zakliče bolestno sv. Antonu: »Ozdravi jo ali ji pa daj umreti, ona ne more več prenašati.«

Po sv. maši ji da o. Jacchetti blagoslov in potem jo polože v malo otlino pod altarjem, krog katerega se nabere polno ljudi; vsi bi bili radi priča velikega čudeža v slučaju da svetnik usliši njeno prošnjo.

In kaj je mislila uboga žena pod grobom sv. Antona? Sama nam popisuje v nekem pismu, ki ga je pisala 15. decembra: »Trdno sem upala, da mi sv. Anton izprosi zdravja ali smrti.«

Čez par trenutkov jo pokliče o. Jacchetti po imenu in ji reče, naj pride ven. »Morda,« je dejal, »je sv. Anton že izprosil milost.« In čudež! Bolna žena začuti v svojih žilah novo življenje in ud'e so ji postali popolnoma gib'jivi. Polna neizmerne veselja in neizrečene blaženosti, da je dosegla toliko milost, zleze brez opore izpod altarja v začudenje vseh navzočih, ki so s svetim strahom zrlí čudežni prizor.

Njeni stariši, mož, ona sama in mnogi drugi so se solzili samega veselja in poveličevali svetega čudodelnika, ki na zemlji neprenehoma dela čudeže v blagor in tolažbo revnega človeštva.

Z velikim veseljem je Angela poročala znancem o svojem zopet zadobljenem zdravju, ki se ji odslej nikdar več ni poslabšalo, ampak od dne do dne vidno boljšalo; v kratkem času je zgínila slednja sled bolezni.

Medtem je bila že tudi obljubila, da gre še enkrat na grob sv. Antona, da prejme tukaj iz rok redovnikov posebno zaobljubljeno obleko. Ko vstopi dopoldne 23. decembra v baziliko, jo tukaj obkoli cela množica, vesela, da jo še enkrat vidi in se na lastne oči prepriča o njenem ozdravljenju ter prežene sle-

herni dvom o čudežu. Drug za drugim poljubljajo ž njo altar, v katerem počiva jo telesni ostanki svetnika, po katerem je Bog storil toliko čudežev in podelil toliko milosti.

Iz cerkve se poda Angela v škofijsko palačo, kjer jo je pričakoval škof, da sliši iz njenih lastnih ust o njeni bolezni in čudežnem ozdravljenju. Iz zanesljivih virov vemo, da je škofijska komisija njene izpovedi natančno preiskala in se o njih resničnosti prepričala.

Predno odide domov, obišče še enkrat mestno bolnišnico, da se toplo zahvali zdravnikom in usmiljenkam za veliko skrb in ljubeznivo postrežbo, ki jo je toliko časa uživala v bolnišnici. V veliki bolniški dvorani potolaži svoje nekdanje sotrpine in jih opomni, naj zapajo v božjo pomoč, ki je mogočnejša kot vsaka človeška. Ko se od njih prisrčno posloví, obišče še enkrat svojega ljubega dobrotnika sv. Antona, od katerega se nato loči le težko in le s telesom, ne pa s srcem.

Pojdimo mimo tistih, ki nočejo ničesar slišati o nadnaravnih rečeh in čudežnem ozdravljenju Angele Mamprin ter občudujmo in hvalimo vsemočnost božjo. Pridružimo se Angelini

zahvali v čast velikega čudodelnika, ki je že tolikokrat dokazal, kako čudovit je Bog v svojih svetnikih.

19. Ko sta se rimsko-nemški cesar in beneška republika vojskovala s Turki, zakletimi sovražniki krščanstva, je bil vjet krščanski vojak, katerega sovražniki vklenejo v močne verige in vržejo v temno ječo. Brez upanja na pomoč začne nesrečnež bridko jokati in milo tožiti. V srcu se mu vzbudi veliko zaupanje do svetega Antona, kateremu se priporoči in obljubi, da obišče njegov grob v Padovi, če ga reši težke ječe. Naenkrat se mu prikaže svetnik, raztrga okove, odpre vrata ječe in mu zagotovi, da lahko beži brez vsake ovire. Tako se tudi zgodi. Hvaležnosti prevzet pride v Padovo, da se na grobu sv. Antona zahvali svojemu sv. pomočniku. To se je zgodilo leta 1660.

20. Na trgu Barbara delle Tale v Benetkah stoji v neki dolbini podoba sv. Antona. V bližini je stanoval meščan, kateremu je nenadoma nastali požar pretil vpepeliti hišo. Ogenj je švigal od strehe do strehe in se bližal njegovi hiši. Ker ni bilo več pričakovati pomoči, gre mož v tej stiski v Padovo, izroči vse svoje premoženje s

hišo vred sv. Antonu in ga prosi pomoči. In res, požar, ki je divjal več dni in napravil samo na lesu približno milijon cekinov škode, se je ognil njegove hiše. Na povratku iz Padove jo najde meščan nepoškodovano, dočim je vpepelil vsa sosednja poslopja.

21. Celo na smrt obsojenim je rešil sv. Anton čast in življenje.

V Perpignanu je bil leta 1429. obsojen na smrt pošten plemič, velik častilec sv. Antona. Potekale so že skoro zadnje minute. Kljub strogi preiskavi so ga krive priče, njegovi skriti sovražniki, pred sodiščem tako obdolžili, da je bil na smrt obsojen. Še bolj prisrčno kot navadno je klical na poti v smrt svojega zaščitnika sv. Antona, ki mu je bila znana njegova nedolžnost. Ljubeznivi svetnik priplava pred celo množico po zraku, prime obsojenca za roke, raztrga njegove verige in ga pelje vpričo vseh v kapelico, mimo katere bi bil moral obsojenec iti. Ko zve o tem tudi aragonski kralj, mu ne vrne samo prostosti, ampak ga vrhutega nagradi za izgubljeno čast z mnogimi darovi. Iz ust vseh zaori klic: »Nedolžen je!«

DRUGI DEL.

Češčenje sv. Antona.

Pobožnost deveterih ali trinajsterih torkov v čast sv. Antonu Padovanskemu.

a) Kako je nastala ta pobožnost.

»Devet torkov« v čast sv. Antonu je zelo lepa pobožnost, razširjena po celem katoliškem svetu in je že nešteti ljudem, ki so jo opravljali, posebno veliko koristila. Sv. Anton je storil že mnogo čudežev in uslišal mnogo prošenj z ozirom na to pobožnost.

Vernik, ki hoče opraviti to pobožnost, mora devet torkov zaporedoma — v sili jih sme tudi prekiniti — prejeti zakrament sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, obiskati altar ali podobo sv. Antona, ki je sam ustanovil to pobožnost, sprositi tistemu, ki jo opravlja, zaželjenih milosti. Ta pobožnost se je začela tako-le.

V Bologni je živela krog leta 1617. plemenita gospa, ki je bila že 22 let omožena, a brez otrok. Zato se zateče k sv. Antonu, obišče frančiškansko cerkev, poklekne pred altar sv. Antona

in ga prosi s solzami v očeh blagoslova v zakonu. Ko odmoli, se čuti potolaženo in polna trdnega zaupanja odide iz cerkve. Ponoči se ji prikaže v spanju sv. Anton in ji reče: »Obišči devet tor-kov zaporedoma mojo podobo v fran-čiškanski cerkvi in boš uslišana!«

Ko gospa opravi pobožnost, kot je ukazal svetnik, spozna, da bo uslišana, kar se je pa zdelo njenemu možu, ki ni pričakoval ničesar dobrega, močno sumljivo. Bog, ki je čudovit v svojih svetnikih, a strah in groza hudobnežem, jima pošlje čisto spačeno dete na svet. Vsa prestrašena vsled nesrečnega poroda ne najde žena tolažbe drugod kot v zavesti, da je ohranila zakonsko zvestobo in zaupanje sv. Antona. Zato zavije ubogo dete v plenice in je ukaže nesti na altar svetnika. Milo ga prosi, naj srečno dovrši, kar je tako milostno pričel. In čudež! Dete začne jokati in ko odvijejo plenice, zagledajo v njih srčkanega dečka. Na mah izgine očetova sumnja, materino srce je pa zopet mirno in potolaženo. Po celi Italiji gre vesela vest o tem dogodku in vname v vseh srcih veliko zaupanje do svetega Antona; vsakemu vzbudi prepričanje,

da ni tako velike dušne ali telesne stiske, v kateri bi revnemu človeku ne pomagalo »devetero torkov«. Da bi tem bolj gotovo dosegli zaželjeno milost, so polagoma pridejali še obisk oltarja sv. Antona, sv. maše in razne druge pobožnosti.

Ni dolgo od tega, ko so začeli namesto »deveterih torkov« opravljati pobožnost »trinajsterih torkov« v čast sv. Antonu, da se počasti tudi trinajsti dan junija v spomin smrti velikega čudodelnika, ki je ta dan prejel krono plačila v nebesih. Pobožnost »trinajsterih torkov« je pa potrdila tudi sv. Cerkv. Sv. oče Leon XIII. so 13. marca 1898. podelili odpustek vsem vernikom, ki 13 torkov zaporedoma skesano prejmejo zakrament sv. pokore in sv. obhajilo, pobožno premišlujejo, molijo ali opravijo kako drugo pobožnost v čast sv. Antonu za odpuščenje vseh grehov. Verniki, ki opravijo to pobožnost, prejmo popolni odpustek vseh 13 torkov ali tudi 13 nedelj, če so jo opravili ob nedeljah ter morejo ta odpustek nakloniti tudi vernim dušam v vicah. Vrsto torkov, ki se ne sme nikdar pretrgati, lahko vsak sam določi kadarkoli med letom.

b) Kako naj se opravi pobožnost deveterih ali trinajsternih torkov na čast sv. Antonu?

Če hočeš prejeti od Boga kako milost po priprošnji in zaslugah njegovih svetnikov, moraš predvsem zaupati z živo vero. Tistemu, ki trdno veruje, da mu Bog lahko pomaga, je vse mogoče. Človeku, ki je nestanoviten v veri in zaupanju, odreka sv. apostol Jakob vsako pomoč: »Prosi naj pa z zaupanjem brez vsega pomišljanja; zakaj kdor se pomišlja, je podoben morskemu valu, katerega veter goni in semtertja meče. Naj torej ne misli tak človek, da bo kaj prejel od Boga.«

Da boš tem lažje obudil živo vero, pomisli, koliko milosti moreš prejeti po priprošnji svetega Antona, občuduj njegove čednosti, njegovo prisrčno ljubezen do Boga in do bližnjega, njegovo gorečnost za zveličanje neumrjočih duš, njegovo ponižnost, potrpežljivost, krotkost, pokorščino in revščino. Kako zelo ga mora Bog zaradi teh čednosti rad imeti in vsako njegovo prošnjo uslišati. Le pomisli, kako zaupno je občeval z Jezuškom, koliko milosti je že izprosil od Boga, koliko in kako velikih ču-

dežev je že naredil in s kolikimi dobrotami je obsul toliko in toliko ti-sočev.

Poleg žive vere in trdnega zaupanja pa moraš imeti čisto srce. Biti moraš v milosti božji, ki jo zadobiš s pravim kesanjem, spovedjo in pokoro. Sv. Anton sicer od tistih, ki jih hoče uslišati, ne zahteva, da bi morali iti k sveti spovedi in prejeti sv. obhajilo, vendar pa je v sv. katoliški cerkvi polagoma prišlo v navado, da prejme tisti, ki opravlja to pobožnost, vseh devet ali 13 torkov zaporedoma zakrament sv. pokore in Sv. Rešnjega telesa. Na ta način postane srce čisto in ima lahko tem več upanja, da bo uslišano. Resnično goreče duše se ob teh torkih vrhutega vzdrže še jedi in pijače do poldneva, ali če jim to ni mogoče, dado miloščino in opravijo kako drugo delo usmiljenja. Vsak naj pa gre k sveti maši in moli 13 očenašev in češčenamarij, ki jih je sam sv. Anton zahteval od nekega svojega častilca. Bero tudi lahko rezponzorij ali hvalnico, ki jo je zložil sv. Bonaventura, dnevnice, pobožnost, pri kateri se trikrat poklekne ali druge molitve, ki so zadaj natisnjene; kakor je komu priložnejše in prijetnejše. Pred-

vsem pa moraš opraviti to pobožnost s pristrčno ponižnostjo in čistostjo srca, s svetim spoštovanjem, živo vero in velikim zaupanjem. Pri tem ne smeš drugega iskati kot časti božje in svetnikov ter svoje časne sreče, v kolikor ne nasprotuje zveličanju tvoje duše.

c) Molitve in pobožnosti, ki naj se opravijo devet ali trinajst torkov.

Ob imenovanih torkih opravi v čast božjo, angelov in svetega Antona, če le mogoče, te-le pobožnosti:

1. Sveto spoved in obhajilo.

2. Bodi pri sv. maši, ki se daruje na altarju svetega Antona (če je mogoče, daj sam brati sv. mašo).

3. Kdor zna brati, naj pobožno moli iz knjige responzorij, dnevnice, priprošnje itd.; kdor pa ne zna, naj pa moli v svetnikovo čast 13 očenašev in 13 češčenamarij.

4. Zataji samega sebe v kaki mali reči, n. pr. kroti svojo jezo in napuh, posti se do poldneva ali daj miloščino.

5. Prižgi svetemu Antonu v čast ta ali drugi torek voščeno svečo.

Težko bi bilo koga dobiti, ki je opravil to pobožnost z živo vero in trdnim zaupanjem v Boga, da bi ne bil dobil zaželjene ali morda še večje milosti kot je prosil.*

* Verniki, ki se deloma ali popolnoma udeleže pobožnosti, ki se sv. Antonu v čast v tor-

Molitev, s katero si izberemo sv. Antona za zaščitnika.

Sv. Anton, blaženi služabnik in prijatelj božji! Pozdravljam te po presvetem Srcu Jezusovem, po Srcu njega, ki si ga nosil kot ljubko dete v svojem naročju. Čestitam ti k nebeški slavi, s katero te je obdaril Bog na veke in ga hvalim za vse milosti in prednosti, s katerimi te je odlikoval pred drugimi.

O blaženi svetnik! Danes te izvolim iznova za svojega zaščitnika, priprošnjika in zvestega prijatelja in trdno sklenem, da te bom vedno častil in pospeševal po moči tvoje češčenje. Prosim te torej, sprejmi me za svojega varovanca, stoj mi zvesto na strani, če delam ali počivam, in me ne zapusti ob smrtni uri. Amen.

Jutranja molitev v čast sv. Antonu.

Posebno primerna za torek.

O izvoljeni zaščitnik, sv. Anton Padovanski! Pozdravljam te v pristrčni

kih vrši v frančiškanskih cerkvah pred izpostavljenim Najsvetejšim, dobe vsakikrat popolni odpustek, če gredo k sv. spovedi in obhajilu in opravijo molitve v namen svete Cerkve. Odpustek se lahko obrne v prid dušam v vicah. (Breve z dne 3. julija 1894. Acta Min. XIII., 117.)

ljubezni takoj v začetku dneva in želim, da bi te častili danes vsi ljudje in te zaupno klicali na pomoč. Tebi na ljubo se posvetim radovoljno presvetemu Srcu Jezusovemu, ki ti je izkazalo toliko dobrot. Obenem ti darujem zasluge, ki si jih bom danes pridobil s svojimi mislimi, besedami in dejanji. Sprejmi jih milostno, da bo tem večje tvoje veselje, tem popolnejša tvoja sreča v nebesih.

O, da bi mogel preživeti današnji dan prav boгуvdano v čast božjo in v tvojo slavo, sv. Anton! Pomaгaj mi k temu, Bog, s svojo milostjo! Ti pa, sveti Anton, me podpiraj s svojo priprošnjo, da se danes pridno varujem greha in zvesto slušim ljubemu Bogu. Amen.

Molitev v začetku pobožnosti trinajsterih torkov.

O častitljivi zavetnik, sv. Anton! Jaz, tvoj najnevrednejši služabnik, začnem danes opravljati pobožnost deveterih (trinajsterih) torkov. Trdno sklenem, pobožnost tudi zvesto nadaljevati do konca. Naj bi bilo to moje pobožno opravilo v večjo čast vsemogočnega Boga in njegove presvete matere Marije, v veselje angelskih zborov in v tvojo slavo, o sv. Anton.

Ti sam si nas naučil to pobožnost. Priporočil si jo neki materi, ki je bila v velikih stiskah, in ji naročil, naj obišče devet torkov tvoj altar in tvojo podobo.

Pobožnost želim opraviti s tistim namenom, ki si ga ti imel, ko si nam jo razodel. Naj bo to moje opravilo v tvojo čast in slavo in poveličanje Onega, ki te je, čudovit v svojih svetnikih, proslavil s tolikimi in tako velikimi čudeži. Oh, ozri se milostno name in mojo pobožnost!

Zvest prijatelj božji! Prosi zame pri Bogu, ker tvoja priprošnja pri njem veliko premore. Izprosi mi odpuščanje grehov in milost stanovitnosti, da se varujem v prihodnje greha in Bogu zvesto služim.

Izprosi mi tudi telesno zdravje, če mi je to v dušno zveličanje. Varuj me vidnih in nevidnih sovražnikov, varuj me nevarnosti in vsega hudega. Posebno pa se ti priporočim v tej bridkosti, v tej nadlogi . . . Poznaš me in veš, da sem začel opravljati to pobožnost, da si izprosim tolažbe in pomoči. Veš tudi, o moj zaščitnik, kaj je meni v prid. Pomačaj mi torej s svojo priprošnjo pri Bogu, da dosežem potrebno milost, če je to dobro za mojo dušo.

O mili Jezus, usliši sv. Antona, ki prosi zame. Glej na njegove zasluge in se me usmili, ki živiš in kraljuješ na veke. Amen.

Molitev za prvi torek.

Vsemogočni, večni Bog! Ti si razsvetlil svojega zvestega služabnika Antona že v cvetu mladosti z žarki milosti, da se je mogel varovati nevarnosti čutnih slasti. Prosim Te, neizčrpni vir usmiljenja, podeli mi po priprošnji svetega Antona milost, da spoznam minljivost in ničevost zemskih stvari in se jih poslužujem v luči vere po Tvoji sveti volji! Daj, da iščem Tebe, edino pravo in največjo dobroto, in Te objamem z živo vero in sveto ljubeznijo. Daj, dobrotni Bog, da preziram grešne slasti, kakor jih je zaničeval sv. Anton. Naj iščem v svetem veselju le Tebe, naj hrepenim po Tebi, Te najdem in v Tebi vedno počivam. Ti pa, častitljivi sv. Anton, ti prelepi vzor čednosti, ti zavetnik v bridkostih, poslušaj mojo ponižno prošnjo. Izprosi mi pri milostljivem Bogu milost, ki jo želim prejeti. Prosim te tega pri nedolžnosti tvojih otroških let. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za drugi torek.

O večni Bog, stvarnik vesoljstva, edino pravi in največji dobrotnik! Nevreden sem, da bi se Ti mogel zahvaliti za vse milosti in dobrote, ki mi jih izkazuješ na duši in na telesu. Rad bi se Ti zahvalil posebno zato, ker je zame trpel Tvoj edinorojeni Sin in prelil svojo dragoceno kri, me tako očistil grehov in zadostil Tvoji božji pravičnosti. In ker poznam svojo slabost in ničevost, zato se zatečem k Tvojemu zvestemu služabniku sv. Antonu. Izvolim ga za svojega zaščitnika in priprošnjika pri Tebi, ki si neskončno usmiljen. Ljubo in drago Ti je bilo njegovo hrepenenje, da bi mogel za Te prelití svojo kri. Prosim Te ponižno, o najzvestejši Bog, ozri se na ljubezen, ki jo je gojil do Tebe sveti Anton, ozri se na njegovo hrepenenje po mučeništvu in na njegovo strogo življenje, ki je bičal svoje nedolžno telo, da proslavi Tvoje najsvetejše ime, in užgi v meni ogenj božje ljubezni, in pogasi plamen strasti, ki me silijo v greh.

Odpri mi svoje milostno srce, častiti sv. Anton, mučenec svetega hrepenenja, odpri mi ga milostno in mi izprosi pri

Bogu milost, ki jo želim prejeti v tej devetdnevnici. Usliši me ti, ki si tako hrepenel po mučeništvu in živel tako strogo in spokorno na zemlji. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za tretji torek.

O častitljivi sv. Anton, serafinska duša, ki ti je bila samota tako ljuba, da si živel daleč proč od ljudi in krotil hrepenenje po čutnih slasteh. Občeval si edino le z angeli in z Bogom in užival raj že tukaj na zemlji.

Glej, k tebi se zatečem! Izprosi mi s tvojo mogočno priprošnjo pri Bogu milost, da najdem in ohranim tudi jaz v tem vihnem življenju pravo samoto, da se morem oprostiti želja po svetnih, minljivih dobrotah, in morem zbrano moliti. Naj hrepeni moja duša le po večnih dobrotah, naj misli le na Boga in se ozira k Njemu v sveta nebesa, naj dela vse po božji volji, da se bo tako enkrat veselila večne sreče v nebesih.

Častitljivi sv. Anton, k tebi se zatečem, ki razsvetljuješ kakor solnce one, ki blodijo v temi zmot, in te prosim, usliši milostno vzdihe mojega srca, podpiraj me s svojo priprošnjo pri Bogu.

Prosim te tega pri tvojem skritem bogoljubnem življenju. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za četrty terek.

Vsemogočni, večni Bog! Hvalim in slavim Te, ker si vodil čisto dušo svojega zvestega služabnika Antona, in mu podelil izredno modrost in umnost. Naučil si ga, da je skrival tako skrbno zaupani mu talent, a zato si ga Ti sam pokazal narodom in si ga povišal in si ga postavil kakor luč na svetilnik, da razsvetljuje s svojo veliko modrostjo in globoko ponižnostjo svet. Prāv prirčno se Ti zahvaljujem, ker si združil v njem tako popolno obe čednosti, ki bivata tako redkokrat v istem srcu.

O, podeli tudi meni modrost svojih svetnikov, da priznam svojo slabost in malo cenim samega sebe, da ločim dobro in hudo in ljubim le Tebe, edino, resnično in največjo dobroto tukaj na zemlji in tam v večnosti.

Tebe, častitljivi, modri in ponižni sv. Anton, pa prosim otroško zaupno, izprosi mi milost, ki jo želim prejeti s to pobožnostjo. Že toliko tisoč si jih uslišal — usliši tudi mene, o ponižni in modri sv. Anton. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za peti torek.

O večna, neustvarjena Modrost, ki čudežno razsvetljuješ vse, ki odkritosrčno hrepene po Tebi! Prižgala si v sveti duši Antonovi luč svoje milosti, da je spoznal zanjke, v katere ga je hotel vkleniti hudobni duh, in jih raztrgal. Podeli tudi meni po svetnikovih zaslugah milost, da spoznam v luči nebeške svetlobe izkušnjave peklenškega sovražnika. Daj mi moč, da premagam s Tvojo milostjo poželenje, ki mi ga vzbuja svet in s katerim me mami izkvarjena narava. Ne dovoli, o dobri Bog, po priprošnji sv. Antona, da bi me ovirali pri hrepenenju po čednostnem življenju hudobni duh in čutne slasti. Ohrani me v svojem svetem strahu, da bom vreden Tvojega usmiljenja in Te slavil s svetim Antonom v nebesih vekomaj.

O sv. Anton, ki si slavno premagal pekel, ozri se name, četudi nevrednega varovanca, in mi pomagaj v teh nadlogah, ter mi izprosi zaželeno milost. Podpiraj me, da tudi jaz premagam vse dušne sovražnike, kakor si jih premagal ti. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za šesti torek.

O neskončno usmiljeni Bog, ki si že tukaj na zemlji tako zelo ljubil svojega služabnika sv. Antona, da si se vselej milostno ozrl nanj, kadar Te je prosil, in si ga uslišal, prosim Te pri veliki pobožnosti, ki si mu jo podelil pri molitvi, daj, da molim tudi jaz vedno z živo vero, z otroškim zaupanjem in z zbranim duhom ter tako postanem vreden Tvojega usmiljenja. Ne glej na mojo mlačnost in raztresenost pri molitvi; usliši me tako ljubeznjivo, kakor si vedno uslišal prošnje svojega služabnika Antona.

In tebe, častitljivi sv. Anton, prosim otroško zaupno prave gorečnosti pri molitvi. Posebno pa te prosim milosti, za katero sem te prosil že v začetku. Ne pusti, da bi zastonj klečal pred tvojo podobo. To te prosim pri goreči pobožnosti, s katero si molil k svojemu nebeškemu Očetu. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za sedmi torek.

Vsemogočni večni Bog! Velika je moč Tvojega glasu, tako da razbija skale, lomi cedre, pogasi ogenj in pretresa puščave. Tako močan glas si po-

delil tudi zvestemu služabniku svetemu Antonu. S svojim božjim naukom ponižuje prevzetne, gasi ogenj hudih strasti in pretresa prazna srca s svetim strahom. Slava in čast Ti! Podeli tudi meni, usmiljeni Bog, odpuščenje grehov in popolno izpreobrnjenje. Usliši me po priprošnji sv. Antona, ki je izpreobrnil toliko tisoč grešnikov in krivovercev in si tako pridobil neminljivih zaslug. Pokaži mi gnusobo grehov, da se jih skesam, se spokorim in Ti služim v prihodnje s čistim srcem.

Ti pa, častitljivi sv. Anton, ki si izpreobrnil toliko grešnikov in krivovercev, daj mi vsaj iskrico ognja svete gorečnosti, ki je gorel v tebi, da očisti tudi mojo dušo grehov. Izprosi mi to milost, izprosi tudi ono, ki sem te prosil zanjo že v začetku in mi jo izprosi po svoji gorečnosti, s katero si izpreobračal grešnike. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev za osmi torek.

O Jezus, slava nebes, veselje angelov, upanje vesoljstva, Ti edini, največji in najljubeznjivejši dobrotnik! Ljubil si sv. Antona in njegovo čednostno živ-

ljenje tako, da si zapustil nebesa in mu dovolil, da Te je sprejel kot ljubko dete v svoje naročje.

Kdo bi mogel umeti to veliko milost, kdo dovolj ceniti ljubezen, s katero ljubiš človeške otroke. Prosim Te pri tej veliki ljubezni, reši me! Reši me vseh zemskih verig in mi milostno podeli, da se veselim edinole v Tebi. Bodi mi tolažnik in pomočnik, bodi mi rešitelj v življenju in smrti. Potem pa naj se veselim s Teboj celo večnost.

Častitljivi oče, nedolžni sv. Anton, veselje Deteta Jezusa! Koliko sladkosti je občutilo tvoje srce, ko si videl božje Dete, ko je hitelo z nebeških višav v tvoje naročje in si začutil objem Njegovih nežnih ročic. Spomni se tudi mene pri Gospodu Jezusu, ki ga sedaj gledaš v nebesih od obličja do obličja, in prosi zame grešnika, in mi izprosi milost, ki jo tako potrebujem. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

O p o m b a. Tisti, ki opravljajo v čast sve-tega Antona pobožnost devetero torkov, naj molijo zadnji torek sledečo molitev za deveti (trinajsti) torek. Kateri pa opravljajo pobožnost trinajsterih torkov, naj pa molijo deveti torek molitev k Detetu Jezusu, stran 86; deseti torek ono k sv. Antonu, stran 89; enajsti torek molitev pred altarjem sv. Antona, stran 96; dvanajsti

torek molitev pred podobo sv. Antona, stran 97, in zadnji torek sledečo molitev za deveti (trinajsti) torek.

Molitev za deveti (trinajsti) torek.

Vsemogočni Bog, zvesti plačnik dobrih del! Tvoj služabnik sv. Anton je delal neutrudljivo v vinogradu Gospodovem, pripeljal veliko krivovercev nazaj v sveto Cerkev in izpreobrnil mnogo tisoč grešnikov. Nazadnje si mu podelil srečno smrt in večno plačilo v nebesih, kjer Te bo sedaj ljubil vso večnost. Sveta duša svetnikova se veseli z blaženimi duhovi, ostanke njegovega telesa pa časti ves svet. Prosim Te, o Bog, podeli mi po svojem neskončnem usmiljenju milost, da ostanem tudi jaz, kakor sv. Anton, v dobrem stanoviten do konca. Pošlji mi v zadnji uri priprošnjika sv. Antona, da me varuje izkušnjav hudobnega duha, me tolaži in pripelje mojo dušo čisto in neomadeževano pred Tvoje najsvetejše obličje.

Ti pa, častitljivi oče sv. Anton, mi izprosi z ozirom na zasluge, ki si si jih pridobil s svojo smrtjo, milost, da me Bog usliši v nadlogah in bridkostih in da umrjem v tvoji navzočnosti. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev, če nas Bog še ni uslišal.

H Gospodu sem klical v bridkosti, a me, grešnika, še ni uslišal. Kdaj, o Jezus, se boš ozrl milostno na moje prošnje? Kdaj boš uslišal moje vzdihе ter mi pomagal? Tudi tebi, sv. Anton, sem se priporočil. Toda — kdo pozna pota božje previdnosti — milosti, ki sem jo tako goreče prosil, še nisem prejel.

O dobrotljivi Jezus! Žal mi je, da sem Te žalil, da sem grešil in tako izgubil Tebe, mojo največjo dobroto, ki Te želim nad vse ljubiti. Usmiljeni Jezus, odpusti mi vse grehe in daj mi milost, da se varujem hudega in ostanim stanoviten v dobrem. Trdno sklenem, nikdar Te več ne žaliti. Veš, o usmiljeni Jezus, da sem slab, zato me podpiraj s svojo milostjo in me potrdi v mojem sklepu.

O sv. Anton! Podpiraj me s svojo priprošnjo, da se spokorim in se zopet spravim z Bogom, priporoči me ljubemu Jezusu, da se me usmili in me usliši in mi podeli po tvojih zaslugah milost, ki te jo prosim. Amen.

Zahvala za prejeto milost.

K Bogu sem klical v svoji težavi in potrebi in uslišal me je. Sv. Anton,

tolažnik žalostnih, se me je usmilil in je prosil zame pri milostljivem nebeškem Očetu, in spoznal sem, da se nihče ne zateče zastonj k Bogu, če sv. Anton prosi zanj.

O sv. Anton! Kako potolažen sem, ker sem dosegel, kar sem želel! Prisrčno se ti zahvaljujem za prejeto milost in za vse izkazane dobre in se ti popolnoma posvetim. Sprejmi me kot vdanega varovanca in me vodi, da izpolnjujem vedno in v vsem najsv. voljo božjo.

O premili Jezus, slava svetnikov! Kdor časti svetnike, časti Tebe. Tudi jaz Te poveličujem v svetem spoznavalcu Antonu. Po njegovi priprošnji si me uslišal in me potolažil s svojo milostjo.

Podeli mi tudi, o predobri Jezus, — prosim Te prisrčno, — milost stanovitnosti do konca. Potem bom zaslužil, da čujem nekoč iz Tvojih ust tolažilne besede: »Dobri in zvesti služabnik, pojdi v veselje svojega Gospoda!« Zgodi se tako, Gospod Jezus! Amen.

Slavospev v čast sv. Antonu Padovanskemu.

(Sv. Bonaventura.)

Dne 13. aprila 1263, dvaintrideseto leto po smrti sv. Antona, so slovesno

dvignili v Padovi svetnikovo truplo iz groba. Svečanosti se je udeležil tudi sv. Bonaventura, takrat general frančiškanov. Jezik sv. Antona so našli še popolnoma ohranjen, kakor je bil ob smrti. Sv. Bonaventura ga je vzel v roke, rekoč: »O blaženi jezik, ki si ne-prestano slavil Boga in učil tudi druge hvaliti Ga! Očitne so tvoje zasluge pred Bogom,« in ga je poljubil. Navdušen za češčenje velikega sv. Antona je začel premišljevati, kako bi mogel opisati čudež, ki se je zgodil s svetnikovim jezikom. Začne pisati, in glej! zdi se mu, da se pero giblje samoodsebe, in da mu višja moč vodi roko. Zložil je prelep slavospev, ki se glasi v slovenskem jeziku:

Čuda dela tvoja roka,
tvoj mogočen blagoslov
pred boleznijo, pred zmoto,
pred zvijačo zlih duhov.

Morje je kot jagnje krotko,
ako zapoveš mu ti,
in brez straha plove ladja
kakor srce brez skrbi.

Vse nevarnosti — več ni jih,
vse težave — več jih ni,
ako tvoja sveta roka
nas, Anton, blagoslovi.

Morje je kot jagnje krotko . . . itd.
Čast bodi Očetu . . .

Morje je kot jagnje krotko . . . itd.

V. Prosi za nas, o sveti Anton!

R. Da postanemo vredni oljub Kristusovih.

Molimo. Podeli svoji Cerkvi, o Bog, da se veseli hvaležno in zaupno spomina tvojega svetega spoznavalca Antona, in jo varuj s svojo milostjo, da more dospeti v večno veselje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

1. 100 dni odp. enkrat na dan.

2. Popolni odp. enkrat v mesecu, če se moli vsak dan.

Pogoji: spoved, obhajilo, molitev v papežev namen. Pij IX., 25. jan. 1866.

Slavospev sv. Antona kot navadna molitev.

O ljubeznivi, dobrotni Bog! Ti delaš velike čudeže in si čudežen v svojih svetnikih. Milostno se oziraš na njihove molitve — ozri se milostno tudi name, nevredno stvar, ki jo stiskajo velike nadloge. Glej me na kolenih pred prestolom Tvoje milosti! Hvalim Te in Te slavim zaradi velikih dobrot, ki si jih izkazal svojemu zvestemu, ljubljenu sv. Antonu, in ki jih deliš vsem, ki ga prosijo pomoči. Mrtve oživljaš, zmote

preganjaš, gobavce ozdravljaš, pomagaš v stiskah, da, celo peklenški sovražnik se Ti mora umakniti. Ti rešuješ iz morskih nevarnosti, oproščaš jetnike, vračaš ukradeno blago, celiš rane, pred Teboj ginejo nevarnosti, nadloge in trpljenje. O tem priča Padova, ki jo je povelical sv. Anton, to spričuje ves katoliški svet.

Zato Te hvalim in slavim z vsemi stvarmi, o usmiljeni, vsemogočni Bog, neskončno modri Oče in ljubi Sin božji in Bog Sveti Duh, in Te prosim ponižno, da me uslišiš v tej in v vsaki stiski po priprošnji sv. Antona. — Izprosi mi to milost, o izvoljeni zaščitnik, sv. Anton. Amen.

Molitev ob sklepu pobožnosti.

O zvesti zavetnik, sv. Anton Padovanski! Glej, počastil sem te, kolikor mi je bilo mogoče. Začel, nadaljeval in končal sem pobožnost in izvršil, kar ti je ljubo. Nisem imel sicer potrebne gorečnosti; toda ti poznaš mojo slabost, in zato pričakujem, da se boš ozrl milostno na moje molitve in me uslišal ter tako utešil hrepenenje mojega srca.

(Če si bil pa že uslišan, moli:)

Ozrl si se milostno na moje molitve. Dobrotno si me uslišal in tako utešil

moje goreče želje. Iz srca se ti zahvalim in te prosim, ne pozabi me tudi zanaprej. Izprosi mi pri Bogu milost stanovitnosti, da vedno delam dobro in se varujem hudega. O, da bi mogel ljubiti le Tebe, Gospod Jezus, Ti zvesto služiti ter se veseliti s teboj v nebeški slavi vekomaj. Amen.

(Oče naš ... Češčena Marija ...)

Molitev k detetu Jezusu v naročju sv. Antona.

O nadvse ljubljeno dete Jezus! Molim Te v naročju zvestega služabnika Antona in bi Te rad tako ljubil, kakor Te je ljubil on tukaj na zemlji. Spominjam Te zveste ljubezni in prijateljstva, ki si mu ga izkazoval v življenju, ko si se mu prikazal kot dete in mu milostno dovolil, da Te je vzel v naročje. O neizrekljiva milost! O zvesta ljubezen! Gotovo si mu podelil takrat obilo milosti, da jih deli tudi drugim. Brezdvomno Ti je bil sv. Anton ljub prijatelj, ker si ga tako odlikoval in mu podelil tako veliko milost. Ukazal si tudi, naj te slikajo kot malo dete v Antonovem naročju in te častijo, da vidi ves svet milost, ki si mu jo podelil. Glej, pred Tebe padem na kolena, o ljubi Jezus, in Te častim tako,

kakor bi Te častil, če bi bil Ti tukaj osebno pričujoč. Molim Te v globoki ponižnosti, nadvse ljubljeno dete, in Te slavim v svojem imenu in v imenu sv. Antona in Te želim slaviti vekomaj. Sedaj Ti pa razodenem svojo srčno željo, svojo ponižno prošnjo. Ozri se na pobožnost deveterih (trinajsterih) torčkov, ki jo opravljam v trdni nadi, da me boš uslišal in se me usmilil, ki me tako zelo ljubiš. Nisem si upal sam stopiti pred Te, ker sem nevreden, in zato sem prosil sv. Antona, naj Ti on izroči in priporoči mojo nujno prošnjo. A sedaj si upam Tebe samega ogovoriti in Te prositi v imenu sv. Antona pomoči. Molim Te, ljubeznivo Dete, in Te prosim, da me poslušаш in me potolažiš v bridkosti. Prosim Te pri ljubezni, ki si jo gojil do sv. Antona na zemlji in ki jo še gojiš do njega v nebesih, usliši me, olajšaj mi težko breme.

Prosim Te tudi pri otroški ljubezni, s katero si objemal svojo mater Marijo, pomagaj mi, reši me iz moje stiske. Prosim Te slednjič pri neskončni ljubezni, s katero ljubiš od vekomaj do vekomaj nebeškega Očeta in Sv. Duha, ozri se na mojo ponižno prošnjo in me usliši. — Če pa veš v svoji božji modrosti, da bi

bilo v kvar moji duši ali mojemu bližnjemu, če bi mi podelil to milost, potem Te prosim, da mi podeliš namesto te dobrote kako drugo milost, saj jih toliko potrebujem. Trdno upam, da me boš uslišal, ker si tako dobrotljiv in iz srca rad deliš milosti. Celo spominjaš nas, naj Te prosimo darov in nas spodbujaš k molitvi z besedami: »Prosimo in boste prejeli, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo.« Zato Te prosim zaupno in gotovo bom prejel, iščem in bom našel, trkam, in gotovo mi boš odprl svoje milostno Srce in me uslišal. In da me boš tem gotoveje uslišal, bom molil pobožno molitev, ki si jo nas Ti sam naučil.

(Oče naš... Češčena Marija... (trikrat).

Darovanje.

Molil sem kolikor mogoče zbrano in zaupno, o ljubljeno dete Jezus, in Ti razodel svojo srčno željo. Darujem Ti to molitev v globokem spoštovanju in Te prosim, ozri se milostno nanjo v svoji veliki dobrotljivosti. Svojo molitev združim s Tvojo molitvijo in z molitvami vseh, ki so Te prosili kdaj pomoči. Naj bo v večjo čast Tvojega češčenja vrednega Srca, v hvalo in slavo presvete Tro-

jice in celega nebeškega zbora. Tako Ti bo molitev ugajala, meni pa izprosila, kakor upam, usmiljenje po Tebi. Dodeli mi to Bog Oče in Sin in Sveti Duh. Amen.

Molitev k sv. Antonu.

O mogočni pomočnik v stiskah, sv. Anton Padovanski! Koliko jih je že opravljalo to pobožnost, in ti si jih uslišal in potolažil! Opravljam jo tudi jaz v božjo čast in tvojo slavo. Zanašajoč se na bogate zasluge Jezusa Kristusa in na tvojo priprošnjo, trdno upam, da bom uslišan. Glej me, ko klečim ponižno pred tvojo sveto podobo in jo častim ter te prosim pomoči in varstva. O sv. Anton, ti mi lahko pomagaš, ti mi hočeš pomagati, ti mi tudi boš pomagal, ker si tako dober. Služil si zvesto Bogu na zemlji in si zato tudi v nebesih velik prijatelj Jezusov. On te ljubi, te prav posebno spoštuje in ti ne odreče nobene prošnje. Zagotovo pričakujem, da boš izročil mojo prošnjo Jezusu in da jo bo Gospod uslišal, če imam le pravi namen in je po božji volji. Ako mi pa to ni v dušno zveličanje, naj mi pa Bog podeli drugo milost, ki jo potrebujem, namesto one.

Usliši me torej, ljubi sv. Anton! Potolaži me v stiski, sprejmi milostno mojo molitev, in moj klic naj pride k tebi. Naj omečijo moji vzdihli tvoje usmiljeno srce! Ne pusti, da bi bil osramočen, ker zaupam nate, da bi zasmehovali mene in tebe tisti, ki te ne ljubijo, rekoč: »Kje imaš plačilo za zaupanje do sv. Antona? Res uslišal te je in te potolažil!« Ne, sv. Anton, ti mi pomagaš in jih tako osramoti in pokaži, da se usmiliš vseh, ki nate zaupajo, in potolažiš vse, ki se obrnejo v stiski k tebi. Prav goreče prosim, o častitljivi svetnik, usliši mojo prošnjo. Stori to, ne toliko meni na ljubo, ampak v svojo čast in slavo.

Usliši me, o usliši me! Razširjaj se tvoja čast po svetu, da se poveča število tvojih častilcev. Osramoti nasprotnike svojega češčenja!

Res sem nevreden, o sv. Anton, da bi me uslišal. Toda ne glej na mojo grešnost, ampak ozri se na čast, ki ti jo bodo izkazovali, če me uslišiš in mi pomagaš. Pozabi, da sem tolikokrat žalil Boga in s tem tudi tebe, božjega prijatelja. Kesam se svojih grehov in trdno sklenem, nič več ne grešiti. Skesanega in potrtega srca ne zavrzi, saj ga tudi pravični Bog ne zavrže. Grešnik sem, a

prav zato me ne zavrzi, ampak me sprejmi milostno in me usliši. Potem bodo spoznali vsi, da si tudi mene, velikega grešnika uslišal in me potolažil, in velika bo tvoja čast in slava. Veselo bodo pripovedovali, kako ljubezniv svetnik si, ker tudi grešnika ne zavržeš, temveč se ga usmiliš milostno, če pride skesan k tebi.

Spomni se slednjič, da si nas ti sam učil te pobožnosti. Neštetim častilcem si pogosto čudežno pomagal, ko so se obrnili v stiski k tebi, proseč usmiljenja. To mora pač vzpodbuditi vse, ki potrebujejo pomoči, da opravljajo zaupno to pobožnost. Zato sem jo začel opravljati tudi jaz in jo bom nadaljeval pobožno do konca s trdnim prepričanjem, da bom uslišan. Prevzet srčne ljubezni obiskujem tvojo sveto podobo, kjer objemaš nebeško Dete, in klečim pred njo in molim spoštljivo Jezuščka, ki ga držiš tako ljubeznivo v naročju, in te prosim, moli ga tudi v mojem imenu in mu daruj mojo pobožnost. Povej mu mojo iskreno željo, pojasni mu stisko, ki me tare. Moli presladko Dete in Ga prosi zame, zvestega služabnika in izprosi mi milost, ki jo želim prejeti s to pobožnostjo. Prosi stanovitno, ne jenjaj, dokler ne dobim

od Boga zaželjene milosti. Potem se ti bom zahvaljeval tudi jaz neprestano in oznanjal tvojo slavo vsemu svetu. Amen.

Darovanje.

Razodel sem ti srčne želje, o sveti Anton. Obiskal sem tvojo podobo in opravil pred njo svojo pobožnost. Darujem ti to nevredno molitev in jo združim z vsemi molitvami, kar si jih opravil ti na zemlji, in kar so jih opravili drugi tebi v čast. Vse molitve združim in jih položim kakor šopek lepih cvetlic v presveto Srce nebeškega deteta Jezusa, da jih spremlja s svojo božjo ljubeznijo in jih pokropi s svojo srčno krvjo. Take ti poklanjam v globokem spoštovanju z željo, da se razširja s tem tvoja čast in prejmem milost, ki jo prosim. Sprejmi ljubeznivo, o zvesti prijatelj, ta šopek. Bodi ti tako prijeten, kakor so ti prijetne molitve, ki ti jih darujejo srca najzvestejših častilcev. Amen.

Devet molitev k sv. Antonu.

1. O sv. Anton, pozdravljam te v imenu angelov in nadangelov. Blagrujem te in hvalim vsemogočnega Boga za preveliko milost, ki ti jo je podelil, da

si se namreč ravnal vedno in z veseljem, prav kakor nebeški angeli, popolnoma po božji volji. Stopi, sv. Anton, z ljubimi angeli pred prestol božji in sporoči Bogu prošnjo, ki sem ti jo razodel. Amen.

2. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu svetih očakov in prerokov. Blagrujem te in hvalim predobrega Boga za veliko milost, da si namreč, kakor očaki in preroki, globoko umeval Boga in imel dar prerokovanja. Stopi, prosim te, s svetimi očaki in preroki pred božji prestol, daruj z njimi Bogu svoje zasluge in mi izprosi zaželeno milost. Amen.

3. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu svetih apostolov in učencev Jezusovih. Blagrujem te in hvalim neskončno ljubeznivega Boga za veliko milost, da te je izbral, kakor svete apostole in učence Gospodove, za gorečega oznanjevalca svetega evangelija in razširjevalca krščansko-katoliške vere. Prosim te, stopi s svetimi apostoli in učenci Jezusovimi pred prestol božji in daruj z njimi Bogu svoje zasluge, da tako prejmem milost, ki jo potrebujem. Amen.

4. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu svetih mučencev in spokornikov. Blagrujem te in hvalim neskončno usmiljenega Boga za velike milosti, ki ti

jih je podelil. Prestal si, kakor sveti mučenci in spokorniki, mnogo preganjanj zavoljo Kristusovega imena in bil celo pripravljen prečiti zanj svojo kri. Zato te prosim, sv. Anton, daruj z vsemi svetimi mučenci in spokorniki Bogu svoje zasluge in mi izprosi tako težko pričakovano pomoč. Amen.

5. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu svetih škofov in duhovnikov. Blagrujem te in hvalim neskončno svetega Boga za velike milosti, ki ti jih je podelil. Spreobrnili si namreč, kakor sveti škofje in duhovniki, z gorečimi pridigami in svetim zgledom mnogo tisoč grešnikov in jih pridobil za nebesa. — Stopi, o sv. Anton, s svetimi škofi in duhovniki pred prestol božji in mi izprosi zaželeno milost. Amen.

6. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu vseh svetih menihov in puščavnikov. Blagrujem te in hvalim neskončno ljubeznivega Boga za veliko milost, ki ti jo je podelil, da si se, kakor sveti menihi in puščavniki, postil, da si čul, molil in si nakladal druga težka pokorila. O izprosi mi milost, da po tvojih zaslugah in zaslugah vseh svetih menihov in puščavnikov Bog usliši mojo molitev. Amen.

7. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu svetih devic in nedolžnih otrok. Blagrujem te in hvalim neskončno ljubeznivega Boga, ker ti je podelil toliko milost, da si ohranil, kakor svete device in nedolžni otroci, neomadeževano najlepšo vseh čednosti, sveto čistost, in premagal krepko vse napade hude požljivosti. Veliko premore tvoja priprošnja in zato trdno upam, da se bo Bog milostno ozrl nanjo in na zasluženje svetih devic in nedolžnih otrok in me uslišal. Amen.

8. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu svetih vdov in zakonskih. Blagrujem te in hvalim neskončno ljubeznivega Boga za velike milosti, ki ti jih je podelil, da si se namreč odlikoval, kakor svetniki, v raznih čednostih in služil Bogu celo življenje tako zvesto in marljivo. Daruj, o sv. Anton, Bogu svoje zasluge in mi izprosi božjo pomoč. Amen.

9. Pozdravljam te, o sv. Anton, v imenu vseh pobožnih ljudi na zemlji. Blagrujem te in hvalim veličastnega Boga za veliko ljubezen, ki jo je gojil do tebe, ker te je tako obsipal z milostmi. Prosim te pri velikih milostih, ki si jih prejel, glej milostno tudi name. Spomni

Ga, da si mu zvesto služil tukaj na zemlji, in mi izprosi milost, ki jo tako težko pričakujem. Usliši me, da se tako razširja tvoja čast in slava in se zacelijo rane mojega trpečega srca. Zgodi se, kakor je ljubo dobremu Bogu in koristno moji duši. Amen.

Molitev pred altarjem sv. Antona.

O častitljivi sv. Anton Padovanski, ljubi moj zavetnik! Poučil si nas, naj molimo, kadar iščemo pomoči, zaupno pred tvojim altarjem, in si nam zagotovil, da bomo vselej uslišani, ako obiščemo devet zaporednih torkov tvoj altar. Glej, tudi jaz, nevredna stvar, prihajam danes prvič (drugič, tretjič . . .) pred tvoj altar in klečim ponižno pred teboj. O kako veliko čast ti je izkazala sveta Cerkev, ko je tebi posvetila ta altar in je dovolila, da se sme tukaj darovati daritev svete maše. Kdo bi mogel umeti tvoje veselje, ki ga občutiš, kadar se opravlja tu dragocena daritev in stopi sam Sin božji po mašnikovih rokah na altar ter daruje svoje najsvetejše telo in svojo predrago kri nebeškemu Očetu.

Spomni se te izredne časti, spomni se pa tudi dolžnosti, ki so ti jo naložili, ko je bil altar posvečen, ko te je tako

iskreno prosila sveta Cerkev, da milostno uslišiš vse, ki te bodo prosili tu pred tvojim altarjem pomoči.

Zato hitim tudi jaz semkaj v tej stiski, v tej potrebi in te prosim tolažbe in pomoči. Tukaj je prestol milosti, tukaj zavetje, ki si ga nam sam pokazal, tukaj je kraj, kjer rad milostno sprejmeš vsakega, ki pribeži sem v nadlogi. Tu deliš tolažbo v bridkosti, pomoč v stiskah, tu varuješ preganjane, kreпчаš malosrčne in deliš druge milosti, če je le to v božjo čast in v naše dušno zveličanje.

K tebi, o sv. Anton, se zatečem, pri tebi, sveti pomočnik, iščem tolažbe in sveta. Pred tem altarjem kleče te prosim usmiljenja, o ne zavrzi moje prošnje, ampak me usliši, saj si tako ljubezniv in usmiljen. Tolaži me v bridkostih, krepí mojo slabo voljo in me varuj s pomočjo milosti božje, da dosežem, za kar te prosim. Izročim ti svoje telo in svojo dušo, vse svoje stiske in težave. Stoj mi zvesto na strani in me varuj vsega hudega na duši in na telesu. Amen.

Molitev pred podobo sv. Antona.

Pozdravljam te, o sv. Anton, ti krasna lilija nedolžnosti, ti ponos krščanstva.

Pozdravljen, ti kerub, seraf, ki goriš v božji ljubezni. Pristrčno te častim in te blagrujem zaradi neizrekljivih milosti, s katerimi te je obsipal dobrotni Bog. O ljubi sv. Anton! Ponižno se zatečem k tebi in te prosim na kolenih, spomni se slovesne obljube, da boš rad pomagal vsem v vseh stiskah, ako obiščejo devet torkov zaporedoma tvojo sveto podobo in te časte. Zvesto si dosedaj držal obljubo tako, da ni bilo nikogar, ki bi ga ne bil uslišal, če te le niso vodili drugi nagibi, da mu nisi mogel izpolniti obljube. Zato prihajam tudi jaz prav zaupno k tebi in ti potožim svojo težavo in ti razodenem svojo srčno željo.

Glej, v bridkosti svojega srca se oziram nate, milostljivi zavetnik, in te prosim, da se ozreš name tako ljubeznivo in prijazno, kakor se jaz oziram v tvojo podobo. Naj ti gane moja ponižna prošnja sočutno srce.

Tudi ljubeznivo Dete božje, ki Ga držiš v naročju, nas je ljubilo. Razodeni Mu mojo stisko in mi izprosi pomoč, saj mi lahko pomagaš, ker ti ljubljeno Dete ne more odreči nobene opravičene prošnje. Ko si bival še na zemlji, se ti je večkrat prikazalo in ti celo dovolilo, da si Ga objemal; v nebesih te pa še bolj

ljubi in še bolj spoštuje in zato te bo gotovo uslišalo, da spozna tako ves svet, da hoče ljubko Dete ostati tvoj mogočen prijatelj, kakor je bilo nekdanj, ko si bil na zemlji.

Želelo je tudi, da Ga držiš na podobi v svojem naročju ter tako pokazalo, da bosta ostali srci Antona in Jezusa vedno združeni. Zato vaju pozdravljam, zaupna prijatelja, Jezus in Anton. Prosim vaju milosti, prosim ljubezni in prave pobožnosti, prosim Te, o Jezus, pri ljubezni, ki jo gojiš do sv. Antona, prosim, o Anton, pri ljubezni, s katero objemaš nebeško Dete.

Sprejmita, o Jezus in Anton, ki sta se tako ljubila na zemlji in se še sedaj ljubita v nebesih, tudi mene v vajino družbo, v družbo ljubljenih prijateljev. Priporočam vama svojo prošnjo, darujem svoje srce, izročam svojo dušo. Kakor klečim pobožno tu pred vajino podobo, tako naj se veselim nekoč pri vaju v nebesih! Amen.

Trinajst molitev v čast sv. Antonu.

(Moli jih trinajst zaporednih torkov ali tudi trinajst drugih zaporednih dni, zlasti kot pripravo na praznik, ko so prenesli truplo sv. Antona [15. februarja].)

1. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je slavil Boga neprestano in opominjal tudi druge, naj ga hvalijo. Prav ta jezik je ostal nepoškodovan že nad 700 let na zemlji ter priča vsemu svetu o tvoji svetosti. O, da bi ga mogel slaviti tudi jaz tako pobožno, kakor ga je proslavljajal sv. Bonaventura, ki ga je poljubil, ga blagoslovil in poveličeval. — Hvala Ti, neskončno sveti Bog, ker si ga posvetil in proslavil že tu na zemlji! Dodeli tudi meni resnično ljubezen in pobožnost do sv. Antona, da bom tako vreden njegove pomoči. Usmili se me v vseh dušnih in telesnih potrebah in mi podeli, da vstanem tudi jaz nekoč z vsemi izvoljenimi poveličan iz groba.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

O blaženi jezik, ki si neprestano slavil Boga in učil tudi druge proslavljati Ga! Očitne so zasluge, ki si si jih pridobil pri Bogu.

Sveti, blaženi ti jezik,
ki Gospoda si častil
neprestano, neutrudno,
in še druge si učil.

In Gospodu bil prijeten
tvojih ust je slavospev —
naj še v srcih naših najde
prosimo te, svoj odmev!

2. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in učil tudi druge proslavljati Ga. Poveljučujem te in častim. — Hvalim Te, o Bog, ker si mu tako posvetil jezik. Prosim Te, očisti tudi moj jezik in ga posveti, da Te vedno časti, Te hvali in zahvaljuje in Te nikdar več ne žali.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
O blaženi jezik...

3. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in Ga ni žalil z grešnim govorjenjem. Poveljučujem te in te častim in hvalim Boga, ker te je obvaroval vseh grehov jezika. Naj varuje tudi moj jezik grešnih besed.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
O blaženi jezik...

4. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je slavil Gospoda neprestano in se je dotikal, svet, kakor je bil, najsvetejšega zakramenta. Poveljučujem te in te častim in hvalim Boga, ker te je posvetil s svojo milostjo v najsvetejšem zakramentu. — Prosim Te, o dobri Bog, odpusti mi grehe, ki sem jih storil s svojim jezikom, ki se je tudi dotikal pri svetem obhajilu najsvetejšega telesa Jezusa Kristusa in Njegove najsvetejše

krvi. Očisti mi ga in posveti ga kakor dragoceno svetinjo. — Ti pa, o veliki svetnik, mi izprosi milost, da se varujem grehov in ostanem neomadeževan in čist. Potem bom vreden vsak dan prejeti Jezusa v zakramentu božje ljubezni.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

O blaženi jezik ...

5. O čudodelnik, sveti Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil prav pobožno in zbrano Gospoda z molitvijo in psalmi. Poveljučujem te in te častim in hvalim Boga, ker ti je podelil toliko pobožnost in dar molitve in Ga prosim, naj mi očisti in posveti jezik, da Ga vedno poveljučujem, hvalim, Ga prosim, se mu zahvaljujem in ga nikdar več ne žalim.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

O blaženi jezik ...

6. O čudodelnik, sveti Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in se je zaupno pogovarjal z Njim, ko se ti je prikazal kot ljubko Dete. Poveljučujem te in te častim in hvalim Boga, ker se ti je prikazoval in se pogovarjal s teboj. Prosim te, izprosi mi milost, da molim tudi jaz vedno, posebno pa pri svetem obhajilu, pobožno in goreče.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
O blaženi jezik ...

7. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in učil tudi druge proslavljati Ga. Oznanjal si ljudstvu sveto vero in ga opominjal h krščanskemu življenju, izpreobračal si grešnike in nevernike. Povečujem te in te častim in hvalim Boga, ker ti je podelil tako modrost in toliko gorečnost in ljubezen do bližnjega. — Prosim te, izprosi tudi meni in drugim milost, da delamo z besedo in zgledom za čast božjo in privajamo grešnike in nevernike na pravo pot.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
O blaženi jezik ...

8. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je slavil neprestano Gospoda. Učil si le v enem jeziku, in vendar so čudežno umeli tvoje pridige ljudje raznih narodnosti in jezikov. Povečujem te in te častim in hvalim Boga, ker ti je podelil milost, da si mogel delovati tako goreče in čudežno za zveličanje duš. — Prosim te, blagoslovi tudi moj jezik, da ne govorim več praznih in grešnih besed, temveč da slavim Boga in koristim bližnjemu.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
O blaženi jezik...

9. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je slavil neprestano Gospoda in učil tudi druge Ga proslavljati. Celo ribe so te ubogale in so prišle trumoma iz vode ter poslušale tvoje besede. Tovorne živali so poklekale na tvoje povelje in molile Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Proslavljam te in te častim in hvalim Boga za velike čudeže, s katerimi je izpričal resničnost svete vere in svetost svojih nauk. Prosim te, podeli tudi meni milost, da poslušam s pridom božjo besedo in obiskujem spoštljivo in pobožno najsvetejši zakrament.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
O blaženi jezik...

10. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in opominjal tudi druge, naj Ga hvalijo. Pokorni so ti bili celo peklenški duhovi in so zapustili trupla obsedenec, ko si jim zaklical: »Glejte križ Kristusov! Bežite ve, sovražne moči! Zmagal je lev iz rodu Judovega, korenina Davidova. Aleluja!« Poveljujem te in te častim in hvalim Boga, ker ti je podelil toliko moč nad peklom. —

Prosim te, varuj zalezovanj, skušnjav in napadov hudobnega duha mene in vse, ki verno ponavljajo te besede in jih hranijo v svojem srcu.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
O blaženi jezik ...

11. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in učil tudi druge hvaliti Ga. Spravljal si sovražnike, izpreobračal hudodelce in morilce, premaгал in ponižal si nasilnega Ecelina in trdovratne krivoverce. Poveljučujem te in te častim in hvalim Boga, ker je podelil tvojim besedam toliko moč. Podeli tudi meni --- ponižno te prosim --- tako gorečnost in modrost, da svarim neustrašno bližnjega in ga poučujem, pa ga vendar ne odvrnem od sebe in tako pospešujem dobro in zabranjujem zlo.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...
O blaženi jezik ...

12. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoj blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in učil tudi druge proslavljati Ga. Ukazoval si zemlji, dà, celo smrti. Poveljučujem te in te častim, ker si delal z božjo pomočjo tolike čudeže, in hvalim Boga, ker ti je podelil trinajst prednosti,

da si delil milosti in delal vsakovrstne čudeže. O, naj bom tudi jaz deležen teh dobrot in milosti.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
O blaženi jezik...

13. O čudodelnik, sv. Anton! Tvoji blaženi jezik je neprestano slavil Gospoda in opominjal tudi druge, naj Ga hvalijo. Poveljučujem te in te častim in hvalim Boga za vse v svojem in v tvojem imenu. Trdno ti obljubim, o veliki svetnik, da bom goreče posnemal tvoje čednosti in zlasti pazil na svoj jezik, da ne bo žalil Boga, temveč Ga hvalil in Ga molil. Prosim te, izprosi mi pri Bogu milost odpuščanja grehov, posebno onih, ki sem jih storil z jezikom. O, da bi vendar s tem malim svojim udom nikdar več Boga ne žalil!

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...
O blaženi jezik...

**Molitve v proslavo veselja, ki ga je užil
sv. Anton na zemlji.**

P r v a m o l i t e v.

O sv. Anton, ti prelepa lilija večne pomladi, ki je izvabila s svojim vonjem Sina božjega na zemljo! Spominjam te onih veselih trenutkov, ko se je Jezus

tako ponižal, da te je obiskal kot ljubko Dete in te ljubeznivo potolažil. O zvesti zavetnik pri Jezusu, usliši me v tej nadlogi, da okusim tako tudi jaz tvoje veselje. Prosi zame, da bom vreden milosti, ki je sicer ne zaslužim. Hiti mi na pomoč v stiski, usliši me v bridkosti! Bog, čudovit v svojih svetnikih, naj se usmili vseh, za katere prosiš. O ne zapusti me, svojega služabnika, temveč izprosi mi milost, ki jo želim. Potem bom z veseljem hvalil Boga in slavil tebe, o sv. Anton. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ...

D r u g a m o l i t e v.

Sveti Anton! Usliši mojo molitev, ozri se milostno na moj klic! Ti si varno zavetje stiskanih, ti si usmiljen tolažnik zapuščenih. Spomni se na veselje, ki si ga užil, ko ti je sporočil dobrotni Bog petnajst dni pred smrtjo po svojem angelu zadnjo uro, da se preseliš v večno veselje, ki si ga prejel kot plačilo za svoje zasluge. Oslajšaj, o zvesti zavetnik, tudi meni trpljenje, odvzemi mi bolečine, preženi mi strah iz srca. Stopi pred prestol najsvetejše Trojice in jo prosi, naj mi odvzame križ, ki me teži. Usliši me v bridkosti, reši me težav.

Olajšaj mi torej, veliki prijatelj božji, težko breme, reši me bolečin. Potolaži božjo jezo s svojo mogočno priprošnjo in spravi me z Bogom. Ti pa, o pre-dobri Bog, me usliši z ozirom na zasluge svetega Antona, da se Ti morem potem zvesto zahvaljevati za prejeto dobroto in Te slaviti vekomaj. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ...

T r e t j a m o l i t e v .

Sveti Anton! Kdor išče čudežev, jih najde pri tebi. Delal si jih na raznih krajih in jih delaš še vedno in rad uslišiš vsakega, ki se zateče v stiski in potrebi k tebi. Tudi jaz se zanašam na tvoje zasluge in na tvojo priprošnjo in trdno upam, da ne bom osramočen. Spomni se veselja tistih presrečnih trenutkov, ko ti je prišel ljubi Jezus v zadnji uri naproti in ti odprl rajska vrata, in izpremeni mojo bridkost v veselje in me reši vsega hudega na duši in na telesu. Glej mojo revščino; o ne mudi se in mi pomagaj! Podaj mi svojo mogočno roko, usliši me in poveljaj svoje ime! Obljubim ti, da bom hvalil in slavil neprestano Boga, ki dela po tebi take čudeže. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ...

**Enajst molitev v spomin enajsterih let,
ki jih je preživel sveti Anton v redu
sv. Frančiška.**

I. Brez pomoči sem. Zatečem se k Tebi, o Bog, in k tebi, sv. Anton, ki si mi poleg Boga najljubši zavetnik. Sprejmi me tako radostno, kakor so sprejeli tebe v red sv. Frančiška, ko si zahrepenel po strogem življenju in se odločil hoditi ubog po stopinjah ponižnega svetega Frančiška. Izprosi mi z ozirom na svoje velike zasluge milost, da hodim varno po stezi življenja, odtrgam srce od vsega posvetnega in gledam pred vsem na dušno zveličanje. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

II. Podaj mi svojo krepko roko, o sv. Anton, in dopolni, kar mi manjka! Tako si hrepenel po krščanski popolnosti, da si vstopil v strogi red svetega Frančiška, se podal v Italijo, poiskal samoto in se postil ob kruhu in vodi ter tako krotil hudo nagnjenje, da so te vsi občudovali. Nakloni mi zasluge, ki si si jih pridobil s svojo ostro pokoro, in izprosi tudi meni milost, da morem dobiti odpuščanje grehov in le Bogu uga-jati. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

III. Zanašajoč se na usmiljenje, ki ga imaš do vseh, ki žive v potrebah, si upam tudi jaz, o sv. Anton, poklekniti z vsemi trpečimi pred te, da najdem po tvoji priprošnji milost v očeh Onega, ki si vsak dan daroval Njegovo Telo in Kri nebeškemu Očetu. Koliko in kako velikih zaslug si si pridobil kot duhovnik pri sveti maši! O izprosi tudi meni milost, da prejmem najsvetejše Telo Gospodovo vsak dan, zlasti pa ob smrtni uri, da se tako utrdim v milosti božji in v njej živim do smrti. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

IV. Po božji milosti si oznanjeval, o sv. Anton, božjo besedo in si tako blagodejno vplival na poslušalce, da so se vsi čudili in da je zagorel v njihovih srcih plamen božje ljubezni. Prosim te z ozirom na to milost in na zasluge, ki si si jih pridobil kot apostolski oznanjevalec božje besede, izprosi tudi meni milost, da s pridom poslušam božjo besedo, po njej uravnam svoje življenje in potem prejmem večno plačilo v nebesih. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

V. O sv. Anton! Tako si govoril pri spovedi velikim grešnikom na srce, da

so se skesali svojih grehov in se spokorili. Dà, tvoja priprošnja premore vse; zato izprosi tudi meni milost pokore, da se skesam svojih grehov, še preden stopim pred strogega Sodnika, se jih izpovem in tako dosežem po tvoji priprošnji odpuščanje. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

VI. Reši me hudega, o sv. Anton! Vsi so se ozirali vate, ko si delal velike čudeže in bil, kakor sv. apostol Pavel, vse vsem. Ljubezen te je vodila, da si ozdravljaj slepe, gluhe in druge bolnike, dà, da si celo mrtvece obujal. Izprosi tudi meni milost, da ne umrjem v smrt-nem grehu, in če grešim, da takoj zopet vstanem in živim bogoljubno do smrti. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

VII. Hiti mi pomagat, sv. Anton! Bolan sem na duši in na telesu. Tvoja priprošnja premore pri Bogu vse. Gospod je s teboj, blaženi vsi, ki jim pomagaš. Mrtvega mladeniča si obudil zopet k življenju ter tako pokazal, da lahko pomagaš vsakemu, komur hočeš. Izprosi mi po svojih zaslugah pri Bogu milost, da blagoslovi mene in druge, me milostno varuje in mi podeli po kratkem

zemeljskem življenju večno veselje v nebesih. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

VIII. Hiti mi pomagat, sv. Anton! Stoj mi vedno na strani, zlasti ko me bo obhajal smrtni strah. — Tako si gorel za zveličanje duš, da si se prikazoval grešnikom v spanju, jih očetovsko opominjal pozabljenih in zamolčanih grehov, jim zopet izprosil milost božjo in jih tako pridobil za Boga. Izprosi tudi meni, z ozirom na zasluge, ki si si jih pridobil kot goreč dušni pastir, milost, da spoznam samega sebe, se skesam grehov in se ločim s sveta ne kot sovražnik, ampak kot prijatelj božji! Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

IX. O sv. Anton! Usmili se me, uboge stvari, za katero je prelil božji Zveličar svojo dragoceno kri. Hotel si iztrgati duše iz rok hudobnega duha in jih pridobiti za nebesa. Zato si oznanjeval po vstopu v samostan tako neutrudljivo božjo besedo, da si pozabil na telesno hrano in si vsled prevelikih naporov in zatajevanj nevarno zbolel. Prosim te, izprosi mi z ozirom na velike zasluge, ki si si jih pridobil z ljubeznijo

do neumrjočih človeških duš in ki so zapisane v knjigi življenja, pri Bogu milost, da zaničujem tudi jaz vse posvetno, skrbim pred vsem za večnost ter tako dosežem nebeško plačilo! Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

X. Sveti Anton! Glej moje grešno srce! Preženi mi temo grehov in mi podeli božjo ljubezen. — Mlad bogoslovec iz frančiškanskega reda je čutil tako hude izkušnje, da je hotel zapustiti deseto leto po vstopu samostan. Ti si pa dihnil vanj in ga oprostil vseh napadov. O, da bi mogel doseči tudi jaz tvojo svetost! Zato mi izprosi pri Bogu milost, da bom prost izkušnjav ali jih vsaj mogel krepko in stanovitno premagovati, se varoval greha in premagal s tvojo milostjo tri največje sovražnike: svet, hudo nagnjenje in hudobnega duha. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

XI. O sv. Anton! Daj mi razum, da Boga prav spoznam, daj mi gorečnost, da Ga zvesto iščem, modrost, da Ga najdem, daj mi življenje, ki Mu ugaja, in smrt, ki Mu je ljuba.

V enajstem letu po vstopu v samostan si se podal v samoto, si molil, se postil in čui neprestano, da si mogel iti

z žarečo svetilko dobrih del nebeškemu ženinu naproti. Sveto si živel, sveto si tudi umrl. Izprosi mi z ozirom na svojo Bogu tako ljubo smrt milost, da ne umrjem nagle in neprevidene smrti, da se ločim s sveta spravljen z Bogom, s preljubeznivimi imeni Jezus, Marija, Jožef na ustnicah. Amen.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

Dnevnice v čast sv. Antonu Padovanskemu.

Zornice.

Glejte križ Gospodov! Bežite, ve sovražne moči! Lev iz rodu Judovega je zmagal, korenina Davidova! Aleluja.

V. Gospod, odpri moje ustnice!

R. In moja usta bodo oznanjala tvojo slavo!

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

V. Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu,

R. kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Himna.

Véliki svetnik - zaščitnik,
slava ti iz duše dna;
sliši in usliši zdihe,
prošnje našega srca!

Jezusu si v dar poklonil
mladoletja pestri cvet,
šel za njim na pot kreposti,
pústil plemstvo, pústil svet.

In Marijo, mater sveto,
za vodnico si izbral,
kot mornar rešilno zvezdo,
da ga ne pokoplje val.

Antifona. V sv. Antonu je bila že v
mladosti vsa milost pota in resnice, vse
upanje življenja in čednosti.

V. Pravični se bo svetil kot lilija.

R. In večno bo cvetel pred Gospodom.

M o l i t e v.

O božji Zveličar Jezus Kristus, daj
mi, ko premišlujem zvesto ljubezen, ki
jo je izkazoval sv. Anton že v prvi mla-
dosti Tebi in Tvoji blaženi materi Ma-
riji, da srčno obžalujem vse grehe in
prestopke svoje mladosti in se resnično
poboljšam, ki živiš in kraljuješ od veko-
maj do vekomaj. Amen.

Hvalnice.

Hvaliti Te hočem, moj Bog, v svetem
Antonu, čigar jezik se ni utrudil v Tvoji
hvali, in ki je učil tudi druge Tebe
slaviti.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

H i m n a.

O, kako po mučeništva
palmi ti si koprnel,
da bi kot škrlatna roža
v božjem vrtu klil, cvetel.

Da bi to dosegel srečo,
si postal Frančiška sin;
bližalo se mučeništvo
je kot angel iz višin.

In na poti med pogane
do obal te laških gnal
je vihar, poslan od Njega,
da bi tamkaj deloval.

Antifona. Kdo mi bo dal peruti, kot
jih ima golob, da poletim in sledim
zgledu, ki nam ga je zapustil Kristus, da
mu sledimo.

V. Ta je Anton, ljubljén od Jezusa.

R. In hočem, da ostane, dokler ne pridem.

M o l i t e v.

O najdobrotljivejši Jezus, kako veliko je bilo hrepenenje sv. Antona, da bi pretil za Te svojo kri; vzbudi v meni globoko pobožnost in spoštovanje pred tvojim svetim trpljenjem in smrtjo, da se ti skažem hvaležnega vsaj z ljubeznijo

in zvestobo, ker nisem vreden, da bi svojo kri prelil za Te, ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Prva ura.

Hvaliti Te hočem itd.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

Himna.

Hvaljen bodi in pozdravljen,
o ponižni ti svetnik,
tihi, skromni, kakor božji,
križani tvoj Učenik.

Sveta skromnost in ponižnost
učenost je in tvoj dar
skrivala v samoti tihi,
kot meglica solnca žar;

dokler nisi kakor žarka
luč ti ljudstvom zažarel,
in z besedo svojo vneto
mrzla srca jim ogrel.

Antifona. V tvoja usta hočem položiti svojo besedo in tebe sem postavil čez ljudstva in kraljestva, da iztrebiš, zidaš in sadiš.

V. Izvoljenca sem povišal iz svojega ljudstva.

R. Moja roka mu bo pomagala.

M o l i t e v.

Vsemogočni, večni Bog, ki z veseljem gledaš na ponižne in jih povišuješ, daj nam milostno, da v sebi popolnoma zamorimo duha napuha, in daj nam ponižno srce, da ti bomo dopadljivi, ki živiš in kraljuješ, resnični Bog, od vekomaj do vekomaj. Amen.

Tretja ura.

Hvaliti Te hočem itd.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

H i m n a.

Bela lilija devištva
tvoje bilo je srce;
kot svetilka, ki gorele
v njej le svete so želje.

Svetih čednosti posoda,
hvaljena, pozdravljena,
kakor luč na vzvišen svečnik
od Cerkvé postavljena!

V enem le jeziku tvoje
je besede glas donel,
vendar — čudo — vsak je tujec
v duši vse prav razumel.

Antifona. Ta je, ki je delal velike čudeže in je napolnil vso zemljo s svojim

naukom; on naj prosi za nas pri Gospodu.

V. Mi ga slišimo v svojem jeziku
R. oznanjati veličastna dela božja.

M o l i t e v.

O Bog, ki si napolnil srce sv. Antona s svetostjo in ga učil po razsvetljevanju Svetega Duha, daj nam, da bomo v istem duhu razumeli, kaj je prav in vedno uživali njegovo tolažbo. Amen.

Šesta ura.

Hvaliti Te hočem itd.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

H i m n a.

Tvoje je ime tolažba,
o Anton, sred bolečin;
v tugi, v boli sije v dušo
kakor žarek iz višin.

Marsikdo je, ki je tebe
v težkih urah klical že;
marsikdo je, ali nikdar
nihče ni se varal še.

Tvoja prošnja je mogočna:
ščit pred kraljem je pekla,
zdravje v boli, up v nesreči,
prava pot iz zmot in zla.

Antifona. Pridite, pojdimo k njemu, ki vidi v skrivnosti; ker resnično tukaj je prst božji in njegovo ime je čudovito.

V. Bog je dal svojemu svetniku moč čudežev.

R. In uslišal ga bo, kadar bo klical k Njemu.

M o l i t e v.

O Bog, ki si se poveličal v svojem služabniku Antonu in ga obžaril z žarom čudežev, daj nam milostno, da dosežemo po njegovi priprošnji, po čemer verno hrepenimo vsled njegovih zaslug, ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Deveta ura.

Hvaliti Te hočem itd.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

H i m n a.

O izvoljenec Gospodov,
ti vseh milosti bogat,
ki te obiskal je Jezus,
kot da si mu rodni brat.

Kot da si mu drag prijatelj,
Dete te objelo je,
in tak božje, tak nebeško
lice mu žarelo je.

Kaj ti duša je čutila,
 kje beseda naj pove,
 ko si poln ljubezni stisnil
 božje Dete na srcé!

Antifona. Moj ljubi je moj, in njegova sem jaz, in on pase med lilijami; tvoja ljuba roka je pod mojo glavo in njegova desnica me je objela.

V. Jaz te ne pustim od sebe,

R. dokler me ne blagosloviš.

M o l i t e v.

O sv. Anton, spomnim te na veliko radost, ki si jo občutil, ko se ti je prikazal nebeškoljubi Jezušček, in te prosim, izprosi mi pri njem odpuščanje mojih grehov, poboljšanje življenja, tolažbo in pomoč v vseh mojih težavah in večno veselje in blaženstvo. Amen.

Večernice.

Hvaliti Te hočem itd.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

H i m n a.

Oj pozdravljen, oj pozdravljen,
 trdne vere trdni mož,
 ki razlagaš sveto vero
 gaju, trati polni rož!

Ribice priplule k bregu,
ptičke obmolknile so,
in cvetlice drobne v travi
glavice sklonile so.

Plaha srnica kot jagnje
k nogam tebi legla je;
oj, tako beseda tvoja
do srca ji segla je.

Antifona. Anton je vladal čez ribe
morja in čez živali zemlje; on je rastel
v milosti in modrosti ter je osramotil
nevero.

V. Bog se nas usmili na tvojo priprošnjo,
o sv. Anton!

R. In daj, naj sije njegovo obličje nad nami!

M o l i t e v.

Usmiljeni Bog, Ti prava luč blode-
čim, ki si z žarom modrosti sv. Antona
iztrgal toliko tisočev duš pogubljenju,
razsvetli naša srca, da vselej Tvojo božjo
voljo spoznamo in jo molimo ter stano-
vitno vztrajamo na poti Tvojih zapovedi,
ki živiš in kraljuješ od vekomaj do ve-
komaj. Amen.

Sklepnice.

Hvaliti Te hočem itd.

V. O Bog, pridi mi na pomoč!

R. Gospod, hiti mi pomagat!

Čast bodi Očetu itd.

H i m n a.

Oj pozdravljen iz vse duše,
o Anton, ki te Gospod
obiskal je in Marija,
predno si odšel odtod.

Slavospev še tvoj drhtel je,
mehko polnil tihi krov,
ko Tvoj Učenik prišel je,
k Sebi peljal te — domov.

In tvoj jezik, ki je slavo
vneto vedno Njemu pel, —
ni uničil čas ga ljuti,
on postal ni prah, pepel.

Antifona. Ti si moj izvoljeni služab-
nik, v tebi se hočem slaviti, tebe sem
si izvolil.

V. Gospod ga je ljubil in ga ozaljšal.

R. In ga je oblekel z obleko slave.

M o l i t e v.

O predragi Jezus, ki si v petek umrl
na lesu sv. križa, Ti si tudi svojega zve-
stega služabnika sv. Antona na petek k
Sebi vzel za plačilo njegovega srčnega
sočutja do Tvojega trpljenja, potem ko
je izpel na mrtvaški postelji slavospev
preblazene Device; podeli nam, da tudi
mi vneto premišljujemo Tvoje sveto trp-
ljenje in pridemo po njegovem zasluž-
nju v nebesa, ki živiš in kraljuješ z Bo-

gom Očetom v edinosti Svetega Duha,
Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Sklep.

Še enkrat naj te pozdravim,
o Anton, ti varih moj,
na kolena pred te padem,
da mi blagoslov daš svoj.

Tebi svojo bol bom tožil,
svojo tožil ti bolest.
On ti nič ne bo odrekel,
ki si vedno bil mu zvest.

Prosi Ga, da hrepenenje
srčno spolni se mi kdaj:
prosi Ga, da tudi mene
vzame k Sebi v sveti raj.

Pobožna vaja, pri kateri se trikrat poklekne v čast sv. Antonu.

S to pobožno vajo so si že mnogi izprosili velikih milosti. Opravi jo, če mogoče, pred presvetim Rešnjim Telesom.

Ko prvič poklekneš, molí:

O preblážena in presveta Trojica!
Ponižno poklekнем pred altar, kjer biva
skrivnostno Jezus v podobi belega
kruha, in te hvalim in slavim, ker si
sklenila že odnekdaj v svoji ljubezni
poklicati sv. Antona k sebi v sveta ne-

besa, da se raduje tam večnega veselja in te slavi vso večnost.

O veličastni Bog! Vse stvari naj Te slave zato v nebesih in na zemlji in naj poveljujejo Tvojo mogočnost in modrost vekomaj. Amen.

V zahvalo za milosti, ki jih je Bog podelil sv. Antonu, moli: Oče naš ... Češčena Marija ...

Ko drugič poklekneš, moli:

O presveta Trojica! Ponižno se sklonim pred teboj na kolena in združim svojo ljubezen z veliko ljubeznijo svetega Antona, ki je tako zelo ugajala mogočnemu božjemu Srcu in mu naklonila tolikih milosti in dobrot, da jih je delil celo drugim in tako razširjal tvojo čast in svojo slavo.

O veličastni Bog ... (kakor preje).

Ko tretjič poklekneš, moli:

Presveta Trojica! Ponižno poklekнем pred teboj. O, da bi ti mogel popolnoma nadomestiti vse, kar bi bil sveti Anton v svoji gorečnosti še tako rad storil na zemlji v tvojo čast in slavo, pa kot človek, ki mu manjka moči, ni mogel. Podeli mi ljubezen, pobožnost in ponižnost sv. Antona, daj mi milost, da morem opravljati vsa dobra dela tako popolno, kakor bi jih bil izvrševal sveti

Anton, če bi bil imel tako spoznanje, kakor ga ima sedaj v nebesih.

O veličastni Bog... (kakor preje).

M o l i m o !

O zvesti, ljubljeni svetnik sv. Anton! Prosim te v edinosti z ljubeznijo presvetega Srca Jezusovega, ki je občutilo vse telesne rane in bolečine, pokaži, kako mogočna je tvoja priprošnja pri Bogu. Pomagaj mi v tej bridkosti! Potem bom lahko vzkliknil veselo z vsemi, ki se k tebi zatekajo: veliki Bog nebes in zemlje res živi in deluje v svojem zvestem služabniku Antonu vekomaj. Amen.

Trinajst pobožnih molitev v čast sv. Antonu Padovanskemu.

1. Sv. Anton preмага smrt.

Častitljivi sveti Anton! Bog ti je podelil posebno milost, da delaš čudeže in pomagaš vsem, ki se zaupno k tebi zatekajo. Prosim te, stori še en čudež in me varuj nesrečne telesne, še bolj pa večne dušne smrti. O, da bi se mogel vedno varovati greha in živeti v stanu milosti božje!

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

2. Sv. Anton razjasni zmote.

O usmiljeni sveti Anton! Kolikokrat sem grešil v življenju, krenil s pota resnice in čednosti ter taval po opolzkih, zmotnih stezah! Prosim te, o veliki svetnik, ki si že tolikim pokazal v zmotah pot popolnosti, preženi tudi meni temo pregreh! Daj, da se očistim grehov in hodim po varni poti, ki vodi v večno življenje.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

3. Sv. Anton varuje nesreč.

O veliki svetnik! Priznam, da so zoprnosti, ki mi mučijo dušo in povzročajo telesne bolečine, le pravična kazen za moje grehe. Največja kazen bi pa bila, če bi izgubil milost božjo. Zato te prosim, o mogočni priprošnjik, daj, da ristem v posvečujoči milosti božji in prenašam s krščansko potrpežljivostjo vse časne nesreče.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

4. Sv. Anton prežene hudobnega duha.

O mogočni svetnik! Največji moj sovražnik je hudobni duh. Škoduje mi in mi povzroča raznovrstno hudo. Tebi pa je podelil Bog moč, premagati njegov napuh in preprečiti zlo, ki ga povzroča.

Siromak sem in revež, pomagaj mi! Ne daj, da bi me slepil s svojim zalezovanjem, in podeli mi milost, da ga spoznam, se mu umaknem in tako rešim svojo dušo.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

5. Sv. Anton zdravi gobovce.

O nedolžni svetnik! Kolikokrat so že pokrile gobe grehov mojo dušo! Kolikokrat sem se že spokoril, pa vendar padel zopet v iste grehe! Prosim te torej, o najčistejši sv. Anton, ki si se varoval celo sence greha, izprosi mi pri Bogu odpuščanje grehov in milost, da ohranim dušo neomadeževano in čisto!

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

6. Sv. Anton ozdravlja bolnike.

O dobrotljivi svetnik! Usmiljen si in sočustvuješ z bolnimi na duši in na telesu in jim zopet zadobiš zdravje. Ozri se milostno tudi name, na moje dušne in telesne slabosti, ki me tako vznemirjajo, ter mi ohrani dušno in telesno zdravje.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

7. Sv. Anton ščiti pomorščake.

Mogočni sveti Anton! Bog ti je podelil moč, da so ti bili pokorni celo morski viharji. Že mnoge častilce si rešil

grozečih nevarnosti na morju. Brani tudi mene dušnih in telesnih nevarnosti in nesreč, vodi me varno po razburkanem morju življenja, da dospem srečno v pristanišče večne blaženosti.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

8. Sv. Anton rešuje jetnike.

Usmiljeni sveti Anton! Koliko grešnikov si rešil grešnih vezi! Koliko nesrečnim sužnjem hudobnega duha si raztrgal okove! Reši tudi mene zanj, v katere so me vjeli smrtni sovražniki: satan, svet in hudo nagnjenje; daj, da hodim neoviran po poti krščanskih čednosti!

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

9. Sv. Anton leči bolne ude.

O dobrotljivi svetnik! Kazal si vedno veliko ljubezen do bližnjega in mu pomagal v dušnih in telesnih potrebah. Prosim te pri tej ljubezni, daj in ohrani tudi meni zdravje na duši na telesu, če je tako Bogu v čast in meni v zveličanje.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

10. Sv. Anton pomaga najti izgubljene reči.

O častitljivi svetnik! Bog ti je podelil čudežni dar, da najdeš izgubljene reči. Prosim te, ne pusti, da bi živel v

grehih, temveč izprosi mi milost, da najdem zopet dragoceno milost božjo, ki sem jo izgubil z grehi, ter tako dospem v večno življenje.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

11. Sv. Anton pomaga v vsaki stiski.

O mogočni čudodelnik! Ni še bilo slišati, da bi ti koga ne bil uslišal, ki se je zaupno k tebi zatekel in pri tebi iskal pomoči. Kliče te bolnik — in ozdravi. Oče in tolažnik si mladih in starih. Ne zavrzi tudi mojih prošenj, o veliki svetnik, in izprosi mi milost, ki jo tako potrebujem.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

12. Sv. Anton reši iz nevarnosti.

Kdo me bo obvaroval dušnih in telesnih nevarnosti, ki mi pretijo v življenju! Ti, svetnik, ki te je izbrala božja previdnost, da varuješ svoje častilce nevarnosti in jim pomagaš v stiskah. Priporočam se ti tudi jaz. Varuj me, brani me in prosi zame v vseh dušnih in telesnih nevarnostih.

Oče naš ... Češčena Marija ... Čast bodi ...

13. Slava sv. Antonu odmeva povsod.

O veliki svetnik! Po vsem svetu se oznanjajo tvoja čudežna dela, ki jih de-

laš v časni in večni blagor svojih častilcev. Ali bom mar samo jaz prosil za stonj pomoči? Zaslužim sicer to vsled svojih grehov, toda tvoja ljubezen je velika. Trdno pričakujem, da me boš uslišal in mi izprosil pri Bogu milost, ki te je ponižno prosim. Potem bom tudi hvaležno razširjal tvojo čast in slavo.

Oče naš... Češčena Marija... Čast bodi...

Molitev k sv. Antonu Padovanskemu za kako posebno milost.

O občudovanja vredni svetí Anton! Kako te je proslavil Jezus, ko ti je podelil milost čudežev, kako šele, ko je prišel kot malo Dete z nebes in je počival v tvojem naročju. O, izprosi mi pri usmiljenem Jezuščku milost, po kateri tako hrepenim.

Zelo so se ti smilili grešniki. Vedno pomagaš vsem, ki te kličejo, četudi so nevredni, saj se tako razširja slava božja. Veš, kaj mi je v dušno korist: ozri se milostno tudi na mojo iskreno prošnjo.

Malo darilce, ki ti ga poklonim za reveže, ti pričaj o moji hvaležnosti. O, da bi se veselil nekoč z njimi v večni blaženosti! Podeli mi to milost, božji

Zveličar, po priprošnji svetega Antona!
Amen.

300 dni odpustkov.

Prošnja k sv. Antonu za posebno milost.

O blaženi sveti Anton, milostni zavetnik in mogočni varih! Zaupno se obrnem v tej stiski k tebi in trdno upam, da me boš uslišal. Poznaš mojo veliko stisko in silo, veš, da pri tebi upam najti pomoči, podpore in tolažbe. Podaj mi torej svojo mogočno roko in pelji me skozi stiske, ki me obdajajo, v varno zavetje. Popolnoma ti prepuščam, kako in kdaj me hočeš uslišati, saj dobro veš, kaj mi je v dušni blagor. Ali me boš uslišal, sveti Anton? — Nisem sicer vreden te milosti. Z grehi sem zaslužil največje kazni, kazni, s katerimi se more komaj primerjati trpljenje in bridkosti, ki me stiskajo. Glej, kesam se svojih grehov! Ne glej na mojo nevrednost, temveč na zaupanje, ki ga stavim vate. Pri veliki ljubezni tvojega srca te prosim, ne zavrzi moje prošnje. Mogoče ti vелеva ljubezen, da me ne uslišiš. Pa se zgodi tako! Toda ne, milostljivi svetnik! Tega naj pač ne govorim: edino mene ni uslišal, edino mene med toliko drugimi, ki jim je pomagal. Ve-

leva mi upanje, vелеva notranji glas, da ne boš zavręel moje ponižne molitve in mojega malega darila. Prosim te torej, veliki svetnik, usliši me. Amen.

Molitev za »Kruh sv. Antona«.

Molitev kardinala Parocchia.

Blaženi čudodelnik, oče ubogih! Odkril si nekoč čudežno srce skopuha sredi zlata, sam pa si imel srce, ki je vedno imelo sočutje z nesrečniki. Bogu priporočas naše prošnje in nam izprosiš zaželjeno milost. Sprejmi torej kot znak spoštovanja to malo darilce, ki ti ga prinašam v podporo ubogih.

O, da bi koristilo njim in nam! Pomagaj vsem, kakor si pomagal že tolikokrat v časnih potrebah. Skrbi še bolj za naš dušni blagor sedaj in ob smrtni uri. Amen.

100 dni odpustkov enkrat na dan. Naklonijo se lahko tudi dušam v vicah.

Blagoslov sv. Antona zoper napade hudobnega duha.

Glejte križ Gospodov! Bežite ve, sovražne moči! Zmagal je lev iz rodu Judovega, korenina Davidova. Aleluja!

100 odpustkov enkrat na dan. Leon XIII., 21. maja 1892.

I. Bratovščina v čast svetega Antona Padovanskega.

P. Alojzij Parma, general frančiškana, je ustanovil bratovščino v čast svetega Antona Padovanskega. Kanonično jo je upeljal kardinal Lucid Marija Parocchi, generalni vikar papeža Leona XIII. Vodila ju je pri tem želja, da bi se češčenje sv. Antona še bolj širilo in da bi imel ves katoliški svet v njem mogočnega zavetnika. Naj opiše ta knjižica tudi kratko bistvo te bratovščine, njen namen, njene dolžnosti in koristi udov.

Bratovščina ima n a m e n :

1. Poveličevati ljubezen božjo, ki je naklonila sv. Antonu Padovanskemu toliko milosti in ga proslavila v nebesih in na zemlji;

2. prositi sv. Antona, naj usliši vse, ki se zatekajo k njemu v dušnih in telesnih potrebah, torej:

- a) pogane, nevernike, jude, krivoverce in razkolnike, da najdejo pravo vero;
- b) grešnike, da se izpreobrnejo;
- c) brate in sestre vseh treh redov svetega Frančiška, da vlada med njimi pravi duh ustanoviteljev;

- d) reveže, da jim preskrbi kruha;
- e) one, ki so izgubili vsled nesreče ali preganjanja premoženje ali dobro ime, da ga zopet najdejo.

Dolžnosti udov. Udje bratovščine naj:

1. Molijo vsak dan trikrat Čast bodi v zahvalo troedinemu Bogu, ker je podelil priprošnji sv. Antona toliko moč;

2. molijo vsak dan slavospev sv. Bonaventure, ali, če ga ne morejo, Oče naš, Češčenamarijo in Čast bodi;

3. podpirajo reveže, če jih je Bog uslišal po priprošnji sv. Antona;

4. naznanijo voditelju bratovščine milosti in dobrote, ki so jih prejeli na priprošnjo sv. Antona;

5. prejmejo na praznik sv. Antona (13. junija) ali v osmini zakramenta svete pokore in svetega Rešnjega Telesa.

Pogoji sprejema. Kdor hoče pristopiti bratovščini, naj:

1. Naznani krstno in rodbinsko ime in stanovanje vodju bratovščine, ki ga imenuje frančiškanski general v Rimu;

2. opravlja vestno dolžnosti udov bratovščine.

K o r i s t i u d o v :

1. Vsak torek se daruje sv. maša za vse ude bratovščine v cerkvi svetega Antona v Rimu;

2. udje so deležni vseh molitev in dobrih del frančiškanskega reda.

O d p u s t k i b r a t o v š č i n e. Popolni odpustek dobe udje pod navadnimi pogoji:

1. Na dan sprejema ali prihodnjo nedeljo;

2. 13. junija, na praznik sv. Antona;

3. 15. februarja, ko obhajajo frančiškani spomin prenosa svetnikovih ostankov;

4. vsak izmed trinajsterih torkov v letu, če prejmejo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in opravijo še kako drugo pobožno vajo v čast svetega Antona. Torke si lahko sami izberejo; odpustke pa dobé le enkrat na leto;

5. ob smrtni uri.

Nepopolni odpustki:

1. 7 let in 7 kvadragen vsak dan v noveni pred praznikom sv. Antona (od 4. do 12. junija);

2. 100 dni za vsakdanjo molitev Čast bodi;

3. 100 dni na dan za katerokoli molitev v družbene namene.

Vsi ti odpustki se morejo nakloniti dušam v vicah.

Želeti bi bilo, da bi pristopilo k bratovščini kar največ udov. Sveti čudodelnik je že mnogim pomagal in bo gotovo še bolj milostljiv, če jih združi še več svoje molitve.

V bratovščino se je možno vpisati tudi v Inomostu. Ustanovljena je bila namreč ondi že leta 1652. v frančiškanski cerkvi »Bratovščina v čast svetega Antona Padovanskega in v pomoč in tolažbo ubogih duš«, ki je zelo cvetela in štela med udi celo osebe plemenitega rodu. Ko so pa leta 1785. razpustili frančiškane v Inomostu, je prenehala tudi bratovščina. Pozneje (l. 1894.) je zopet oživela in bila priklopljena »Bratovščini v čast sv. Antona Padovanskega v Rimu«. Vodi jo gvardijan frančiškanskega reda v Inomostu.

II. »Kruh sv. Antona«.

V najnovejšem času se je udomačila posebna pobožnost v čast sv. Antonu z imenom »Kruh sv. Antona«. Pobožnost je že zelo razširjena in splošno priljubljena. Zato bi ne bilo prav, če bi o njej nič ne izpregovorili. Naslednji sestavek opisuje začetek pobožnosti, njeno upra-

vičenost in način, kako jo je treba opravljati.

1. Začetek pobožnosti.

Krščanski zgodovinar je proučeval običaje stare francoske župnije. Med drugim je našel posvečbo, ki je nosila nenavaden napis »Darilo z ozirom na otroško težo«. Bila je namreč navada, da so dajali stariši, ki so hoteli izprositi otroku božji blagoslov in zaeno podpirati siromake, kakemu dobrodelnemu zavodu toliko žita, kolikor je tehtal otrok. Pri tem so se priporočali priprošnji sv. Antona. V tej pobožni vaji iz štirinajstega stoletja že najdemo glavne lastnosti pobožnosti »Kruha svetega Antona«. Tako, kakor sedaj, pa so začeli opravljati pobožnost šele v najnovejšem času, in sicer vsled prav neznatnega pojava.

Pred več leti je bilo. Pobožna Luiza Bouffier (Bufjé) je hotela odpreti zjutraj vrata trgovine, pa ni šlo, ker se je pokvarila ključavnica. Pošlje po ključavničarja. Toda, četudi se je trudil nad eno uro, se vendar ključ ni hotel zavrteti v ključavnici. Že je hotel s silo odpreti. Tu obljubi Luiza razdeliti v čast sv. Antonu kruha med reveže, če bi

mogla vrata odpreti brez sile. Ključavničar poizkusi še enkrat, in glej — prvi ključ je odprl vrata.

Je li to čudež, ali ne, o tem prepustimo sodbo drugim. Zgodilo se je tako. Morda je bilo to naključje, ali pa je res uslišal sv. Anton pobožno Luizo. A tudi pozneje je obljubil marsikateri častilec sv. Antona darovati v zahvalo, če bo uslišan, gotovo vsoto denarja za reveže. Pobožnost se je zelo širila. Samo v mestu Toulon n. pr. se je nabralo leta 1884. 108.560 frankov za »Kruh svetega Antona«. Tudi v Avstriji, na Nemškem, v Italiji, v Španiji in Ameriki so zbrali ne male vsote v isti namen. Vse te podpore so darovali v zahvalo, ker jih je uslišal sv. Anton. Torej so bili prepričani, da jim je pomagal Bog na priprošnjo sv. Antona. Ni pa verjetno, da bi se bili vsi darovalci motili ali varali. Zato smemo mirno verjeti, da je pobožnost svetniku ljuba in da nam vsled nje deli dobrote.

2. Opravičenost pobožnosti.

Jasno je, da se smemo priporočati priprošnji sv. Antona. Saj častimo svetnike najlepše s tem, ako se jim priporočamo v potrebah. Tako umeva to

tudi sv. Cerkev. Vsak dan moli duhovnik v brevirju in pri sv. maši v čast svetniku tistega dne. Toda, je li opravičeno častiti sv. Antona tako, kakor pri tej pobožnosti? Ali ni to isto, kakor pogajati se z Bogom in svetnikom? In ni li to Boga nevredno? Odgovor na to vprašanje nam nudi sv. pismo, nudijo spisi svetih mož, ki so svetopisemske besede tako umevali, a jih Bog za to ni grajal. Poglejmo! Jakob je bežal pred bratom Ezavom in imel nebeško prikazn. In potem »je napravil tudi,« govori sv. pismo, »obljubo, rekoč: Ako bo Bog z menoj in me varoval na poti, po kateri bom hodil, in mi dal kruha v hrano in oblačil, če se resnično vrnem v očetovo hišo, potem bo Gospod moj Bog ... od vsega, kar mi boš dal, Ti bom daroval desetino.« (I. Moz. 18, 20.) — V drugi Mozesovi knjigi beremo: Arad, kananejski kralj, je premagal Izraelce in naropal obilo plena. Izraelci se zavežejo Bogu z obljubo, rekoč: »Če daš to ljudstvo v naše roke, bomo razdejali njihova mesta. In Gospod je uslišal prošnje Izraelcev in jim dal Kananjce v roke, da so jih pomorili in razdejali njihova mesta.« — Ana, žena Elkanova, je bila brez otrok. Molila je

h Gospodu in obljubila, če ji dá sina, da ga bo posvetila Gospodovi službi vse dni življenja. In Gospod jo je uslišal ter ji dal sina Samuela, ki je postal velik prerok in voditelj Izraelcev.

V vseh teh slučajih govori sv. pismo o prošnji k Bogu, in sicer o prošnji za časne dobrote. Vsi prosilci tudi obljubijo izvrševati dobra dela, če jih Bog usliši. Jakob obljubi desetino, Izraelci pomoriti brezbožne Kananejce, Ana posvetiti svojega sina božji službi. Isto je pri pobožnosti »Kruha sv. Antona«. Boga prosimo milosti, da nas ohrani v dobrem in odvrne hudo od nas. Poleg tega se zatečemo tudi k sv. Antonu, ki je storil že mnogo čudežev in tako pokazal moč svoje priprošnje, da nas Bog tem gotoveje usliši. Obenem obljubimo, če bomo uslišani, izkazati se hvaležne s tem, da bomo delili miloščino. Saj smo trdno prepričani, da nam bo Bog tem bolj milostljiv in nas tem rajši usliši, če se tudi mi usmilimo revežev. To je pa isto, kar je storil Jakob, kar Ana. Razložek je le v tem, da govori sv. pismo o pravi obljubi, pri »Kruhu sv. Antona« pa gre le za navadno zagotovilo, kar pa ni bistveno. Tudi je vseeno, če prosimo naravnost Boga, kakor so storili oni v

sv. pismu, ali pa če se obrnemo do svetnikov, kakor pri naši pobožnosti. Češčenje svetnikov se nanaša namreč vedno na Boga, ki jim je podelil milosti in jih povelical.

Toda čemu poleg prošnje še miloščina? Stvar je lahko umeti. Bogu in svetnikom je gotovo bolj všeč prošnja, s katero je združena tudi miloščina, in bolj gotovo jo uslišijo. S tem posnemamo Boga samega. Bog nam namreč deli milosti, mi pa darujemo v zahvalo del milosti kot podporo ubogim, ki so tudi otroci božji.

Zdi se, da bi tudi kdo ugovarjal, češ: »Čemu zopet nova pobožnost. Ostanimo rajši pri starih!« — Stare pobožnosti so gotovo koristne. Toda tudi češčenje sv. Antona je že staro, saj se je začelo že ob svetnikovi smrti in traja še vedno. Drugič pa ni mogoče navesti pametnega razloga zoper pobožnost. Nima na sebi nič takega, kar bi se ne ujemalo s cerkvenim duhom, rosi pa božji blagoslov in je povzeta takorekoč iz sv. pisma. Tudi tu ni govora o javnem češčenju sv. Antona; o tem ima govoriti le cerkvena gosposka. Gre le za zasebno češčenje, do katerega ima vsak pravico, če se le giblje v mejah določil sv. Cer-

kve. Sicer pa je pobožnost odobrila molče najvišja cerkvena oblast sama. Udje kanonično vpeljane »Bratovščine v čast sv. Antona v Rimu« so namreč dolžni po pravilih, deliti revežem miloščino v zahvalo, če jih je Bog uslišal po priprošnji sv. Antona. Miloščino morajo sicer navesti že v prošnji, kar pa je brezpomembno.

Velike važnosti je tudi, da je Kristusov namestnik papež Leon XIII. sam pohvalil pobožnost in jo dovolil v pismu dne 1. marca 1898. Obenem je dovolil popoln odpustek vsem, ki opravljajo pobožnost trinajsterih nedelj ali torkov. S tem je pripomogel, da se je svetnikovo češčenje še bolj širilo in poživilo. Pismo se glasi dobesedno tako-le:

Papež Leon XIII. v večen spomin.

Zveselila nas je prošnja, ki nam jo je pravkar izročil ljubljeni sin Lavrencij Carastelli, glavni predstojnik konventualov iz reda manjših bratov sv. Frančiška. Prav kakor mi, hrepeni tudi on prav vneto po tem, da se češčenje svetega Antona Padovanskega vedno bolj širi. Katoličani imajo pa tudi dosti vzrokov, da pobožno časte sv. Antona. Po izredni milosti mu je namreč podelil Bog moč, da deli krščanskemu ljudstvu to-

liko milosti, mu deli vsak dan toliko dobrot, da sv. Cerkev sama navaja take, ki želé čudežev, naj se zatečejo k svetemu Antonu. Zdi se razentega, da sta se združila v teh žalostnih časih sveti Anton in sv. Vincencij Pavlanski in delujeta v prijateljski ljubezni v pomoč bednemu nižjemu ljudstvu tako, da eden skrbi za kruh, drugi ga pa deli. V mnogih cerkvah je izpostavljena namreč ljubezniva podoba sv. Antona, ki drži v naročju božje Dete in ga prosi nekako milosti in je izpostavljena zato, da se zbirajo ondi doneski za podporo revežev. Podoba vabi takorekoč vernike in jih opominja, naj prosijo sv. Antona milosti in darujejo, če jih usliši, obljubljeni denar, da se nakupi kruh za reveže. Vincencijeva družba, ki oskrbljuje praviloma kruh nižjim slojem, pričakuje prav zato od sv. Antona izdatne pomoči in varstva. Zato iz srca radi ustrezamo njegovi želji. Da pa verniki še bolj rastejo v tej pobožnosti in duhovnem življenju, dovoljujemo milostno v Gospodu z ozirom na zaklade svete Cerkve popolni odpustek in odpuščenje grehov vsem vernikom obojega spola, ki se skesano izpovedo in prejmejo sv. obhajilo, pod pogojem, da opravijo trinajst

zaporednih torkov v letu, ki si jih lahko sami izberejo, premišljevanje ali kako drugo pobožno vajo v svetnikovo čast in slavo. Popolni odpustek prejmejo vsako nedeljo ali torek, ko opravljajo pobožnost, in ga lahko naklonijo tudi dušam v vicah.

Pismo sv. očeta se konča v običajni obliki takih listin in obsega troje. Prvič: Po božji volji pomaga zlasti sv. Anton v vsakdanjih stiskah in potrebah. Drugič: Prav primerno častimo sv. Antona, če obljubimo denar v podporo revežem v zahvalo za uslišano prošnjo. Tretjič: Odpustke, namenjene le udom pobožnosti in navezane le na pobožnost trinajsterih torkov, morejo prejeti tudi drugi verniki, in sicer na olajšan način. Po besedah papeževega pisma prejmejo vsi verniki obojega spola vsak torek ali vsako nedeljo trinajsterih torkov ali nedelj v letu popolen odpustek, ki ga morejo nakloniti tudi dušam v vicah, in sicer pod temi pogoji:

1. Pobožnost lahko začno opravljati poljuben torek (nedeljo) v letu, ne smejo pa izpustiti potem prav nobenega torka (nedelje). Kdor je izpustil le en torek (nedeljo), mora začeti iznova.

2. Vsak torek (nedeljo) morajo pre-

jeti zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Le onim, ki hodijo redno vsak teden k sv. spovedi, zadošča ta spoved, da morejo prejeti odpustek; niso torej dolžni iti v torek (nedeljo) iznova k sv. spovedi.

3. Poleg tega naj opravijo tiste dni še kako drugo pobožno vajo v čast svetemu Antonu, naj molijo ali premišlujejo.

3. Kako treba opraviti pobožnost.

Če želiš častiti svetega Antona s to pobožnostjo, nikar ne misli, da se boš z Bogom in svetnikom nekako pogajal. Vedi, da Bog ni dolžan sprejeti ponudbe in te potem uslišati. Končno je vse odvisno od Boga in od prošnje. Prošnja mora imeti vse lastnosti prave molitve. Predvsem prosi za kaj takega, kar je po volji božji; to pa je le tedaj, če je za zveličanje duše potrebno, koristno ali vsaj ni nasprotno. Prosi tudi za kaj takega, kar sam ne moreš doseči brez posebne milosti božje. Kdor bi n. pr. prosil blagoslova pri gospodarstvu, a pri tem sam zanemarjal delo, bi prosil zastonj. Bog blagoslavlja namreč le pošteno delo. Prosi ponižno, to je zanašaj se edino na božjo dobrotljivost in na zasluge Kristusove, ker nas Bog

Oče v nebesih le potem usliši. Prosi zaupno! »Prosi naj,« piše sv. Jakob, »v veri; nikar naj ne dvomi; kdor dvomi, je podoben morskemu valu, ki ga premetava veter semtertje. Zato naj nikar ne pričakuje tak človek, da bo kaj prejel od Boga.« (1, 6.) Imamo tudi vzrok, da zaupamo neomajano. Bog je neskončno dobrotljiv, kar obljubi, gotovo izpolni. Moli stanovitno!

Miloščino lahko deliš sam. Kupi za obljubljeni denar kruha ali drugih življenskih potrebščin ter jih razdeli poljubno med reveže. Po mnogih cerkvah imajo v ta namen podobo sv. Antona in nabiralnik za »Kruh sv. Antona«. Nabrani denar pobere dobrodelno društvo ali v to določena oseba in ga obrne ubogim v prid. Samoposebiumevno odločuje le dušni pastir, ali naj se napravi nabiralnik ali ne, in če se napravi, kam naj se postavi. Tudi bi bilo primerno, da nadzira dušni pastir sam ali po drugih »Kruh sv. Antona«. Ni pa priporočljiva navada napravljati nabiralnike po zasebnih hišah. Ljudje namreč radi molijo pred svetnikovo podobo. Potem pa je nevarno, da bi se udomačila kaka takozvana skrivna pobožnost, ki jo mora preprečiti vsak dušni pastir.

Jutranja molitev.

V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.

O moj Bog! Molim Te v največji ponižnosti. — Verujem v Tebe, ker si neskončno resničen; — upam v Tebe, ker si vsemogočen, neskončno dobrotljiv in zvest; — ljubim Te nad vse, ker si neskončno popoln in vse ljubezni vreden.

Zahvalim Te za vse dobrrote, ki si mi jih kdaj skazal, — zlasti pa, da si me tudi to noč milostno varoval.

Tebi v čast bodi vse, kar bom danes mislil in govoril, delal in trpel. — Zato združim vse to z namenom in zaslužanjem Jezusa, Marije in vseh svetnikov, — in tako združeno Tebi darujem. — Želim se udeležiti vseh svetih maš, ki se bodo danes darovale, — in vseh odpustkov, ki jih morem danes dobiti s svojimi molitvami in drugimi dobrimi deli.

Trdno sklenem, ogibati se vsakega greha, posebno pa tistega, ki mi je prišel že v navado. — Daj mi milost, o Bog, da bom vestno izpolnjeval ta svoj sklep.

Sladko Srce Jezusovo, daj, da Te bom ljubil vedno bolj in bolj.

(300 dni odpustka vsakikrat. — Pij IX., 26. nov. 1876.)

Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje.

(300 dni odpustka vsakikrat. — Pij IX., 30. sept. 1852.)

Sveti angel varih, moj sveti patron in vsi svetniki božji, prosite zame.

Oče naš. Češčena Marija. Vera. Čast bodi.

Večerna molitev.

† Moj Gospod in moj Bog! — Molim Te in zahvalim za vse dobre, ki si mi jih tudi danes skazal na duši in telesu. — Ali sem pa tudi vsako prav porabil? Ali sem izpolnjeval Tvoje zapovedi? — Pomagaj mi, da o tem dobro izprašam svojo vest.

Premišluj in moli:

O moj Bog! — Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, — ker sem z njimi zaslužil, da me po vsej pravici kaznuješ. — Žal so mi, ker sem Tebe, svojega najboljšega Očeta, — največjo in preljubeznivo dobroto, z njimi razžalil. — Trdno sklenem, s Tvojo milostjo svoje življenje

poboljšati, — bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti.

V Tvoje roke, o Bog, izročim svoje telo in svojo dušo; — Tebi priporočim tudi svoje stariše, sorodnike in dobrotnike, žive in mrtve.

Obišči, prosimo Te, Gospod, to prebivališče — in odženi od njega vsa zalezovanja hudega duha. — Tvoji sveti angeli naj v njem stanujejo ter nas varujejo v miru, — in Tvoj blagoslov bodi vedno nad nami. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

O Marija, brez madeža špoceta, prosi za nas, ki se k Tebi zatekamo.
(100 dni odpustka enkrat na dan. — Leon XIII., 15. marca 1884.)

Jezus, Marija, Jožef! Vam podarim svoje srce in svojo dušo.

Jezus, Marija, Jožef! Stojte mi na strani v zadnjem boju.

Jezus, Marija, Jožef! Naj združen z vami mirno izdihnem svojo dušo.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
(300 dni odpustka vsakikrat. — Pij VII., 28. aprila 1807.)

Moli tudi za uboge duše v vicah.

Prva sv. maša.

Premišljevanje trpljenja Jezusovega in njegove Matere.

Če preostaja kaj časa, se vmes moli žalostni del rožnega venca.

Molitev za pripravo.

O večni Oče, čutiti želim žalost, ki jo je čutil Tvoj Sin na svojem potu iz Jeruzalema na Kalvarijo. Obnoviti hočem zdaj spomin na trpljenje in smrt brezmadežnega Jagnjeta, ki se je zame darovalo.

Padem, o moj Bog, pred Tvojo pričujočnostjo na kolena in si ne upam dvigniti oči k Tebi, pred katerim zakrivajo svoje obličje angeli.

Božji Jezus, presuni me z občutki žalosti in kesanja, kakor bi jih bil imel, ko bi bil na Kalvariji ob Tvojih nogah, ob strani Tvoje svete Matere, ki je jokala pod križem. Daj, da se moje solze žalosti in ljubezni združijo z onimi, ki jih je ona potočila. O Mati žalosti, vtisni v moje srce žalost, ki jo je občutila tvoja duša zaradi trpljenja tvojega Sina.

Mašnik pred oltarjem.

Jezus na Oljski gori.

J e z u s. Moja duša je žalostna do smrti. Smrtni strah me navdaja pred trpljenjem, ki ga moram pretrpeti, da operem tvoje grehe. Krvav pot mi kaplja od telesa tako obilno, da napaja zemljo.

V e r n i k. O moj Jezus, jaz trpim s Teboj in se žalostim z angeli, ki so Te obiskali na Oljski gori. Priznam, da Ti številni in veliki moji grehi napravljajo smrten strah in Ti iztiskavajo krvav pot. Rad bi daroval svoje življenje za Te, da bi Ti pokazal svojo ljubezen in kesanje.

Sveta Devica Marija, ki si tako neustrašeno nosila bolečine s svojim božjim Sinom, izprosi mi usmiljenje in odpuščanje.

Jezusa zasramujejo.

J e z u s. Z vso močjo me bijejo v lice in pljujejo v obraz.

V e r n i k. Moj dobri Jezus, prosim Te plemenitega odpuščanja za žaljenje, ki ga trpiš. Od sedaj dalje se hočem šteti srečnega, kadarkoli bom pozabljen, ponižan in žaljen.

O Marija, najčistejša in najponižnejša Devica, uči me ljubiti in gojiti čistost in ponižnost.

Kirie eleison.

Peter zataji Jezusa.

J e z u s. Prvi izmed mojih apostolov, Peter, me zataji. Z enim samim pogledom pa ganem njegovo srce, da celo življenje objokuje svoj greh.

V e r n i k. O moj Bog, tudi jaz sem Te pogostokrat zatajil kot Peter, če je šlo za Tvojo čast in mojo korist. Kakor on, hočem tudi jaz objekovati svoje grehe celo življenje in delati odkritosrčno in resnično pokoro.

O Marija, ki si tako pogostokrat jokala nad grehi sveta, izprosi mi kesanje in solze apostola-prvaka.

List.

Jezus pred Pilatom.

J e z u s. Pred Pilatom se ne izkušam opravičevati, molčim, trpim vse iz ljubezni do tebe.

V e r n i k. Moj vse ljubezni vredni Jezus, učil si me, naj več molčim kot govorim. Podeli mi milost, da ljubim molčečnost in zbranost kot močno sredstvo, s katerim najdem Tebe, da

slišim Tvoje sladke besede, ki jih v samoti in pri sv. obhajilu govoriš moji duši.

O Marija, uči me ljubiti molčečnost in zbranost, da moja duša vedno pazi na vsak glas tvojega božjega Sina.

Evangelij.

Jezus pred Herodom.

J e z u s. Pilat me pošlje k Herodu, ki se norčuje iz mene, me zasramuje in ogrne z belim plaščem.

V e r n i k. Grozno, o Gospod! Norčuje se iz Tebe, ki si večna modrost in resnica! Toda ali nisem tudi jaz tega ravnotako kriv, kakor ta brezbožni vladar in nečloveški Judje, kadarkoli delam po lažnivih naukah sveta? Kakšna sramota zame, ki si me Ti tako pogostokrat razsvetljeval z lučjo evangelija!

O Marija, sedež večne modrosti, izprosi mi, prosim te, resnično modrost in pravo pamet, da se po tvojem zgledu nikdar ne ločim od Jezusa in Njegove rimsko-katoliške Cerkve.

Darovanje.

Jezusa bičajo.

J e z u s. Pilat me ukaže bičati. Slečejo me, privežejo k stebru, rablji

besne nad menoj in me bijejo, da curlja kri po telesu in je celo telo ena sama rana. Vse te muke trpim, da se pokorim za tvojo mehkužnost, prevzetnost in nečistost. Ali se jim ne boš nikoli odrekel?

V e r n i k. O Jezus, Jagnje božje, molim Te v češčenja vrednem stanju, ko si bil bičan. Poljubljam Tvoje svete rane ter naredim za vselej sklep, da se odpovem mesenemu poželenju in uživanju. O moj Odrešenik, zavoljo teh potokov krvi, ki si jo prelil, in sramotne golote, ki je bila Tvoje največje trpljenje, Te prosim, da me očistiš vsakega madeža in umiješ v svoji krvi.

O Marija, ko tako strašno bičajo in mesarijo telo tvojega božjega Sina, odmeva vsak udarec v globočini tvojega srca. O nebo, kako moreš prenašati te grozovite muke?

O mila, prežalostna Mati, moje srce se trga bolečin, ko pomislim, da so moji grehi povzročili Jezusovo in tvoje trpljenje.

Predglasje.

Jezusa s trnjem kronajo.

J e z u s. Strgajo mi s telesa suknjo, ki se je bila prijel ran, da se znova

odpro in krvavé; ogrnejo me s starim škrlatnim plaščem, pritisnejo na mojo glavo krono z dolgimi trni, da se mi vliva kri po obrazu. Nato mi dajo v roke trst ter me z zasramovalnim posmehom pozdravljajo.

V e r n i k. O Jezus, kralj mučencev, ta trnjeva krona, ki moči Tvoje lice s krvjo, me uči, da moram, če hočem uživati s Teboj slavo, s Teboj čutiti tudi trpljenje. O moj Jezus, Ti si kralj poln milobe, zato želim, da od sedaj dalje sam vladaš v moji duši in v mojem srcu.

O Marija, kraljica mučencev, pri pogledu na trnje, ki venča tvojega Sina, in pri pogledu na kri, ki teče od Njegovega telesa, stiska tvoje Srce bolest in smrten strah. O, vzemi iz krone en trn in vtisni ga v moje zadolženo srce, da čutim s teboj tvoje bolečine.

Sanktus.

Jezusa obsodijo na smrt.

J e z u s. Pilat me pelje pred Jude s trnjevo krono na glavi in ogrnjenega s starim plaščem, da se vidi del razmesarjenega in s krvjo oblitega telesa. »Ecce homo, glejte, človek!« pravi Pilat, in Judje kriče: »Križaj Ga, križaj Ga!«

Četudi spozna Pilat mojo nedolžnost, me obsodi v smrt.

V e r n i k. O Jezus, kakšne sramotne očitke mi dela moja vest! Ali nisem jaz zahteval in povzročil Tvoje smrti, kadarkoli sem grešil? Kako naj me ne presune najglobočja žalost? Navdaj vendar moje srce z žalostjo in ljubeznijo do Tvojega trpljenja! O Jezus, ki si bil mučen, zaničevan in razmesarjen, poglej name z usmiljenjem! Četudi Tvoja usta molče, slišim v svoji duši glas Tvoje krvi, ki kliče za usmiljenje. Kako bi mi moglo še manjkati zaupanja, ko vidim vse to, kar trpiš Ti iz ljubezni do mene!

O Marija, iz dna svojega srca čutim s teboj grenko žalost, ki si jo občutila, ko si videla svojega Sina s trnjem kronanega, z ranami obdanega in k smrti obsojenega.

Spomin živih.

Jezusu nalože križ.

J e z u s. Dado mi križ in jaz ga vzamem nase. Tvoji grehi me tako težijo, da obnemorem. Rablji me tolčejo s pestmi in nogami. Vzdignem se in vidim svojo Mater vso v solzah in blizu smrti; podpirata jo Janez in Magdalena. Ker padaš ti zopet in zopet nazaj v

grehe, padem tudi jaz trikrat pod križem. Simon iz Cirene mi pomaga nesti križ. Ko pomočim vso pot s svojo krvjo, dospem na Kalvarijo.

V e r n i k. O moj ljubeznivi Jezus, Ti padaš pod težo križa in še bolj pod težo mojih grehov! Moje vedno padanje v grehe je vzrok tvojih padcev pod križem. O Gospod, da jih odstranim, hočem potrpežljivo prenašati boleznin in bolečine, ki mi jih pošiljaš. Da me očistiš, hočem za Teboj prav na križ.

O sveta Mati Jezusova, ko si prišla na Kalvarijo, videla si pot vso pomočeno z Njegovo krvjo. Ko so Ga pa ugledale tvoje oči, si Ga komaj spoznala, kajti vsega so izpremenile in popačile rane, znoj in kri pod težkim bremenom križa. O Mati, potrta od bolesti, iz dna svoje duše čutim z vsemi tvojimi bolečinami.

Povzdigovanje sv. hostije.

Jezusa povzdignejo na križu.

J e z u s. Koliko je moje osramočenje! Poleg druge moje obleke s silo strgajo raz mene suknjo, ki se je bila prijela ran. Neizmerne bolečine trpim, ko mi noge in roke prebodejo z žebli. Posta-

vijo me na križ pribitega pokoncu, in ko zasade in pritrdijo križ v jami, povzroči ta sunek po vseh mojih udih neznanse bolečine.

V e r n i k. O moj Zveličar, najponižneje Te molim iz ljubezni do mene povzdignjenega in pribitega na križ. O sveta in češčenja vredna žrtev, o zame darovano Jagnje božje, jaz ubog grešnik se morem tukaj samo globoko ponižati ter v svojem srcu in v svoji duši trpeti.

Povzdigovanje keliha.

O presveta kri, ki tečeš iz rok in nog mojega Jezusa, teci v moje srce! O moj predobri Zveličar, ker prelivaš zame svojo kri, sem pripravljen, da dam svoje življenje za Te. O bodi tako dober in podeli moji ubogi duši sadove in zasluženje svoje krvi.

Po povzdigovanju.

Jezus umrje na križu.

J e z u s. Teža telesa razširja rane rok in nog; moje bolečine so neizrek-ljive, moje meso se trga, noge stopijo iz členov, žile se odpro, in kri se, kakor vidiš, v velikih curkih razliva po mojem telesu. Svojemu nad vse ljubljenu

učencu izročim svojo Mater, ki postane tudi tvoja, in umrjem zate.

V e r n i k. O moj mili Jezus, spoznam v grenkosti svoje duše, da je Tvojih bolečin krivo moje početje. S svojo nečistostjo sem prebodel Tvoje roke in s svojimi napačnimi poti Tvoje noge. O, da bi mogel objokovati svoje grehe s krvavimi solzami; še več, da bi mogel s Teboj na križu trpeti in umreti! Ker pa tega ne morem, daj, da trpim iz ljubezni do Tebe. Daj, da čuti moje srce in moja duša posebej vsako bolečino Tvoje s trnjem venčane glave; Tvojih motnih in s solzami zalitih oči, Tvojega od udarcev razmesarjenega obraza, Tvojih krvavečih in z žolčem pojenih ust, Tvojih prebodenih rok in nog, Tvojih razklenjenih udov, pretrganih živcev in žil, Tvojega krvavečega in z ranami obdanega telesa. O moj Odrešenik, če bi bilo celo moje telo v tako žalostnem stanju, kakor je bilo Tvoje, kaj bi bilo to v primeri s tem, kar dolgujem Tebi, ki si pretrpel in umrl na križu, da dosežeš zame nebeško življenje! O sladki Jezus, Bog moj, zdaj ko umiraje nagneš glavo, dihni vame poljub miru in sprave. V tem trenutku bo duša čutila neizrekljivo sladkost odpu-

ščenja in usmiljenja, odsev sladkosti nebes, ki jih more tu doli okusiti le tisti, kdor z veseljem in ljubeznijo prenaša vse bolečine.

O Marija, o bolesti polna Mati, če jokajo angeli, ko vidijo Jezusa pribitega na križu umirati, kakšne so morale biti bolečine tvoje duše in tvojega srca. O moja mila Mati, vtisni globoko v mojo dušo in v moje srce občutke bolečin, ki si jih prestala pod križem, da morem s teboj trpeti.

Jagnje božje.

Srce Jezusovo prebodeno s sulico.

O moj dragi Jezus, ali rane Tvojega trpljenja, bolečine biča in trnja še ne zadostujejo Tvoji ljubezni do mene? Ali naj še sulica prebode Tvoje Srce? Da, in zato, da moreta moja duša in srce lažje vstopiti vanj, da moreta globlje prodreti, se užgati in poživiti v žaru božjega ognja, v tem globokem morju ljubezni. O presveto Srce, daj, da kane na moje srce ena kaplja one krvi, ki je pritekla, ko si bil preboden s sulico, da se bolj in bolj užiga v živih plamenih Tvoje ljubezni. Moj sladki Jezus, skrij me kljub moji nevrednosti v to rano svojega Srca. Pridi tudi v moje srce, o

božje Srce Jezusovo, in vtisni mu pečat svoje ljubezni. Bodi srce mojega srca, življenje mojega življenja v ljubezni in v bolečinah. Razlij nad mene milosti, katerih studenec si ti.

O sveta Mati božja, prerokovanje Simeonovo se izpolnjuje na tebi, in tvoja duša je globoko ranjena od sulice, ki je prebodla Srce Jezusovo. O sveta Devica, da bi vendar mogel potegniti morilno železo iz tvojega ranjenega Srca in ž njim prebosti svoje pokvarjeno srce, da bo strto od bolečin zaradi mojih grehov!

Obhajilo.

Marija sprejme v svoje naročje s križa snetega Jezusa.

Moj Bog, verujem v Te, ker si sama resnica; upam v Te, ker si v svojih obljubah neskončno zvest; molim Te in ljubim iz celega svojega srca, ker si neskončno dober in ljubezljiv; moja duša hrepeni po Tebi, ker si njeno veselje in njena sreča.

O moj dragi Jezus, vsa Tvoja kri je iztekla, in Tvoj zadnji vzdih velja odrešenju človeštva. Ti umrješ, da živim jaz, in Tvoja sveta Mati postane moja. Jokajoča in do smrti potrta Mati

sprejme v svoje naročje Tvoje krvavo in mrtvo telo. O kakšna žalost! Moje srce je potrto od bolesti; želim, da bi mogel prelivati gorke solze pri pogledu na Tvoje krvavo in mrtvo telo, ki ga vidim v naročju Tvoje neutolažljive Matere. Njeno ogrinjalo je pomočeno s krvjo, ki je pritekla iz Tvojih rok; ko Te poljublja, se pomočijo njene ustnice in njena lica s krvjo.

O moj Bog, združim se z obhajilom mašnikovim in z obhajilom vseh tistih, ki so toliko srečni, da se hranijo s Tvojim svetim mesom in krvjo. Sprejmi dobrohotno živo željo, da Te prav kmalu prejmem, da se prenovim v Tebi.

Presv. duša mojega Jezusa, žalostna do smrti, pridi v me in blagoslovi me!

Srce mojega Jezusa, s sulico prebodeno Srce, užgi me!

S krvjo oblito telo mojega Jezusa, reši me!

Predragocena kri mojega Jezusa, teci v moje srce in napoji ga!

Najčistejša in živa voda, ki si priitekla iz strani mojega Jezusa, očisti me!

Odprte rane mojega Zveličarja, skrijte me v se!

Bolečin polno trpljenje mojega Jezusa, podpiraj me v mojih bolestih!

O moj Zveličar, ganjen ljubezni molim rane Tvojega telesa. Žalosti in ljubezni polne solze, ki jih prelivam s Tvojo sveto Materjo, so tisočkrat slajše kakor vse veselje tega sveta. Kajti četudi si ves izpremenjen in s krvjo oblit, zdiš se mi vendar silno lep, prikupljiv, češčenja vreden. Vsa moja sreča je v tem, da ganljivo častim Tvoje rane ter jih z ljubeznijo poljubljam, kajti iz celega srca ljubim rane svojega odrešenja. Moja duša najde v njih veselje, radost, čast in srečo. Pogostokrat hočem v duhu stopiti na Kalvārijo pod vznožje križa in Te moliti v naročju Tvoje svete Matere dotlej, da me pokličeš k sebi, da Te večno hvalim in ljubim v nebesih.

O sveta Matī božja, moje srce se žalosti, ko vidim Tvoje solze teči na okrvavljeno in mrtvo truplo tvojega Sina, ki Ga držiš v naročju. In če si ti vsled neprestanega jokanja pretakala gorke solze, kako grenka žalost mora navdati šele mojo dušo in moje srce, ko pomislim, da so naši grehi krivi tvojih solzâ, ki so se mešale s krvjo mojega Odrešenika in Boga. O globoko potrta Matī žalosti, o sveta kraljica mučencev, ki si vsled svojih bolečin pri trpljenju

Jezusovem postala naša soodrešenica, ne dovoli, da bi jaz povzročil še kdaj tvojemu božjemu Sinu nove bolečine in tvojemu prežaljenemu Srcu novo žalost.

Zadnji evangelij.

Jezusa polože v grob.

O moj Odrešenik, šele s smrtjo torej in v grobu nehajo muke Tvojega trpljenja. Kaj je postalo iz tega obličja, ki dela veselje angelom in ki se je svetilo na gori Tabor svetlejše kakor solnce? Pa kaj vidim? Učenci so primorani s sveto silo iztrgati Mariji iz naročja Jezusa, ker se ne more ločiti od Njega in Ga moči s svojimi solzami. Mati žalosti, o moja ljuba Mati, dovoli mi, da grem s teboj, svetim Janezom in Magdaleno za pogrebom tvojega božjega Sina. O telo mojega Odrešenika, ki so ga zavili v tančico, da so ga položili v grob, molim te kar najprisrčneje!

Marija še poljublja svojega Jezusa ter Ga pritiska na svoje Srce. Končno Ga ji iztrgajo iz rok, da Ga polože v grob. Grob se zapre in neutolažljiva Mati pritiska svoje ustnice na mrzli kamen ter ga moči s svojimi solzami.

O Marija, moja nad vse ljubljena Gospa, daj, da čutim s teboj tvoje bole-

čine. Ljubezen je tebi prinesla križ; daj, da meni križ prinese ljubezen. Izprosi mi, da bom iz ljubezni do Jezusa in do tebe tudi jaz voljno nosil svoje križe.

Molitve po maši (klečé).

Druga sv. maša.

Začetek.

Usmiljeni Bog, nebeški Oče — ljubim Te nad vse. — Iz srca obžalujem svoje grehe — in trdno sklenem več ne grešiti.

Tvojemu veličastvu — hočem darovati nedolžno jagnje Jezusa, — Tvojega ljubega Sina.

Naj bo ta sveta daritev — Tebi v spodobno čast in hvalo;

in v vredno zahvalo za vse prejete dobrote.

Naj za naše grehe zadostuje — Tvoji božji pravičnosti, — da dobim milost kesanja in pokore — in odpuščenje kazni za greh.

V zaupanju na to daritev Te prosim, — daj meni in mojim starišem, — dobrotnikom in vsem vernim na zemlji — vse dobro za dušo in telo, — vernim

dušam v vicah pa večni mir in pokoj.
Amen.

Pri evangeliju.

† Moj Gospod Jezus Kristus, — trdno verujem vse, kar si nam razodel in nam po sveti katoliški Cerkvi zapoveduješ verovati. Daj mi milost, — da to sveto vero pred svetom spoznavam — ter po njej živim in umrjem. Amen.

Pri darovanju.

Nebeški Oče, — darujem Ti po mašnikovih rokah in po njegovem namenu — kruh in vino, — ki se bosta izpremenila v telo in kri Jezusa Kristusa, Tvojega Sina. — S Srcem božjega Zveličarja združim tudi svoje srce — in se tako Tebi darujem z dušo in telesom. — Sprejmi, Gospod, to daritev — v hvalo in čast svojemu imenu, — nam v blagor — in na korist svoji sveti Cerkvi. Amen.

Svet.

Svet, — svet, — svet si Ti, o Gospod, — Bog vojnih čet. — Polna so nebesa in zemlja Tvoje slave. — Hosana na višavah. — Blagoslovljen, ki pride v imenu Gospodovem. — Hosana na višavah.

Pri povzdígovanju.

Molim Te, presveto Rešnje Telo Jezusovo, zame darovano na križu!

Jezus, verujem v Te.

Jezus, upam v Te.

Jezus, ljubim Te nad vse.

Bodi milostljiv meni ubogemu grešniku. Amen.

Molim Te, presveta Rešnja Kri Jezusova, zame prelita na križu!

Jezus, Tebi živim.

Jezus, Tebi umrjem.

Jezus, Tvoj sem živ in mrtev.

Očisti me, Gospod, s svojo krvjo in usmili se vernih duš v vicah. Amen.

Večni Oče, — darujem Ti predrago kri Jezusa Kristusa — v zadoščenje za svoje grehe — in za potrebe svete katoliške Cerkve. Amen.

(100 dni odpustka vsakikrat. — Pij VII., 22. septembra 1817.)

Pri obhajilu.

Gospod, — nisem vreden, da greš pod mojo streho, — ampak reci le z besedo, — in ozdravljena bo moja duša. (Trikrat.)

Duhovno obhajilo.

Moj Jezus, živo verujem, da si v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa

resnično pričujoč, — in Te ponižno molim. — Ljubim Te nad vse — in zato obžalujem vse svoje grehe. — Rajši hočem vse pretrpeti, — kakor Tebe kdaj z grehom izgubiti. — Moja duša hrepeni po Tebi, moj Bog. — Ker Te pa zdaj v zakramentu ne morem prejeti, — pridi v moje srce vsaj s svojo milostjo. — Pridi, — sprejemem Te kakor v resnici pričujočega — in se popolnoma sklenem s Teboj. — Ne dopusti, da bi se kdaj ločil od Tebe. Amen.

Pri blagoslovu.

Blagoslovi nas vsemoškočni Bog † Oče † Sin in Sveti † Duh. Amen.

Zahvala.

Hvala Tebi, nebeški Oče, — za vse milosti te svete maše. — Sprejmi jo v svojo čast in moje zveličanje. — Tvoj sveti blagoslov naj me spremlja po vseh mojih potih — in naj me vodi v večno življenje.

Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, — kakor je bilo v začetku, — tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Molitve po maši (kleče).

Spovedne molitve.

Molitev pred izpraševanjem vesti.

Pridi, Sveti Duh, razsvetli mi um, da prav spoznam svoje grehe; nagni mi voljo, da se jih resnično kesam, odkritosrčno spovem, zanje zadostujem in se resno poboljšam.

O Marija, usmiljena Mati, izprosi mi milost, da vredno prejmem zakrament svete pokore.

Moj angel varih, moj sveti patron in vsi svetniki, posebno vi, blaženi spokorniki, ki ste zdaj po usmiljenju božjem pravični in srečni, prosite zame grešnika.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Izpraševanje vesti.

Pri izpraševanju vesti je treba velike skrbnosti, kakor pri vsakem imenitnem opravilu; ne smemo biti površni in lahkomišelní, pa tudi ne prebojazljivi.

Resno se izprašuj: Kdaj sem bil zadnjič pri spovedi? — Ali sem zamolčal kak smrtni greh? — Ali sem se takrat resnično kesal svojih grehov, in ali sem sklenil, da jih več ne storim? — Ali sem v smrtnem grehu prejel sveto ob-

hajilo? — Ali se je to zgodilo tudi o velikonočnem času? — Ali sem natančno opravil naloženo pokoro? — Ali sem po svoji moči poravnal škodo, če sem jo bil storil bližnjemu?

Potem se izprašuj (brez tiskanih vprašanj), kaj si grešil od tistega časa, ko si začel greh spoznavati, ali od zadnje dobro opravljene spovedi.

Premisli božje in cerkvene zapovedi in poglavitne grehe, in vprašaj se prav resno, kaj si grešil v mislih, v željah, v besedah, v dejanju, ali z opuščanjem dobrega...

Dalje še premisli, ali si se udeležil kakega tujega greha, in ali si izpolnjeval dolžnosti svojega stanu...

Če si smrtno grešil, izprašuj se tudi o številu smrtnih grehov in o takih okoliščinah, ki izpreminjajo vrsto greha, ali ki iz sicer malega greha naredé smrtni greh. Premišljuj, ali si storil smrtni greh vsak dan, vsak teden, vsak mesec; in kolikrat na dan, na teden, na mesec...

Potem se še vprašaj, kateri greh storiš največkrat (da spoznaš svojo poglavitno napako). Da jo odpraviš, ti bodi posebna skrb.

Kes ali obžalovanje.

Moj Bog, kako zadolžen stojim pred Teboj! Neštevilnokrat sem žalil Tebe, neskončno dobroto, in omadeževal svojo dušo. Pomačaj mi s svojo milostjo, da se rešim greha, ki je največje hudo.

O Sveti Duh, razsvetli moj um in gani moje srce, da bom svojo hudobijo prav spoznal in iz vsega srca obžaloval. Marija, pribežališče grešnikov, podpiraj me, ubogega grešnika! In ti, moj angel varih, ki si bil priča mojih grehov, pokaži mi vso njihovo gnusobo, da se jih bom iz srca kesal in zopet našel usmiljenje božje. Amen.

Trdni sklep.

O moj Bog! Trdno sklenem, s Tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, bližnje priložnosti v greh se várovati in nič več ne grešiti. Odslej Ti hočem zvesteje služiti. Daj mi milost, da izpolnim ta svoj sklep. Amen.

Spoved.

Ko pride vrsta nate, poklekni k spovednici. Ko spovednik odpre vratca, se pokrižaj in reci:

Prosim svetega blagoslova, da se svojih grehov prav in čisto spovem.

Jaz ubogi grešnik se spovem Bogu vsemogočnemu, preblaženi Devici Mariji, vsem ljubim svetnikom in vam, častitemu mašniku, božjemu namestniku, da sem po svoji zadnji spovedi, ki sem jo opravil — (tu se pove kdaj) — velikokrat in obilno grešil; posebno pa se obtožim —.

Spovej se zdaj svojih grehov. Skleni spoved s tem, da še enkrat obudiš kes ali obžalovanje, rekoč:

O moj Bog! — Ti in vsi moji grehi so mi resnično žal, — ker sem z njimi zaslужil, da me po vsej pravici kaznuješ. — Žal so mi, ker sem Tebe, svojega najboljšega Očeta — največjo in preljubeznivo dobroto, z njimi razžalil. — Trdno sklenem, s Tvojo milostjo svoje življenje poboljšati, — bližnje priložnosti v greh se varovati in nič več ne grešiti.

Prosim, duhovni oče, zveličavne pokore in svete odveze.

Molitev po spovedi.

Zahvalim se Ti, nebeški Oče, za Tvojo milost. — Veliko je bilo moje zadolženje, ali še večje je Tvoje usmiljenje. — Bil sem izgubljen sin, zdaj pa si me zopet sprejel za svojega otroka, — ker

nočesh smrti grešnikove, ampak da se spokori in živi.

Moj Odrešenik, Jezus Kristus, — svojo kri si preli na križu za grešnike — in postavil zakrament svete pokore, da bi jih rešil večne smrti! — Iz dna svojega srca Ti želim biti hvaležen; — zato ponovim danes svoj sklep: — nikoli več Te nočem žaliti. — Boljše je zame, da bi se zgrudil mrtev na zemljo, — kakor da bi še kdaj živel v smrtnem grehu. — Jezus, v Tvoje usmiljenje upam: — pridi na pomoč moji slabosti, — da ne padem nikdar več.

Sveta Marija, — tebi prav posebno priporočim svoje sklepe. — Tebi ne bo odrekel nobene prošnje tvoj Sin, Jezus Kristus: — o izprosi mi milost stanovitnosti do zadnje ure mojega življenja. Amen.

Zadostovanje.

Kdor naložene pokore po lastni krivdi ne opravi, ta greši in izgubi mnogo milosti. Zato opravi pokoro: 1. natančno tako, kakor je bila naložena; in 2. brez odlašanja.

Obhajilne molitve.

Obujenje vere.

O Jezus, moj Gospod in moj Bog!
— Kar si govoril Izraelcem, govoriš tudi nam: —

»Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. — Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj, — in kruh, ki ga bom jaz dal, — je moje meso za življenje sveta.

Resnično, resnično vam povem: ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.

Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

»Ko so pa (apostoli z Jezusom) večerjali, je vzel Jezus kruh, in ga je posvetil in razlomil ter dal svojim učencem, rekoč:

Vzemite in jejte, to je moje telo.

In vzel je kelih, zahvalil (nebeškega Očeta) in jim dal, rekoč:

Pijte iz njega vsi. Zakaj to je moja kri nove zaveze, ki bo za njih veliko prelita v odpuščenje

grehov.« »Kolikorkrat boste to delali, delajte v moj spomin.«

Te besede si govoril Ti sam, o Jezus, — Ti moj Bog, — ki ne moreš ne goljufati, ne goljufan biti. — Zato verujem, — da si v zakramentu svetega Rešnjega Telesa resnično in bistveno pričujoč. — O Jezus, poživi mojo vero. Amen.

Obujenje upanja.

Gospod Jezus Kristus, — nisi prišel na zemljo iskat pravičnih, ampak grešnike. — Tudi zdaj nas vabiš in kličeš: — »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, — in jaz vas bom poživil.«

Tvoja ljubezen mi daje upanje, — da tudi mene ne boš zavrgel. — Nisem vreden, da bi Te prejel v svoje srce, — ali zaupati moram na Tvoje besede. — Pridi torej, — naj se zgodi, kakor si rekel: — »Kdor je moje meso in pije mojo kri, — ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.« — Pridi, o Jezus, in utrdi moje upanje.

Obujenje ljubezni.

Z večno ljubeznijo si me ljubil, moj Bog. Ko me še na svetu ni bilo, si zame že pripravljaj zveličanje. Postal si člo-

vek, da bi me odrešil; postavil si Zakrament ljubezni, da bivaš vedno med nami; in vabiš me k sveti večerji, v kateri boš Ti sam moja jed in pijača.

Ljubim Te, moj Odrešenik, — moj Bog in moje vse. — Ljubim Te iz vsega srca nad vse, — in žal mi je, da Te nisem vedno tako ljubil. — Danes pa Ti obljubim večno ljubezen. — Nobena stvar me ne bo ločila od Tebe. — Tebi hočem živeti, Tebi hočem umreti. — O Jezus, vnemaj bolj in bolj mojo ljubezen do Tebe. Amen.

Obujenje ponižnosti in kesanja.

Gospod Jezus Kristus, — čim bolj se bliža sveti trenutek, ko se boš sklenil z menoj, — tem bolj čutim svojo nevrednost. — Ti si neskončni Bog, jaz pa sem prah in pepel. — Ti si neskončno svet, jaz pa z grehi omadeževan. — Ti si me ljubil, jaz pa sem Te žalil.

Moj Bog, — sramujem se svoje nevrednosti — in iz vsega srca obžalujem, — da sem prestopal Tvoje svete zapovedi. — Žal mi je, da sem svojo dušo omadeževal z grehi; — žal mi je, da sem zaslužil pekel in izgubil nebesa; — najbolj pa mi je žal, — da sem žalil Tebe,

svojega Odrešenika, — ki me ljubiš in vabiš k svoji mizi.

Češčenje in hrepenenje.

Gospod Jezus Kristus, — kakor Bog in človek si pričuje v podobi kruha, — da bi bil moji duši hrana za večno življenje. — Molim Te, moj Bog in moje vse.

Pridite semkaj, vse stvari božje, — molite z menoj Jezusa!

Pridite iz nebes, angeli božji, — molite z menoj Jezusa na altarju! — Pridi, sveta Devica Marija, ki svojega Sina ljubiš, — moli z menoj Jezusa v Zakramentu ljubezni. — Moj Bog in Odrešenik, — iz globočine svoje nevrednosti vzdihujem po Tebi: — pridi v moje srce. — Kakor žejni jelen hrepeni po studencu, — tako moja duša koprni po Tebi.

Ponavljaj pred Jezusom vroče vzdihljeje, dokler ne pride čas svetega obhajila.

Molitve po svetem obhajilu.

1. Po češčenju in zahvala.

Bodi tisočkrat pozdravljen v mojem srcu, ljubi Jezus! Odkod meni ta neizrekljiva sreča, da si prišel k meni, Ti,

moj Gospod in moj Bog! Nebesa Te ne morejo obseči, ali Tvoja ljubezen Te je nagnila, da si prišel prebivat v srce ubogega grešnika!

O kako srečen sem danes! Našel sem Njega, ki Ga ljubim. V mojem srcu živi On, ki je moje veselje.

Moja duša povelečuje Gospoda, — in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju. — Zakaj velike reči mi je storil — On, ki je mogočen in čegar ime je sveto.

Pridite, angeli nebeški, — povelečujte z menoj Jezusa! — Pridite, apostoli in mučenci, spoznavalci in device, — hvalite z menoj Gospoda! — Pridi, Marija, — božja Mati in Devica, — pomagaj mi, da se dostojno zahvalim svojemu Odrešeniku, — tvojemu Sinu! — Jezus, Tebi čast in hvala vekomaj. Amen.

2. Daruj samega sebe Jezusu in ponovi sklepe.

Kaj bom povrnil Gospodu za vse, kar mi je dal? — Sprejmi moje srce, o Jezus. — Vse moje življenje naj bo Tebi posvečeno.

»Sprejmi, Gospod, vso mojo prostost. — Sprejmi moj spomin, — moj

razum in vso mojo voljo. — Karkoli imam ali premorem, si mi podaril Ti; — vse to Ti vrnem in izročim, — naj nad vsem popolnoma vlada Tvoja volja. — Daj mi le ljubezen do Tebe in Tvojo milost, — in bogat bom zadosti — in ne bom prosil nič drugega več.«

(300 dni odpustka. — Leon XIII., 26. maja 1883.)

Utrdi, Gospod, moje dobre sklepe. — Utrdi me posebno, da Te nikdar več ne bom žalil. — Obljubim Ti, — da se bom s Tvojo pomočjo ogibal bližnje priložnosti v greh, — in da bom ljubil Tvojo sveto Cerkev.

Jezus, Tebi živim, — Jezus, Tebi umrjem. — Jezus, Tvoj sem živ in mrtev. Amen.

3. Prosi Jezusa milosti.

O Jezus, ostani vedno v mojem srcu s svojo milostjo. Ne dopusti, da bi se kdaj ločil od Tebe.

»Kaj imam v nebesih, in kaj ljubim na zemlji kakor Tebe? Bog mojega srca in delež moj je Bog vekomaj.«

Duša Kristusova, posveti me.

Telo Kristusovo, zveličaj me.

Kri Kristusova, napoji me.

Voda strani Kristusove, operi me.

Trpljenje Kristusovo, utrdi me.
 O dobri Jezus, usliši me.
 V svoje rane sprejmi me.
 Od Tebe se ločiti ne pusti me.
 Pred hudim sovražnikom brani me.
 Ob uri moje smrti pokliči me, in k Tebi
 priti pusti me,
 da bom s Tvojimi svetniki hvalil Te
 od vekomaj do vekomaj. Amen.

(Odpustek 7 let po sv. obhajilu; drugokrati
 300 dni. — Pij IX., 9. januarja 1854.)

Litanije presv. imena Jezusovega.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Jezus, Sin živega Boga,

Jezus, odsvit Očeta,

Jezus, žar večne luči,

Jezus, kralj veličastva,

Jezus, solnce pravice,

Jezus, Sin Marije Device,
 Jezus ljubeznivi,
 Jezus čudoviti,
 Jezus, močni Bog,
 Jezus, oče prihodnjega veka,
 Jezus, angel velikega sklepa,
 Jezus najmogočnejši,
 Jezus najpotrpežljivejši,
 Jezus najpokornejši,
 Jezus krotki in iz srca ponižni,
 Jezus, ljubitelj čistosti,
 Jezus, naš ljubitelj,
 Jezus, Bog miru,
 Jezus, začetnik življenja,
 Jezus, zgled čednosti,
 Jezus, goreči ljubitelj duš,
 Jezus, naš Bog,
 Jezus, naše pribežališče,
 Jezus, oče ubogih,
 Jezus, zaklad vernih,
 Jezus, dobri pastir,
 Jezus, prava luč,
 Jezus, večna modrost,
 Jezus, neskončna dobrota,
 Jezus, naša pot in naše življenje,
 Jezus, veselje angelov,
 Jezus, kralj očakov,
 Jezus, voditelj apostolov,
 Jezus, učitelj evangelistov,
 Jezus, srčnost mučencev,

Jezus, luč spoznavalcev,
 Jezus, čistost devic,
 Jezus, krona vseh svetnikov,
 Bodi nam milostljiv, prizanesi nam, o
 Jezus!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!
 Vsega hudega — reši nas, o Jezus!

Vsega greha

Svoje jeze

Skušnjav hudičevih

Duha nečistosti

Večne smrti

Zanemarjanja tvojih navdihov

Po skrivnosti svojega svetega učlove-
 čenja

Po svojem rojstvu

Po svojem detinstvu

Po svojem božjem življenju

Po svojih trudih

Po svoji smrtni bridkosti in svojem trp-
 ljenju

Po svojem križu in svoji zapuščenosti

Po svojih bolečinah

Po svoji smrti in svojem pokopu

Po svojem vstajenju

Po svojem vnebohodu

Po svoji ustanovitvi najsvetejšega Za-
 kramenta

Po svojih radostih

Po svojem veličastvu

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
prizanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas, o Jezus!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

M o l i m o. Gospod Jezus Kristus, ki si rekel: »Prosíte in se vam bo dalo, iščíte in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo,« daj nam, Te prosimo, gorečnost svoje božje ljubezni, da Te bomo s celim srcem, z besedo in dejanjem ljubili in neprenehoma hvalili.

Daj nam, Gospod, da vedno v sebi ohranimo strah in ljubezen do Tvojega svetega imena, ker nikdar ne nehaš voditi teh, ki jih utrdiš v stanovitosti svoje ljubezni. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

(300 dni odpustka enkrat na dan. — Leon XIII., 6. jan. 1886.)

Molitev k presv. R. Telesu

se moli, kadar je izpostavljeno.

V. Kruh iz nebes si jim podelil. (Aleluja.)

O. Ki ima vso sladkost v sebi. (Aleluja.)

M o l i m o. O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, Te prosimo, svete skrivnosti Tvojega telesa in Tvoje krvi tako častiti, da bomo sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

Molitev za vse potrebe.

(Moli se navadno po litanijah ob nedeljah in praznikih; na predvečere in ob največjih praznikih se primerneje izpušča.)

M o l i m o. Vsemogočni večni Bog, nebeški Oče, poglej z očmi svoje neskončne milosti naše bridkosti, nadloge in težave. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je Tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal in tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odvrni, milostljivi Oče, zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, pogubne upore, vojsko, draginjo, bolezni in žalostne, hude čase.

Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga v svojem usmiljenju po potu večnega življenja, da bo, kar je Tebi pri-

jetno, s Tvojo pomočjo želel in z vso močjo izvrševal.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga za pastirja naši škofiji postavil; podeli mu, da bo tistim, čez katere je postavljen, z besedo in dejanjem koristil in tako s čredo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje.

Prosimo, vsemogočni Bog, naj Tvoj služabnik, naš cesar I., ki je po Tvojem usmiljenju sprejel cesarsko vladarstvo, tudi raste v vseh čednostih, da bo, z njimi lepo ozaljšan, mogel greha se varovati, sovražnike zmagovati, in k Tebi, ki si pot, resnica in življenje, v milosti dospeti.

Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in svetne gosposke in oblastnike, da bodo pospeševali vse, kar more pripomoči k Tvoji časti, k našemu zveščanju, k miru in sreči vsega krščanstva.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da moramo prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mrtve.

Podeli nam, Bog miru, pravo edinost v veri brez vsakega razdora in ločitve.

Obrni naša srca k pravi pokori in k popolšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsej pravičnosti, da Ti bomo kakor Tvoji pokorni otroci v življenju in smrti prijetni in dopadljivi.

Tebi, Gospod, bodi vedno priporočeno vse naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt. Daj nam Tvojo milost tukaj uživati in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da Te bomo v večnem veselju in zveličanju hvalili in molili. To nam podeli, Gospod, nebeški Oče, po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vedno pri nas.
O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. (Trikrat.)
— Čast bodi.

Litanije presv. Srca Jezusovega.

Gospod, usmili se nas!
Kristus, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!
Kristus, sliši nas!
Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!
 Bog Sin, Odrešenik sveta,
 Bog Sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Srce Jezusa, Sinu večnega Očeta,
 Srce Jezusovo, v Materi Devici od Sve-
 tega Duha upodobljeno,
 Srce Jezusovo, z Besedo božjo v osebi
 zedinjeno,
 Srce Jezusovo, neskončno veličastno,
 Srce Jezusovo, sveti tempelj božji,
 Srce Jezusovo, šotor Najvišjega,
 Srce Jezusovo, hiša božja in vrata ne-
 beška,
 Srce Jezusovo, žareče ognjišče ljubezni,
 Srce Jezusovo, posoda ljubezni in pra-
 vice,
 Srce Jezusovo, dobrote in ljubezni
 polno,
 Srce Jezusovo, globočina vseh čednosti,
 Srce Jezusovo, vse hvale vredno,
 Srce Jezusovo, kralj in središče vseh src,
 Srce Jezusovo, v katerem so vsi za-
 kladi modrosti in vednosti,
 Srce Jezusovo, v katerem biva vsa po-
 polnost božanstva,
 Srce Jezusovo, nad katerim ima Oče
 posebno veselje,
 Srce Jezusovo, iz čigar polnosti smo
 vsi prejeli,

Srce Jezusovo, hrepenenje večnih vi-
 šav,
 Srce Jezusovo, potrpežljivo in neskonč-
 no usmiljeno,
 Srce Jezusovo, bogato za vse, ki Te kli-
 čejo,
 Srce Jezusovo, vir življenja in svetosti,
 Srce Jezusovo, sprava za naše grehe,
 Srce Jezusovo, z zasramovanjem nasi-
 čeno,
 Srce Jezusovo, zavoljo naših hudobii
 potrto,
 Srce Jezusovo, do smrti pokorno,
 Srce Jezusovo, s sulico prebodeno,
 Srce Jezusovo, vir vse tolažbe,
 Srce Jezusovo, naše življenje in vsta-
 enje,
 Srce Jezusovo, naš mir in naša sprava,
 Srce Jezusovo, daritev za grešnike,
 Srce Jezusovo, zveličanje v Tebe upa-
 jočih,
 Srce Jezusovo, upanje v Tebi umirajočih,
 Srce Jezusovo, sladkost vseh svetni-
 kov,
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 prizanesi nam, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usliši nas, o Gospod!
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usmili se nas!

V. Jezus krotki in iz srca ponižni.

O. Upodobi naše srce po svojem Srcu.

M o l i m o. Vsemogočni, večni Bog, ozri se na Srce svojega preljubega Sina in na češčenje in zadoščenje, ki Ti ga opravlja v imenu grešnikov, in po Njem potolažen odpusti njim, ki prosijo Tvojega usmiljenja, v imenu istega Tvojega Sina Jezusa Kristusa, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

(300 dni odp. vsakikrat. — Leon XIII.)

(Kadar se molijo samo litanije do tukaj, se pristavi Oče naš, Češčena Marija [trikrat] in Čast bodi.)

Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu.

(Moli se najprimerneje na praznik presvetega Srca Jezusovega ali v nedeljo za njim, in v prvih petkih, oziroma prvih nedeljah.)

Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu, ozri se na nas, ki v globoki ponižnosti klečimo pred Tvojim altarjem. Tvoji smo, Tvoji hočemo biti. Da bi pa mogli biti s Teboj trdneje sklenjeni, glej, zato se danes vsak izmed nas radovoljno posveti Tvojemu presvetemu Srcu.

Tebe mnogi niso nikdar poznali, mnogi pa so Tvoje zapovedi zaničevali

in Te zavrgli. Usmili se obojih, dobrotljivi Jezus, in potegni vse k svojemu svetemu Srcu. Kralj bodi, Gospod, ne samo vernih, ki niso nikdar odpadli od Tebe, temveč tudi izgubljenih sinov, ki so Te zapustili; daj, da se skoraj vrnejo v Očetovo hišo, da ne poginejo uboštva in lakote. Kralj bodi tistih, ki jih slepi verska zmota ali loči razkol, in pokliči jih nazaj v zavetje resnice in k edinosti vere, da bo kmalu en hlev in en pastir. Kralj bodi tudi vseh tistih, ki živijo v stari zmoti poganstva; reši jih iz teme in privedi jih k luči v božje kraljestvo.

Daj, Gospod, svoji Cerkvi varno in blagonosno prostost; daj vsem narodom red in mir; daj, da se bo od kraja do kraja zemlje razlegal en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo, slava in čast Mu vekomaj!

O. Amen.

Molitev za vse potrebe

se pristavlja pri javnih večernicah ob nedeljah in praznikih, kakor pri litanijah presv. imena Jezusovega; glej stran 185.

Oče naš! Češčena Marija. (Trikrat.)
Čast bodi.

Lavretanske litanije Matere božje.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija, prosi za nas!

Sveta Mati božja,

Sveta devic Devica, —

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

Mati prečista, —

Mati brezmadežna,

Mati nedolžna,

Mati deviška, —

Mati ljubezniva,

Mati čudovita,

Mati dobrega sveta, —

Mati Stvarnikova,

Mati Odrešenikova,

Devica najmodrejša, —

Devica častitljiva,

Devica hvalevredna,

Devica mogočna, —

Devica milostljiva,
 Devica verna,
 Podoba pravice, —
 Sedež modrosti,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna, —
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Roža skrivnostna, —
 Stolp Davidov,
 Stolp slonokosteni,
 Hiša zlata, —
 Skrinja zaveze,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica, —
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih, —
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov, —
 Kraljica prerokov,
 Kraljica apostolov,
 Kraljica mučencev, —
 Kraljica spoznavalcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov, —
 Kraljica brez madeža izvirnega greha
 spočeta,
 Kraljica presvetega rožnega venca,

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
prizanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas!

(300 dni odpustka vsakikrat. — Pij VII.,
30. sept. 1817.)

K presv. Rešnjemu Telesu

se moli, kadar je izpostavljeno.

V. Kruh iz nebes si jim podelil.
(Aleluja.)

O. Ki ima vso sladkost v sebi. (Aleluja.)

M o l i m o.

O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, Te prosimo, svete skrivnosti Tvojega telesa in Tvoje krvi tako častiti, da bomo sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

Molitev k Materi božji.

Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta božja Porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vse-

lej vseh nevarnosti, o častitljiva in blagoslovljena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica! Š svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

O. Prosi za nas, sveta božja Porodnica.

V. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Podeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da se bomo vedno veselili zdravja na duši in na telesu, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni. (Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

Cerkvene antifone in prošnje do Matere božje.

A. Od prve adventne nedelje do božiča.

Premila Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in morska zvezda, pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega Stvarnika čudežno rodila; ti, Devica prej in slej, ko si iz Gabrielovih ust prejela oznanjenje, usmili se grešnikov!

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji.

O. In spočela je od Svetega Duha.

M o l i m o. Milost svojo, prosimo Te, Gospod, v naša srca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenju spoznali učlovečenje Kristusa, Tvojega Sina, po Njegovem trpljenju in križu dosežemo častitljivo vstajenje. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

B. Od božiča do svečnice.

Premila Mati Zveličarjeva . . . (kakor pred božičem).

V. Po porodu si Devica čista ostala.

O. Božja Porodnica, prosi za nas!

M o l i m o. O Bog, ki si po rodovitnem devištvu blažene Marije podelil človeškemu rodu dar večnega zveličanja, daj nam, Te prosimo, naj čutimo, da prosi za nas ona, po kateri smo bili vredni, prejeti začetnika življenja, Gospoda našega Jezusa Kristusa, Tvojega Sina. (Amen.)

C. Od svečnice do velikega četrтка.

Zdrava, o nebes Kraljica,

zdrava, angelov gosa,

zdrava, korenina, zdrava vrata,
iz katerih svetu luč je prisijala!

O veséli se, Devica slavna,

nad vse krasna!

Bodi zdrava, o prelepa,

prosi za nas Kristusa!

V. Dovolj, naj te hvalim, o sveta Devica.

O. Daj mi moč zoper sovražnike svoje.

M o l i m o. Podeli nam, milostljivi Bog, pomoč v naši slabosti, da, ki obhajamo spomin svete božje Porodnice, s pomočjo njene priprošnje od svojih grehov vstanemo. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

D. Od velike sobote do prve pobinkošne nedelje.

Raduj se, Kraljica nebeška, aleluja.

Zakaj On, ki si Ga bila vredna nositi, aleluja,

je vstal, kakor je rekel, aleluja.

Prosi za nas Boga, aleluja.

V. Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja,

O. ker je Gospod res vstal, aleluja.

M o l i m o. O Bog, ki si z vstajenjem svojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, svet razveselil; daj, prosimo, da po Njegovi Materi Devici Mariji dosežemo veselje večnega življenja. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

E. Od prve pobinkošne nedelje do adventa.

Češčena bodi, Kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi

češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blagoslovljeni sad svojega telesa. O milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija.

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Vsemogočni, večni Bog, ki si telo in dušo častite Device in Matere Marije, da bi vredno prebivališče Tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo Svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zla in večne smrti rešeni. (Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.)

Molitev k svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri služabnik, ki ga je Gospod postavil nad svojo družino.

V. Prosi za nas, svetí Jožef!

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o. Naj nam pomaga, prosimo Te, Gospod, zasluženje ženina Tvoje presvete Matere Marije, da nam bo po njegovih priprošnjah podeljeno, česar naša slabost ne more doseči. (Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.)

Molitev za vse potrebe.

(Moli se po litanijah ob nedeljah in praznikih; na predvečere se primerneje izpušča.)

Ponižno Te prosimo, Gospod, razveži milostno naših grehov vezi, in po prošnjah svoje izvoljene Matere, ljube Device Marije, in vseh svojih svetnikov ohrani nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše družine v vsej svetosti. Očisti grehov in hudobije vse naše sorodnike in prijatelje, in napolni jih z lepimi čednostmi. Podeli nam mir in zdravje, odvrni od nas vidne in nevidne sovražnike in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino. Skaži milost našim prijateljem in neprijateljem. Obvaruj to duhovnijo z vsemi, ki v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa in povodnji; in podeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj.

Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., vso našo duhovsko in svetno gosposko in vse krščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega hudega. In Tvoj blagoslov pridi iz nebes na nas in ostani vedno pri nas. — Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog od vekomaj.

O. Amen.

V. Božja pomoč ostani vedno pri nas.

O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. „(Trikrat.)
— Čast bodi.

Pri pobožnosti sv. rožnega venca v oktobru.

(Po lavretanskih litanijah naj se moli na mestu molitve »K svetemu Jožefu« in »Za vse potrebe« samo naslednja molitev.)

K tebi, o sveti Jožef, pribežimo v svojih stiskah, in ko smo na pomoč klicali tvojo presveto nevesto, prosimo zaupljivo tudi tvojega varstva. Pri ljubezni, ki te je vezala z brezmadežno Devico, božjo Materjo, in pri očetovski ljubezni, s katero si objemal dete Jezusa, te ponižno prosimo, ozri se milostno na delež, ki ga je pridobil Jezus s

svojo krvjo, in pomagaj nam v naših potrebah s svojo močjo in priprošnjo.

O preskrbni varih svete družine, varuj izvoljeno ljudstvo Jezusa Kristusa; odvrni od nas, ljubeznipolni oče, vsako kugo zmot in greha. Podpiraj nas milostno z nebes, o mogočni naš varih, v tem boju zoper moči teme, in kakor si nekda j otel dete Jezusa iz smrtne nevarnosti, tako brani zdaj sveto Cerkev božjo sovražnega zalezovanja in vsakega nasprotovanja. Varuj nas vsekdar, da bomo po tvojem zgledu in s tvojo pomočjo mogli sveto živeti, srečno umreti in doseči večno zveličanje v nebesih.

O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. (Trikrat.)
Čast bodi.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,
 Sveta Marija, prosi za nas!
 Sveta Mati božja,
 Sveta devic Devica,
 Sveti Mihael,
 Sveti Gabriel,
 Sveti Rafael,

Vsi sveti angeli in nadangeli, prosite za nas!

Vse svete vrste zveličanih duhov,
 Sveti Janez Krstnik,
 Sveti Jožef,

Vsi sveti očaki in preroki,
 Sveti Peter,
 Sveti Pavel,
 Sveti Andrej,
 Sveti Jakob,
 Sveti Janez,
 Sveti Tomaž,
 Sveti Jakob,
 Sveti Filip,
 Sveti Jernej,
 Sveti Matej,
 Sveti Simon,
 Sveti Tadej,
 Sveti Matija,
 Sveti Barnaba,
 Sveti Luka,
 Sveti Marko,

Vsi sveti apostoli in evangelisti,

Vsi sveti učenci Gospodovi,
 Vsi sveti nedolžni otroci,
 Sveti Štefan,
 Sveti Lavrencij,
 Sveti Vincencij,
 Sveti Fabijan in Sebastijan, pro-
 sita za nas!
 Sveti Janez in Pavel,
 Sveti Kozma in Damijan,
 Sveti Gervazij in Protazij,
 Vsi sveti mučenci,
 Sveti Silvester,
 Sveti Gregorij,
 Sveti Ambrozij,
 Sveti Avguštin,
 Sveti Hieronim,
 Sveti Martin,
 Sveti Nikolaj,
 Vsi sveti škofje in spoznavalci,
 Vsi sveti učeniki,
 Sveti Anton,
 Sveti Benedikt,
 Sveti Bernard,
 Sveti Dominik,
 Sveti Frančišek,
 Vsi sveti mašniki in leviti,
 Vsi sveti menihi in puščavniki,
 Sveta Marija Magdalena,
 Sveta Agata,
 Sveta Lucija,

Sveta Neža,
 Sveta Cecilija,
 Sveta Katarina,
 Sveta Anastazija,

Vse svete device in vdove,
 Vsi svetniki in svetnice božje,
 Bodi nam milostljiv, prizanesi nam, o
 Gospod!

Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Go-
 spod!

Vsega hudega — reši nas, o Gospod!
 Vsega greha

Svoje jeze

Nagle in neprevidene smrti

Skušnjav hudičevih

Jeze, sovraštva in vse hude volje

Duha nečistosti

Treska in hudega vremena

Šibe potresa

Kuge, lakote in vojske

Večne smrti

Po skrivnosti svojega svetega učlove-
 čenja

Po svojem prihodu

Po svojem rojstvu

Po svojem krstu in svetem postu

Po svojem križu in trpljenju

Po svoji smrti in svojem pokopu

Po svojem svetem vstajenju

Po svojem čudežnem vnebohodu

Po prihodu tolažnika Svetega Duha
 Na dan sodbe
 Mi grešniki — prosimo te, sliši nas!
 Prizanesi nam — itd.
 Odpusti nam,
 Pripelji nas k pravi pokori,
 Vlada in ohrani svojo sveto Cerkev,
 Ohrani apostolskega pastirja in vse cer-
 kvene stanove v svoji sveti veri,
 Ponižaj sovražnike svete Cerkve,
 Váruj našega cesarja,
 Daj krščanskim kraljem in oblastnikom
 mir in pravo soglasje,
 Daj vsemu krščanskemu ljudstvu mir in
 edinost,
 Potrdi in ohrani nas vse v svoji sveti
 službi,
 Povzdigni naše misli k nebeškim že-
 ljam,
 Povrni vsem našim dobrotnikom z več-
 nimi darovi,
 Reši duše naše in naših bratov, sorodni-
 kov in dobrotnikov večnega pogub-
 ljenja,
 Daj in ohrani sad zemlje,
 Daj vsem vernim dušam večni pokoj,
 Usliši nas,
 Sin božji,
 Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 prizanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš... (dalje tiho).

V. In ne vpelji nas v skušnjava.

O. Temveč reši nas hudega.

Molitev k presv. Rešnjemu Telesu

se moli, kadar je izpostavljeno.

V. Kruh iz nebes si jim podelil.
(Aleluja.)

O. Ki ima vso sladkost v sebi. (Aleluja.)

M o l i m o.

O Bog, ki si nam v čudežnem zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, Te prosimo, svete skrivnosti Tvojega telesa in Tvoje krvi tako častiti, da bomo sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

Navadne molitve po litanijah.

P s a l m 69.

O Bog, pridi mi na pomoč; Gospod, hiti mi pomagat.

Osramočeni naj bodo in naj se sramujejo, * kateri mi strežejo po življenju.

Zavrnejo naj se in sram jih bodi, kateri mi hudo želé.

Zavrnejo naj se hitro osramočeni, * kateri se mi posmehujejo.

Radujejo in veselé naj se v Tebi vsi, kateri Te iščejo; * in kateri ljubijo Tvoje odrešenje, naj vedno govoré: Hvaljen bodi, Gospod!

Jaz pa sem revež in siromak, * Bog, pomagaj mi.

Moj pomočnik in moj odrešenik si Ti, * Gospod, nikar se ne mudi!

Čast bodi Očetu in Sinu in Svetemu Duhu; * kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

V. Pomagaj svojim služabnikom,

O. ki v Tebe zaupajo, moj Bog.

V. Bodí nam, Gospod, močen stolp,

O. pred sovražnikom.

V. Nič naj ne opravi sovražnik pri nas.

O. In sin krivice naj se ne loti nam škodovati.

V. Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehih.

O. In ne povračuj nam po naših hudobijah.

V. Molimo za našega papeža I.

O. Ohrani ga, Gospod, poživljaj in osrečuj ga na zemlji, in ne daj ga v roke njegovih sovražnikov.

V. Molimo za našega škofa I.

O. Gospod, ohrani in varuj ga vsega hudega.

V. Molimo za našega cesarja I.

O. Ohrani, Gospod, našega cesarja in usliši nas na dan, ko kličemo k Tebi.

V. Molimo za svoje dobrotnike.

O. Povrni milostno, Gospod, vsem, ki nam zavoljo Tvojega imena kaj dobrega storé, z večnim življenjem.

V. Molimo za verne duše v vicah.

O. Gospod, daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti.

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

V. Molimo za svoje brate, katerih ni tukaj.

O. Pomačaj svojim služabnikom, ki v Tebe zaupajo, moj Bog.

V. Pošlji jim, Gospod, pomoč iz svetišča.

O. In váruj jih s Siona.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje klicanje naj pride k Tebi.

M o l i m o.

O Bog, ki Ti je lastno, da vedno usmiljenje skazuješ in prizanašaš, sprejmi naše prošnje, naj nas in vse Tvoje služabnike, katere veže grehov veriga, milostno odveže Tvoje dobrotno usmiljenje.

Usliši, prosimo, Gospod, naše ponižne prošnje in odpusti nam grehe, ki se Ti jih obtožimo, da nam z odpuščanjem vred dobrotljivo mir podeliš.

Skaži nam milostno, Gospod, svoje neizrekljivo usmiljenje, da nas vseh grehov odvežeš, in kazni, ki jih zanje zaslužimo, rešiš.

O Bog, ki Te greh razžali in pokora potolaži, ozri se milostno na molitev svojega ljudstva, ki Te ponižno prosi; in odvrni šibe svoje jeze, ki jih za svoje grehe zaslužimo.

Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga v svojem usmiljenju po potu večnega življenja, da bo, kar je Tebi prijetno, s Tvojo pomočjo želel in z vso močjo izvrševal.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih, glej milostno na svojega služabnika,

našega škofa I., ki si ga za pastirja naši škofiji postavil; podeli mu, da bo tistim, čez katere je postavljen, z besedo in dejanjem koristil, in tako s čredo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje.

Prosimo, vsemogočni Bog, naj Tvoj služabnik, naš cesar I., ki je po Tvojem usmiljenju sprejel cesarsko vladarstvo, tudi raste v vseh čednostih, da bo, z njimi lepo ozaljšan, mogel greha se varovati, sovražnike zmagovati in k Tebi, ki si pot, resnica in življenje, v milosti dospeti.

O Bog, ki od Tebe izhajajo svete želje, dobre misli in pravična dela, daj svojim služabnikom tak mir, ki ga svet ne more dati, da bodo naša srca Tvojim zapovedim vdana, in da bodo časi po zatrtem strahu pred sovražniki s Tvojo pomočjo varni in mirni.

Užgi, Gospod, naša srca z ognjem Svetega Duha, da Ti bomo s čistim telesom služili in z neomadeževanim srcem dopadli.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, podeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpuščenje vseh grehov, da usmiljenje, ki so ga vedno želele, s pobožnimi prošnjami dosežejo.

Začni, prosimo, Gospod, naša dejanja s svojim navdihovanjem in spremljaj jih s svojo pomočjo, da se vse naše molitve in vsa naša dela vselej po Tebi začno in po Tebi začeta končajo.

Vsemogočni večni Bog, ki gospoduješ nad živimi in mrtvimi, in se usmiliš vseh, o katerih veš, da bodo Tvoji po veri in dobrih delih, ponižno Te prosimo, naj vsi, za katere smo se namenili moliti, ki še živé ali pa so se že s sveta ločili, po prošnjah vseh Tvojih svetnikov iz usmiljenja Tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, ki s Teboj živi in kraljuje v edinstvi Svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

V. Gospod z vami.

O. In s tvojim duhom.

V. Vsemogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši.

O. Amen.

V. In verne duše naj po milosti božji počivajo v miru.

O. Amen.

Oče naš. Češčena Marija. (Trikrat.) Čast bodi.

Litanije sv. Jožefa.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog Sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija, prosi za nas!

Sveti Jožef,

Slavni sin Davidov,

Luč očakov,

Ženin božje Porodnice,

Čisti varih Device,

Rednik Sinu božjega,

Skrbni branitelj Kristusov,

Glavar svete Družine,

Jožef najpravičnejši,

Jožef najčistejši,

Jožef najmodrejši,

Jožef najsrčnejši,

Jožef najpokornejši,

Jožef najzvestejši,

Ogledalo potrpežljivosti,

Ljubitelj uboštva,

Zgled delavcev,

Kras domačega življenja,

Varih devic,
 Steber družin,
 Tolažnik siromašnih,
 Up bolnikov,
 Zavetnik umirajočih,
 Strah hudobnih duhov,
 Zaščitnik svete Cerkve,

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 prizanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki odjemlješ grehe sveta,
 usmili se nas!

V. Postavil ga je za gospodarja svoji
 hiši.

O. In za vladarja vsej svoji posesti.

M o l i m o. O Bog, ki si v neizrek-
 ljivi previdnosti blaženega Jožefa mi-
 lostno izvolil za ženina svoje presvete
 Matere, daj nam, Te prosimo, da bomo
 njega, ki ga za variha častimo na zemlji,
 imeli za priprošnjika v nebesih. Ki živiš
 in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

Sv. križev pot

sv. Leonarda Porto-Mavriškega.

Priprava.

O pridite, stvari,
kaj, glejte, se godi:
Edini božji Sin
strašno za nas trpi.

M o l i m o. Začni, prosimo, Gospod, naša dejanja s svojim navdihovanjem, in spremljaj jih s svojo pomočjo, da se vse naše molitve in vsa naša dela vselej po Tebi začno in po Tebi začeta končajo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

(K e s a n j e.) Usmiljeni Jezus, ljubim Te nad vse, ker si neskončno popoln in vse ljubezni vreden; iz vsega srca se kesam, da sem Te razžalil, o največja dobrota.

(N a m e n.) Darujem Ti ta sveti križev pot v čast tistega — trpljenja polnega pota, po katerem si hodil zame ubogega grešnika. Prejeti želim svete odpustke in moliti na vse tiste namene, za katere so bili podeljeni. O Jezus, sprejmi jih zame in po rokah Marije Device za uboge verne duše v vicah (zlasti za . . .¹

¹ Naredi namen, en popolni odpustek prejeti zase, druge vse pa daruj vernim dušam,

Daj mi, Gospod, po tem križevem potu doseči v tem življenju Tvojo milost, po smrti pa večno zveličanje. Amen.

Prva postaja.

Razbičan, zapljuvan
in kronan, zasramovan
pred sodni stol zdaj gre,
nedolžen v smrt izdan.

Pilat obsodi Jezusa k smrti.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.
O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljuj občudovanja vredno ponižnost nedolžnega Jezusa, ko je poslušal in sprejel krivično sodbo. Vedi, da so hudobije tvojega jezika bile tiste lažnive priče, ki so preslepile sodnika, da je nedolžnega Jezusa obsodil k smrti. Obrni se torej k svojemu ljubezni polnemu Bogu in vzdihni bolj s srcem kakor z usti:

O moj ljubi Jezus, kako neizmerna je Tvoja ljubezen! Torej za takó nevredno stvar se ponižáš, da zavoljo nje greš v ječo, sprejmeš vezi in udarce in se daš celó obsoditi k tako sramotni

katerim želiš pomagati. Lepa navada je, vse odpustke darovati Mariji Devici, da jih ona obrne v prid tistim dušam, katerim najbolj želi.

smrti. Oh, to me mora zadeti v srce in ganiti h kesanju nad tolikimi grehi mojega jezika; studijo se mi in bridko jih obžalujem. Zato bom po vsem tem križevem potu prosil in klical: Moj Jezus, usmiljenje! Moj Jezus, usmiljenje!

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Druga postaja.

Glej, križ Mu naložé
na ranjene rame;
objame ga voljno
in nese vseh dolgé.

Jezus vzame križ na svoje
rame.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljuj, kako je dobri Jezus rado-
voljno objel sveti križ, in s kakšno
krotkostjo je prenašal udarce in žalitve
hudobnega ljudstva. Ti pa ves nepo-
trpežljiv bežiš pred križem,
kar le moreš. Ali ne veš, da brez križa
ne prideš v nebesa? Žaluj vendar nad
svojo slepoto, obrni se k svojemu
Gospodu in reci:

Ne Tebi, o Jezus, ampak meni se
 spodobi težki križ, ki so Ti ga naložili
 moji grehi! Ljubi Zveličar, daj mi moč,
 da bom voljno objel vse križe,
 ki jih zaslužijo moje velike pregrehe.
 Daj mi tudi milost, da se ločim s tega
 sveta v ljubezni do svetega križa; goreč
 od te ljubezni naj tudi jaz želim, kakor
 Tvoja služabnica sveta Terezija: Trpeti
 ali umreti! Umreti ali trpeti!

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Tretja postaja.

Opešal je v močeh,
 podrè Ga križ, naš greh,
 vtopljen v dolgé svetá,
 leži potrť na tleh.

Jezus pade prvič pod križem.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljuj, kako Jezus, zavoljo izgube toliko krvi oslavljen, prvič pade pod križem. Glej, kako Ga s pestmi bijejo in z nogami sujejo. In vendar potrpežljivi Jezus ne odprè svojih ust, ampak trpi in molči. Ti si pa že zavoljo lahkkih križev nevoljen, godrnjaš, se pritožuješ in morda

celo preklinjaš! Odpovej se vendar svoji nepotrpežljivosti in svojemu nahu, in prosi svojega Gospoda, rekoč:

O preljubeznivi Odrešenik! Glej, pred Tvojimi nogami kleči nesrečen grešnik. Kolikokrat in kako hudo sem grešil! O Jezus, podaj mi v pomoč svojo sveto roko. Pomagaj, da ves čas svojega življenja več ne padem v smrtni greh, in da si tako zagotovim po smrti večno zveličanje.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!.

O. Usmili se nas!

Četrta postaja.

O žalostni spomin,
ko sreča Mater Sin,
bridkosti meč ji gre
do Srca globočin.

Jezus sreča svojo žalostno
Mater.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kolika bolečina je presunila Srce Jezusu, in kolika bridkost je zadela Srce Matere Marije, ko sta se srečala! »O nehvaležna duša,« — ti kliče žalostno Mati — »kaj ti je storil moj Sin?« In v bolečinah te vpraša

Jezus: »Kaj ti je storila moja Mati? O zapusti vendar svoj greh, ki je kriv najine tolike bridkosti!« Grešnik, kaj praviš na to? — Zdihni iz srca in reci:

O božji Sin Marijin! O presveta Mati Jezusova! Potrt in skesan klečim pri vajinih nogah. Zakaj jaz sem kriv vajine žalosti; s svojimi grehi sem brusil meč, ki je ranil vajini Srci. Ves osramočen in skesan vaju prosim: Odpustita mi: Usmiljenje, o Jezus, usmiljenje, o Marija! Podelita mi milost, da vaju ne bom žalil nikdar več, in da bom s sočutjem premišljeval vajino trpljenje in vajine bolečine.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Peta postaja.

Omažal Jezus je
od teže križeve;
O Simon, sprejmi križ,
Gospoda usmili se!

**Simon iz Cirene pomaga
Jezusu križ nositi.**

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, da si ti, kakor ta Simon, ker si preveč vdan sladnostim tega sveta in zato križa ne nosiš iz ljubezni do Jezusa, ampak le z nevoljo, ker se ga ne moreš ubraniti. Vzdrami že vendar svoje srce in usmili se svojega težko obloženega Gospoda! Sprejmi radovoljno vse težave, ki ti jih pošilja nebeški Oče, in prizadevaj si, ne samo potrpežljivo jih nositi, ampak zanje Bogu tudi hvalo dajati. Moli torej in reci:

O moj prelubeznivi Jezus! Zahvalim Te za premnoge priložnosti, ki mi jih daješ, da bi mogel zate trpeti in zase kaj zaslužiti. O moj Bog, daj mi milost, da bom vse križe tega življenja potrpežljivo nosil in si s tem pridobil večnih dobrot. Daj, da bom tukaj s Teboj žaloval, po smrti pa s Teboj v nebesih kraljeval.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Šesta postaja.

S prtom Veronika
obriše Jezusa,
zato ji dá spomin
obličja svetega.

Veronika podá Jezusu potni prt.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Glej in premišluj na prtú presveto obličje svojega Zveličarja, in ginjen od ljubezni do Njega, si prizadevaj, vtisniti si globoko v srce Njegovo podobo. Srečen boš, ako boš živel s to podobo v srcu; in nad vse srečen boš, ako boš s to podobo v srcu stopil tudi v večnost. Da boš pa vreden tolike milosti, se obrni k svojemu Gospodu in Ga prosi, rekoč:

O moj trpeči Zveličar! Prosim Te, vtisni v moje srce podobo svojega svetega obličja, da bom vedno nate mislil, Tvoje bridko trpljenje imel pred očmi in obžaloval svoje grehe. O Jezus, zavoljo Tebe hočem svojo dušo napolnjevati z bridkostjo, in svoje grešno življenje hočem objokovati do smrti.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Sedma postaja.

Slabosti ves prevzet
Zveličar pade spet:

oh, grehi Ga težé,
ki jih ponavlja svet.

Jezus pade drugič pod križem.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako Jezus, tvoj Gospod in Odrešenik, na zemlji leži, oslavljen od bolečin, teptan od svojih sovražnikov in zasramovan od razdivjanega ljudstva. Pomisli, da Ga je ponižala tvoja prevzetnost in vrgel tvoj napuh. Zapusti vendar svoj greh in z bridkim kesanjem nad svojo preteklostjo skleni, da boš v prihodnje ponižnejši. Reci s skesanim srcem:

O presveti moj Odrešenik! Vidim sicer, da pod težkim križem potrt ležiš na zemlji, vendar Te molim in častim kakor svojega vseмогоčnega Boga. Iz ljubezni do Tebe sklenem zati-rati svojo prevzetnost. Očisti mi srce vseh ošabnih, častiželjnih in samoljubnih misli. Podpiraj me s svojo milostjo, da vse poniževanje sprejemem z voljnim srcem, in da tako zaslužim, s Teboj povišan biti v nebeškem kraljestvu.

Oče naš, Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Osma postaja.

Usmiljene žené,
ne jokajte za me,
le zase in svoj rod
točite zdaj solzé.

Jezus tolaži jeruzalemske
žene.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako zelo ti je treba žalovati: najprej zavoljo Jezusa, ki toliko zate trpi; in potem še zavoljo sebe, ki si tako ne hvaležen, da se hočeš le veseliti in ne nehaš Njega žaliti. Kako moreš ostati še trd, če premisliš, kaj tvoj Odrešenik zate trpi. Poglej, kako je Jezus milostljiv do žalostnih žen. Obrni se k Njemu tudi ti z zaupanjem, in moli s skesanim srcem:

O moj ljubeznivi Zveličar! Zakaj se moje srce ne razjoka od žalosti! Solz prosim, o Jezus, solz žalovanja in sočutja, da dosežem tako usmiljenje, kakor si ga skazal žalujočim ženam. O Gospod, ozri se name z milostnimi očmi, da bom po svoji smrti tudi jaz Tebe poln tolažbe mogel videti.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Deveta postaja.

Zveličar omedli,
pod križem spet leži;
o trdo srce, glej,
tvoj greh Ga žalosti.

Jezus pade tretjič pod križem.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, s koliko bolečino Jezus tretjič pade pod križem. Glej, kako Zveličarja, to krotko in nedolžno Jagnje, neusmiljeno sujejo in semtertja vlačijo. O nesrečni greh, ki samega Sinú božjega tako grozovito mučiš! Grešnik, ali ni tvoj ves potrti Jezus vreden tvojih solz? Reci torej z žalostnim srcem:

Vsemogočni Bog, ki držiš s svojim prstom nebo in zemljo, kdo Te je tako neusmiljeno vrgel? Oh, to so storile pregrehe, v katere sem se vračal, in krivice, ki sem jih ponavljal. Od grehov ni nehala moja hudobnost, in tako sem z njimi množil Tvoje bolečine. Toda poglej, o Gospod, zdaj skesan klečim pri Tvojih nogah in s Tvojo milostjo trdno sklenem: Ne bom grešil nikdar več, moj Bog, nikdar več!

Oče naš. Češčena Marija.
 V. Usmili se nas, o Gospod!
 O. Usmili se nas!

Deseta postaja.

Ko pride na goró,
 obleko Mu vzemó,
 in za dolge svetá
 še žolča Mu dado.

Jezusa slečejo in Mu ponu-
 dijo vina z žolčem mešanega.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, moja duša, kako Jezusa vsega ranjenega zdaj še slečejo, in kako Mu ponudijo grenke pijače. Poglej, kako Gospod trpi za tvojo nesramežljivost in nezmernost. Ali Ga moreš pogledati brez sočutja? Poklekni k nogam svojega tako osramočenega Zveličarja in reci:

O žalostni Jezus, kolik je razloček med Teboj in menoj! Ti si ves ranjen, s krvjo oblit in poln grenkosti, jaz pa ves v prijetnosti, ničemuren in poln sladnosti, ali vsaj želim tak biti. Oh, jaz nisem na pravi poti! Moj Bog, daj mi milost, da izpremenim svoje življenje, in ogreni mi vse posvetne prijetnosti, da bom namesto njih odslej

želel okušati le bridkosti Tvojega trpljenja, in da bom tako vreden uživati kdaj s Teboj nebeško veselje.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Enajsta postaja.

Na križ Ga položé,
razpnó roke, nože,
in ostri Mu žeblji
spet rane naredé.

Jezusa pribijejo na križ.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišljuj neizrekljive bolečine, ki jih je občutil Jezus, ko so Mu na rokah in nogah meso in žile z žeblji prebodli. Kako je to, da se tvoje srce ne potopi v žalosti, ko vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno mučijo Zveličarja! Žaluj vsaj zdaj nad svojimi grehi in moli:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! Presuni vendar moje trdo srce s sveto ljubeznijo do Tebe. In ker so moji grehi krivi, da so ostri žeblji Tvoje roke in noge prebodli ter pribili na križ, daj mi to milost, da dušna bolečina prebode tudi moje srce in

na križ pribije vse moje
hude želje. Naj bom v življenju in
smrti s Teboj križan, v nebesih pa s
Teboj poveličan.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Dvanajsta postaja.

Na križu Bog visi
in sveta teče kri:
za nas umira Bog, —
žalujte vse stvari!

Jezus umrje na križu.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Povzdigni svoje oči in premišluj,
kako tvoj Odrešenik na križu visi in
umira. Glej, kako smrtno bled je Njegov
sveti obraz. Poslušaj, kako prosi od-
puščanja tistim, ki Ga križajo in žali-
jo. Skesanemu razbojniku obljubi sveti raj;
svojo Mater izroči Janezu in svojo dušo
priporoči nebeškemu Očetu. Slednjič
nagne glavo in umrje. — Tako je torej
tvoj Odrešenik umrl; umrl na križu
za voljo tebe! O moja duša, glej
mrtvo obličje Zveličarjevo, in ne hodi
proč drugače, kakor le z globokim

kesanjem. Objemi sveti križ in vzdihni k Jezusu:

O ljubljeni Zveličar! Spoznal sem, da so moji grehi Tebi vzeli življenje. Nisem vreden Tvojega usmiljenja, ker sem Te križal. Ali, koliko tolažbo čuti moja duša, ko slišim, da na križu moliš tudi za tiste, ki so Te križali! Kaj naj torej storim zate, ki si toliko storil zame! Glej, moj Bog, z avoljo Tebe odpustim vsem, ki so me kdaj razžalili, in želim dobro vsem ljudem. Tako upam, da bom srečno umrl v Tvoji ljubezni, kakor skesani grešnik, ki je umiral na Tvoji desnici in slišal Tvoje besede: Danes boš z menoj v raju.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Trinajsta postaja.

O Mati žalostna,
ki ljubiš Jezusa,
objemlješ zadnjikrat
Sinu zdaj — mrtvega.

Jezusa snamejo s križa in
položé Mariji v naročje.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako oster je bil meč bolečin, ki je prebodel Srce Marijino, ko je vzela v naročje svojega mrtvega Sina. Ko Ga je gledala vsega ranjenega, so se ji ponovile vse bolečine njenega rahločutnega Srca. Ali kaj je bil ta meč, ki jo je rani? Greh je bil, ki je vzel življenje ljubljene mu Sinu. Obžaluj torej svoj nesrečni greh, združi svojo žalost s solzami žalostne Matere Marije in reci:

O Kraljica mučencev, kdaj bom vreden, prav spoznati tvoje bolečine! Kdaj bom vreden, tvojo žalost v srcu nositi in s teboj trpeti! O nebeška Gospa, izprosi mi milost, da bom vedno žaloval zavoljo svojih grehov, ki so tebi prizadeli toliko trpljenja. Naj s teboj tukaj žalujem in trpim, upam in ljubim, potem pa v tvojem varstvu umrjem in pridem v tvojo družbo.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Štirinajsta postaja.

Bridkó objokovan
je Jezus v grob dejan;
o grešnik, moli Ga,
tvoj greh je zdaj opran.

Jezusa položé v grob.

V. Molimo Te, Kristus, in Te hvalimo.

O. Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premišluj, kako so žalovali in jokali sveti Janez, Marija Magdalena in vsi prijatelji Jezusovi, ko je bilo Njegovo telo v grob položeno. Najbolj pa premišluj, kako neutolažljivo bridkost je čutilo Srce Matere Gospodove, ko je videla, da nima več ljubega Sina. Ko v duhu gledaš njene solze, se moraš pač sramovati, da si med svetim križevim potom k a z a l t a k o m a l o s o č u t j a. Vzdrami se vsaj zdaj pri zadnji postaji! Poljubi spoštljivo kamen svetega groba, položi v duhu vanj svoje srce in v bridki žalosti molí k svojemu Gospodu:

O usmiljeni Jezus, ki si hotel iz ljubezni do mene sprejeti tolike bolečine križevega pota, molim Te v grobu ležečega. Po zasluženju svojega trpljenja mi podeli milost, da prejmem za popotnico v večnost — Tvoje presveto R e š n j e T e l o ; moje zadnje besede naj bodo: »Jezus, Marija, Jožef«; in naj bo, kakor Tvoj, tudi moj zadnji vzdihljaj: »Oče, v Tvoje roke izročim svojo dušo.« Z živo vero, trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo naj s Teboj

in za Tebe umrjem, da pridem s Teboj
uživat veselje od vekomaj do vekomaj.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Usmili se nas, o Gospod!

O. Usmili se nas!

Sklep.

O Jezus, hvali naj
ves svet Te vekomaj.
Po svojem križu nam
podeli sveti raj.

M o l i m o !

O Bog, ki si z drago krvjo svojega
edinorojenega Sinú hotel posvetiti križ
v znamenje življenja, prosimo Te, daj,
da se bodo vsi, ki se veselé poveličanja
svetega križa, veselili povsod tudi Tvo-
jega varstva. Po Kristusu, Gospodu
našem.

O. Amen.

Molitev za duše v vicah.

Usmiljeni Bog, Stvarnik in Odreše-
nik vseh vernih, odpusti ubogim dušam,
ki Te zdaj ljubijo, pa Te zavoljo časne
kazni ne smejo gledati. Sprejmi v zado-
ščenje moje prošnje in moje trpljenje.
Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Oče naš... Češčena Marija...

P s a l m 129.

Iz globočine kličem k Tebi, Gospod;
Gospod, usliši moj glas.

Naj poslušajo Tvoja ušesa glas moje
prošnje.

Ako boš gledal na grehe, Gospod,
— Gospod, kdo bo obstal?

Toda pri Tebi je sprava, in zavoljo
Tvoje postave zaupam v Tebe, Gospod.

Moja duša se zanaša na Njegovo
besedo, moja duša zaupa v Gospoda.

Od jutranje straže pa do noči naj
Izrael zaupa v Gospoda.

Zakaj pri Gospodu je usmiljenje in
pri Njem je obilno odrešenje.

In On bo Izraela odrešil od vseh
njegovih hudobij.

V. Gospod, daj jim večni mir in
pokoje.

O. In večna luč naj jim sveti.

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

Gospod, usmili se.

Kristus, usmili se.

Gospod, usmili se.

V. Oče naš ... (Dalje tiho.)

V. In ne vpelji nas v skušnjava.

O. Temveč reši nas hudega.

V. Od vrat peklenških —

O. Reši, Gospod, njih duše.

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

O. In moje klicanje naj pride k Tebi.

V. Gospod z vami.

O. In s Tvojim duhom.

M o l i m o. O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, podeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpuščenje vseh grehov, da usmiljenje, ki so ga vedno želele, s pobožnimi prošnjami dosežejo. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj.

O. Amen.

V. Gospod, daj jim večni mir in pokoj.

O. In večna luč naj jim sveti.

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

Za rajne stariše.

O Bog, ki si nam zapovedal očeta in mater spoštovati, usmili se dobrotljivo duš mojega očeta in moje matere, odpusti jim grehe in daj, da jih bom videl v veselju večne slave. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

KAZALO.

Stran

Predgovor k slovenski izdaji III

Prvi del.

Kratek življenjepisa sv. Antona Padovanskega.

Dostavek o nekaterih čudežih, ki so se
zgodili na priprošnjo sv. Antona po nje-
govi smrti 29

Drugi del.

Češčenje sv. Antona.

Pobožnost deveterih ali trinajsterih torkov
v čast sv. Antonu Padovanskemu 63
a) Kako je nastala ta pobožnost 63
b) Kako naj se opravi pobožnost deve-
terih ali trinajsterih torkov v čast sve-
temu Antonu 66
c) Molitve in pobožnosti, ki naj se opra-
vijo devet ali trinajst torkov 68
Molitev, s katero si izberemo sv. Antona
za zaščitnika 69
Jutranja molitev v čast sv. Antonu . . . 69
Molitev v začetku pobožnosti trinajsterih
torkov 70
Molitev, če nas Bog še ni uslišal 81
Zahvala za prejeto milost 81
Slavospev v čast sv. Antonu Padovanskemu 82
Slavospev sv. Antonu kot navadna molitev 84

	Stran
Molitev ob sklepu pobožnosti	85
Molitev k detetu Jezusu v naročju sv. Antona	86
Molitev k sv. Antonu	89
Devet molitev k sv. Antonu	92
Molitev pred altarjem sv. Antona	96
Molitev pred podobo sv. Antona	97
Trinajst molitev v čast sv. Antonu	99
Molitve v proslavo veselja, ki ga je užil sv. Anton na zemlji	106
Enajst molitev v spomin enajsterih let, ki jih je preživel sv. Anton v redu sv. Frančiška	109
Dnevnice v čast sv. Antonu Padovanskemu	114
Pobožna vaja, pri kateri se trikrat poklekne v čast sv. Antonu	124
Trinajst pobožnih molitev v čast sv. Antonu Padovanskemu	126
Molitev k sv. Antonu Padovanskemu za kako posebno milost	131
Prošnja k sv. Antonu za posebno milost	132
Molitev za „Kruh sv. Antona“	133
Blagoslov sv. Antona zoper napade hudobnega duha	133
I. Bratovščina v čast sv. Antona Padovanskega	134
II. „Kruh sv. Antona“	137
1. Začetek pobožnosti	138
2. Opravičenost pobožnosti	139
3. Kako treba opraviti pobožnost	146

Tretji del.

Molitvenik.

Jutranja molitev	151
Večerna molitev	152
Prva sv. maša	154

	Stran
Druga sv. maša	169
Spovedne molitve	173
Obhajilne molitve	178
Litanije presv. imena Jezusovega	184
Litanije presv. Srca Jezusovega	190
Lavretanske litanije Matere božje	195
Litanije vseh svetnikov	204
Litanije sv. Jožefa	215
Sv. križev pot	217
Molitev za duše v vicah	234

Prva sv. masa	101
Spovedne molitve	102
Opisne molitve	103
Litanije presv. imena Jezusovega	104
Litanije presv. Srca Jezusovega	105
Lavstanske litanije Marije božje	106
Litanije vseh svetnikov	107
Litanije sv. Jožefa	108
Sv. križ pot	109
Molitve za duše v višaji	110
Molitve za duše v višaji	111
Molitve za duše v višaji	112
Molitve za duše v višaji	113
Molitve za duše v višaji	114
Molitve za duše v višaji	115
Molitve za duše v višaji	116
Molitve za duše v višaji	117
Molitve za duše v višaji	118
Molitve za duše v višaji	119
Molitve za duše v višaji	120
Molitve za duše v višaji	121
Molitve za duše v višaji	122
Molitve za duše v višaji	123
Molitve za duše v višaji	124
Molitve za duše v višaji	125
Molitve za duše v višaji	126
Molitve za duše v višaji	127
Molitve za duše v višaji	128
Molitve za duše v višaji	129
Molitve za duše v višaji	130
Molitve za duše v višaji	131
Molitve za duše v višaji	132
Molitve za duše v višaji	133
Molitve za duše v višaji	134
Molitve za duše v višaji	135
Molitve za duše v višaji	136
Molitve za duše v višaji	137
Molitve za duše v višaji	138
Molitve za duše v višaji	139
Molitve za duše v višaji	140
Molitve za duše v višaji	141
Molitve za duše v višaji	142
Molitve za duše v višaji	143
Molitve za duše v višaji	144
Molitve za duše v višaji	145
Molitve za duše v višaji	146
Molitve za duše v višaji	147
Molitve za duše v višaji	148
Molitve za duše v višaji	149
Molitve za duše v višaji	150
Molitve za duše v višaji	151
Molitve za duše v višaji	152
Molitve za duše v višaji	153
Molitve za duše v višaji	154
Molitve za duše v višaji	155
Molitve za duše v višaji	156
Molitve za duše v višaji	157
Molitve za duše v višaji	158
Molitve za duše v višaji	159
Molitve za duše v višaji	160
Molitve za duše v višaji	161
Molitve za duše v višaji	162
Molitve za duše v višaji	163
Molitve za duše v višaji	164
Molitve za duše v višaji	165
Molitve za duše v višaji	166
Molitve za duše v višaji	167
Molitve za duše v višaji	168
Molitve za duše v višaji	169
Molitve za duše v višaji	170
Molitve za duše v višaji	171
Molitve za duše v višaji	172
Molitve za duše v višaji	173
Molitve za duše v višaji	174
Molitve za duše v višaji	175
Molitve za duše v višaji	176
Molitve za duše v višaji	177
Molitve za duše v višaji	178
Molitve za duše v višaji	179
Molitve za duše v višaji	180
Molitve za duše v višaji	181
Molitve za duše v višaji	182
Molitve za duše v višaji	183
Molitve za duše v višaji	184
Molitve za duše v višaji	185
Molitve za duše v višaji	186
Molitve za duše v višaji	187
Molitve za duše v višaji	188
Molitve za duše v višaji	189
Molitve za duše v višaji	190
Molitve za duše v višaji	191
Molitve za duše v višaji	192
Molitve za duše v višaji	193
Molitve za duše v višaji	194
Molitve za duše v višaji	195
Molitve za duše v višaji	196
Molitve za duše v višaji	197
Molitve za duše v višaji	198
Molitve za duše v višaji	199
Molitve za duše v višaji	200

Priloge
Molitvenik

Priloga I	201
Priloga II	202
Priloga III	203
Priloga IV	204
Priloga V	205
Priloga VI	206
Priloga VII	207
Priloga VIII	208
Priloga IX	209
Priloga X	210
Priloga XI	211
Priloga XII	212
Priloga XIII	213
Priloga XIV	214
Priloga XV	215
Priloga XVI	216
Priloga XVII	217
Priloga XVIII	218
Priloga XIX	219
Priloga XX	220
Priloga XXI	221
Priloga XXII	222
Priloga XXIII	223
Priloga XXIV	224
Priloga XXV	225
Priloga XXVI	226
Priloga XXVII	227
Priloga XXVIII	228
Priloga XXIX	229
Priloga XXX	230
Priloga XXXI	231
Priloga XXXII	232
Priloga XXXIII	233
Priloga XXXIV	234
Priloga XXXV	235
Priloga XXXVI	236
Priloga XXXVII	237
Priloga XXXVIII	238
Priloga XXXIX	239
Priloga XL	240
Priloga XLI	241
Priloga XLII	242
Priloga XLIII	243
Priloga XLIV	244
Priloga XLV	245
Priloga XLVI	246
Priloga XLVII	247
Priloga XLVIII	248
Priloga XLIX	249
Priloga L	250
Priloga LI	251
Priloga LII	252
Priloga LIII	253
Priloga LIV	254
Priloga LV	255
Priloga LVI	256
Priloga LVII	257
Priloga LVIII	258
Priloga LIX	259
Priloga LX	260
Priloga LXI	261
Priloga LXII	262
Priloga LXIII	263
Priloga LXIV	264
Priloga LXV	265
Priloga LXVI	266
Priloga LXVII	267
Priloga LXVIII	268
Priloga LXIX	269
Priloga LXX	270
Priloga LXXI	271
Priloga LXXII	272
Priloga LXXIII	273
Priloga LXXIV	274
Priloga LXXV	275
Priloga LXXVI	276
Priloga LXXVII	277
Priloga LXXVIII	278
Priloga LXXIX	279
Priloga LXXX	280
Priloga LXXXI	281
Priloga LXXXII	282
Priloga LXXXIII	283
Priloga LXXXIV	284
Priloga LXXXV	285
Priloga LXXXVI	286
Priloga LXXXVII	287
Priloga LXXXVIII	288
Priloga LXXXIX	289
Priloga LXXXX	290
Priloga LXXXXI	291
Priloga LXXXXII	292
Priloga LXXXXIII	293
Priloga LXXXXIV	294
Priloga LXXXXV	295
Priloga LXXXXVI	296
Priloga LXXXXVII	297
Priloga LXXXXVIII	298
Priloga LXXXXIX	299
Priloga LXXXXX	300

